

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

Better Than Friends

"She's my go-to read for humor
and heart." —Susan Mallery

A Novel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Bölüm 1](#)
4. [Bölüm 2](#)
5. [Bölüm 3](#)
6. [Bölüm 4](#)
7. [Bölüm 5](#)
8. [Bölüm 6](#)
9. [Bölüm 7](#)
10. [Bölüm 8](#)
11. [Bölüm 9](#)
12. [Bölüm 10](#)
13. [Bölüm 11](#)
14. [Bölüm 12](#)
15. [Bölüm 13](#)
16. [Bölüm 14](#)
17. [Bölüm 15](#)
18. [Bölüm 16](#)
19. [Bölüm 17](#)
20. [Bölüm 18](#)
21. [Bölüm 19](#)
22. [Bölüm 20](#)
23. [Bölüm 21](#)
24. [Bölüm 22](#)
25. [Bölüm 23](#)
26. [Bölüm 24](#)

- 27. [Bölüm 25](#)
- 28. [Bölüm 26](#)
- 29. [Bölüm 27](#)
- 30. [Bölüm 28](#)
- 31. [Bölüm 29](#)
- 32. [Sonsöz](#)

- 33. [Duyuru](#)
 - 1. [Bölüm 1](#)

- 34. [Yazar Hakkında](#)
- 35. [Jill Shalvis'e Övgüler](#)
- 36. [Diğer yazar: Jill Shalvis](#)
- 37. [Telif Hakkı](#)
- 38. [Yayıncı Hakkında](#)

Bölüm 1

Olive'in en sevdiği üç şey vardı: yüksek sesle çiğneyenler, "ıslak" kelimesi ve ... bir numarada ... aşk. Ve evet, aslında birkaç kez denemişti ve büyük bir kaybeden olarak çıktığı için hala ara sıra göz seğirmesi bunu kanıtlıyordu.

"Komik nefes alıyorsun," dedi Katie. "Yine içinde fındık olan bir şey yedin, değil mi?"

Aşkın onun için işe yaramadığının bir başka örneğiydi bu. Olive fıstığı *çok severdi*, tabii ki alerjisi vardı. "Hayır, ben iyiyim," dedi Bluetooth'una doğru. Şuna bakın, küçük beyaz yalanın ustası. Yıllarca bu beceriyi geliştirdikten sonra artık herkesi kandırabiliyordu, hatta hayat boyu en yakın arkadaşını bile. "Ve aslında, ben harikayım. Tamamen harikayım. Yüzde yüz harikayım."

"İğneleme yapıyorsun, değil mi?"

Katie Turner-Brooks'un ezberci bir hafızası vardı, karmaşık matematik problemlerini kafasında çözebilir ve yıllar önceki konuşmaları kelimesi kelimesine ezberden söyleyebilirdi ama iğneleme onu ele geçirmişti.

"Affedersiniz, buna tezahür ettirmek deniyor," dedi Olive. "Çünkü ben gerçekten harika olmak için." Ve panik atağın yarısında *değil*. "O zaman olacaksın."

Katie, Olive için bunun o kadar kolay olmadığını hiç anlamamıştı. Bir yere ait olmak için yanıp tutuşan cidden garip bir çocuktü ve değişen pek bir şey olmamıştı. Nefes verdi ve Tahoe Gölü boyunca, kuzey kıyısındaki küçük dağ kasabası Sunrise Cove'a doğru ilerlerken, kendini tekrar o kayıp kız gibi hissetmemeye çalışarak manzarasını seyretti. "Benzin almak için son durağımda salam, enerji içeceği ve çikolatalı kremalı pasta aldım, eğer bu duygusal durumumu açıklamaya yardımcı olarsa."

"Neden endişeleniyorsun ki? Kasabanın kahramanını ezdiğin zamanı neredeyse kimse hatırlamıyor."

Olive'in sessizliği üzerine Katie iç çekti. "Ve ben hâlâ doğru dürüst fıkra anlatamıyorum. Bu konuda bir kitap falan okudum."

"Biraz komikti." *Biraz* vurgusu. "Ama ikimiz de biliyoruz ki herkes ne yaptığımı hatırlıyor." Noah Turner, nam-ı diğer kasabanın kahramanı, pek çok şeydi. Kendi başına bir şeyler yapma olasılığı en yüksek kişi. Sevgili oğlu. Katie'nin ikiz kardeşi.

Olive'in lisedeki *sahte* erkek arkadaşını da unutmayalım.

"Kimin ne düşündüğünü neden umursuyorsun?" Katie sordu.

"Umurumda değil. Sadece kendimi toparlayamamaktan bıktım."

"Başarmak için numara yapmalısın bebeğim," dedi Katie. "Bir keresinde bana bunu söylemiştin."

Anılar Olive'in boğazını tıkayan bir duygu uyandırdı, bu yüzden manzarayı seyrederek dikkatini dağıttı. Gökyüzü o kadar parlak ve berraktı ki, su o kadar derin bir maviydi ki, dağlar uçsuz bucaksız çamlarla örtölmüş, tepeleri karla kaplanmıştı, hepsi o kadar çarpıcıydı ki, eğer hepsi uğuldamıyor ve böylesine bir canlılıkla dolup taşmıyor olsaydı, bir tablo olabilirdi.

Katie onun sessizliği içinde, "Ayrıca bana kaç kez kırılırsan kırıl yine de kendini toparlayabileceğini söylemiştin" dedi.

"Evet, geçmişteki ben daha umutluydum. Ve söylediğim tüm aptalca şeyleri unutmaya çalışsan harika olurdu."

"Nasıl ayırt edebilirim ki?"

Olive güldü. "Şuna bak, bir şaka!" "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

"Ha-ha."

"Her neyse." Katie boğazını temizledi. "Küçük Joey konusunda bana yardım etmeye geldiğin için teşekkürler. Kütüphane bana ihtiyacım olduğu kadar izin verdi ama yine de hastanede Joe'yla daha fazla vakit geçirebilmem için yanımda olman çok yardımcı olacak. Bunun anlamı çok büyük."

"Elbette." Katie nadiren yardım isterdi, Olive'e kendi ailesinin veremediği her şeyi vermiş olmasına rağmen: güvenlik, emniyet ... kabul görme . . . "Neye ihtiyacın olursa ben seninim."

Noah ve Katie'nin kocası Joe iş ortaklarıydı, her ikisi de ISB özel ajanlarıydı - İçişleri Bakanlığı'na bağlı Ulusal Park Hizmetleri'nin Araştırma Hizmetleri Şubesi - yaklaşık üç saat güneydeki Yosemite istasyonunda çalışıyorlardı. Çirkin ve tehlikeli bir hızlı kovalamacayla sonuçlanan bir dizi araba hırsızlığı ve soygunu araştırıyorlardı. Arabadaki şüphelilerden biri Noah ve Joe'ya ateş açmış, önce ön camlarını sonra da iki lastiklerini patlatarak araçlarının takla atmasına neden olmuştu.

Joe helikopterle bir Tahoe hastanesine nakledilmiş ve bir hafta sonra hâlâ yoğun bakım ünitesinde kalmıştı. Noah taburcu edilmişti, ancak sağ bacağı da dahil olmak üzere çeşitli yaralarının iyileşme süreci devam ettiğinden göreve çıkmasına izin verilmemişti. Aslında bu, Olive'in yıllar önce onu kazara ezdiği zamandan kalma bir yeniden yaralanmaydı. Şu anda düşünme dosyasına kaldırdığı şeyler. "Joe nasıl?"

"Hâlâ komada," dedi Katie. "Bu da kısa hikaye. Uzun hikaye beynin yükselen retiküler aktive edici sistemi veya ARAS'ın işlev bozukluğu nedeniyle uyarılamaz bir bilinçsizlik durumunda olmasıdır.

Uyanıklığın sürdürülmesinden sorumludur." "O iyi olacak," dedi Olive usulca.

"Evet, çünkü iyi olmazsa komaya girer ve onu kendim çıkarırım."

"Yardım edeceğim."

"Uyumsuzlar birleşin."

Olive usulca güldü. "Uyumsuzlar birleşin." On dört yaşında büyükannesinin yanına, Katie'nin ailesinin hemen yanına taşındığından beri bu onların mantrası olmuştu. O zamana kadar, Tahoe'nun birkaç saat kuzeyinde, çok az kişinin girmeye cesaret edebildiği ücra bir vahşi doğada, şebekeden bağımsız bir çiftlikte evde eğitim görmüştü. Bu, üç dakika içinde ateş yakabileceği anlamına geliyordu ama kendi yaşındaki çocuklar hakkında ilk şeyi bilmiyordu. Katie de öyle, bu da onları okulda kolay hedef haline getirmişti. Zavallı Noah - sorunlu değil, uyumsuz değil - onların isteksiz koruyucusu olmuştu.

"Yakın mısın?" Katie sordu.

Olive sağ tarafındaki göle baktı. Masmavi su o kadar derindi ki, Empire State Binası'nın tamamını yutabilirdi. Çam ağaçlarından oluşan devasa korular gökyüzünde o kadar yükseğe tırmanıyordu ki, yanlarından geçen birkaç kabarık beyaz buluta sürtünüyor gibiydiler. Her şeyi içine çekmek bile tansiyonunu düşürüyordu. "Senin işinin önünden geçmek üzereyim."

"Kütüphane mi? Harika, on nokta beş dakika içinde burada olacaksın. Sakın kaybolma."

Olive güldü. "*O kadar* uzun sürmedi. Ve ben hiç kaybolmam."

"Doğru değil. Ehliyet sınavına girdiğin zamanı hatırlıyor musun, DMV'deki adam sağa dön demişti ama sen hep sağ ve solu karıştırıp sola dönmüştün-"

Olive, tüm hikâyeyi geçiştirmeyi umarak, "Bunu şimdi anladım," diye şaka yaptı. Katie daha önce hiç durdurmak istediği bir hikâyeyle karşılaşmadığı için bu pek olası değildi.

ortasında.

"Tek yönlü bir caddede yanlış yöne gittiniz ve tamamen korktunuz, bu yüzden sağa dönmek için acele ettiniz, ancak bu bir cadde değildi, bir patikaydı ve her yerde arabaların girmesine izin verilmediği için sınavınızı geçemediniz."

"Hatırlıyorum."

"Eğitmeninizin göğsü ağrıdı ve ambulansla hastaneye götürülmesi gerekti, ancak sadece hazımsızlık olduğu ortaya çıktı çünkü göldeki yemek kulübesinde dört sosisli sandviç yemişti, düzinelerce insana gıda zehirlenmesi yaşattığı için kapatılmıştı. O kısmı hatırlıyor musun?"

Olive kuru bir sesle, "Bir şeyler çağırıştırıyor," dedi.

"Yerel gazetenin ön sayfasına çıktınız. Ön sayfaya çıkmak nadirdir, ama birkaç yıl sonra bunu tekrar başardın-"

"Sana biraz zaman kazandırayım, tamam mı? Yaptığım *tüm* aptalca şeyleri hatırlıyorum. Birazdan görüşürüz-" Adamın biri bakmadan kaldırıma çıkınca arabadan inmiş. Frene bastığında, arabası kayarak adamın birkaç metre ötesinde durana kadar neredeyse kalbi duracaktı.

Adam yüzünü ona döndüğünde, kadın şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ne oldu?" Katie sordu.

Olive'in arabasının yarısı yaya geçidindeydi, hafifçe yamulmuştu, yanık lastik kokusu duyularına saldırıyordu. Neredeyse çarpacağı adam bir kulaklığını çıkardı ve gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı, açıkça ön camın ötesini kiralık Mini Cooper'a görmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

İçinden bir rahatlama sesi kaçtı. Noah Turner kendi kendine. *Özür dilerim!* diye bağırdı ve sonra yoluna devam etti, yürüyüşü düzensizdi, sağ bacağını tercih ettiği belliydi.

"Üzgün mü?" diye mırıldandı. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum ve o üzgün."

_-

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Neredeyse kardeşini eziyordum." "Yine mi? Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Alnını direksiyona vurma isteğine karşı koydu.

"Yüzümü göremediğinden oldukça eminim ve onu aydınlatmayı düşünmüyorum. Sen de yapamazsın."

"Endişelenme," dedi Katie. "Sen adı anılmaması gereken kişisin." "Ne?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Katie, sanki az önce alnına bir şaplak atmış gibi bir ses eşliğinde. "Olive'in bunun onun olduğunu bilmesine izin verme. takma ad."

"Aman Tanrım. Ciddi misin?"

"Bunu kişisel algılama," dedi Katie. "Annem ve benim onunla konuşamayacağımız şeylerin bir listesi var. Bunlardan biri kadınlar ve/veya evlilik -sadece sen değil, tüm kadınlar."

Olive bir kahkaha attı. "Vay canına."

"Ayrıca artık ne zaman yuva kurup çocuk sahibi olacağını sormamıza da izin yok. Ama gerçekten de çöpçatanlıkla ilgili bir kural koymalıydı, çünkü annem tanıştığı her bekâr kadını ona ayarlamaya çalışıyor."

Olive günün ilk gerçek gülümsemesini buldu. Buraya dönüp Noah'yı görmekten korkuyordu ama sanki Noah'nın elleri doluymuş gibi geliyordu.

"Oh, sen de bizimle kalacaksın," dedi Katie.

"Bu çok hoş," dedi Olive bir yandan *hayır diye* düşünürken. "Ama böyle bir zamanda seni dışarı atamam. Büyükanne'nin bir sürü odası var-"

"Sosyal güvenlik çeklerini tamamlamak için fazladan odalarını kiraya veriyordu."

Olive kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ne?"

"Bilmiyor muydun?"

Olive'i suçluluk duygusu sardı. Halkla ilişkiler şirketini ayakta tutmakla o kadar meşguldü ki, Gram'ın iyi olduğundan emin olmayı ihmal mi etmişti? Olive liseden mezun olduğu yazdan beri burada yaşamamış olsa da her zaman yakın, gerçekten yakın olmuşlardı. Üniversite için New York'a gitmişti. Ondan sonra Londra'da bir halkla ilişkiler işine girmişti. Patronu pisliğin tekiydi ama şehri sevmişti, bildiği her şeyden bu kadar farklı olmasını sevmişti. Bir yıl önce işten ayrılmış ama kendi halkla ilişkiler şirketini kurmak için Londra'da kalmıştı. Bu konuda sadece iki pişmanlığı vardı ve Katie onlardan biri. Diğeri de büyükannesiydi. "Hayır, oda kiraladığımı bilmiyordum."

Katie bir an sessiz kaldı, her zaman olduğu gibi bir şeyi çok sert ya da açık sözlü olmadan nasıl söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu. "Belki de seni endişelendirmek istememiştir," dedi sonunda.

Büyükanne kırk yıldır hemşirelik yapıyordu. Emekli maaşı vardı ve evinin kirası ödenmişti. *Neden* oda kiralasın ki? "Yeterince şey yaşıyorsun,

Bir otel bulacağım-"

"Hayır!" Katie sesini alçalttı. "Sana ihtiyacım var, Olive."

Katie iyi günde de kötü günde de onun yanında olmuştu.

"Bana söz ver."

Gah. "Söz veriyorum. Ve buradayım," dedi, Turner'ların eviyle büyükanneninki arasındaki ortak araba yoluna dönerek.

"Tahmini varış saatin 12:32'ydi ama şu an 12:38," dedi Katie. "Ama yine de neredeyse kardeşime çarpıyordun. Bu da zamanına birkaç dakika eklemiş olmalı."

Olive, Katie'nin pencereye yaslanmış yüzünü gördü. Yanında daha kısa boylu bir mini-Katie duruyordu - beş yaşındaki oğlu ve Olive'in vaftiz oğlu -Joey. Evi görünce, Katie ve Joey'i görünce, ailenin on iki yaşındaki av köpeği Holmes'un verandada uyuklaması, tüylü bir anaokulu öğrencisi kadar büyük olması ve arabasından duyabileceği kadar yüksek sesle horlaması da dahil olmak üzere her şeyi görünce kalbi ısındı.

"Uh-oh," dedi Katie.

"Uh-oh'lardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Katie pencereden ona yüzünü buruşturan bir ifade gönderdi. "Noah az önce mesaj attı, gelmek üzereymiş. Koşudan 1:24'e kadar dönmemesi gerekiyordu, bu da sana büyükannemi ziyaret etmeden önce beni görmem için yeterli zamanı verirdi. Henüz engebeli çimlerde koşmaması gerektiği halde ormandan geçmiş olmalı. Bu iyileşmesini geciktirecek."

Olive en başta nasıl yaralandığını düşünmek istemiyordu, çünkü bu ona karşı sempati duymasına neden olabilirdi. Aklı başında kalabilmek için kendini haklı gören öfkesine tutunmaya gerçekten ihtiyacı vardı. Arabadan dışarı fırladığında öfkesi endişeye dönüştü. Kendine hakim olmanın önemli olduğunu öğrenmişti.

Gerektiğinde hayatta esnek olmak. "Ortalık sakinleşince bana haber ver, geleyim."

Bağlantı kesildi ve Olive tam ön kapı açılırken büyükannesinin evine döndü.

"Sonunda geldin!" Büyükanne, Olive kendini bildi bileli giydiği çiçekli önlüğe ellerini silerek ağladı. Göz açıp kapayınca kadar, her zamankinden çok daha kırılgan ama daha az şiddetli ya da sevgiden yoksun olmayan kollar tarafından kucaklandı. Sıkıca sarıldı, gülümsedi çünkü büyükannesini her zamanki gibi gül, vanilya ve çocukluk hayalleri gibi kokuyordu.

"Ah, tatlım, ne kadar da güzel görünüyorsun..." Büyükannenin yüzü endişeyle gerildi. "Ama odan hakkında-"

"Sorun değil. Katie bana kiracılarından bahsetti. Onun evinde uyuyacağım, ama sen iyi misin? Eğer paran yoksa, ben-"

"Hayır, ben iyiyim. *Gerçekten*," diye söz verdi. "Bunco kızları bu kış Hawaii'ye bir gezi planlıyorlar. Fazladan odaları kiraya vermek para kazanmak için harika bir yol gibi göründü. Harika mai tailer ve luau'da her gece ateş çubuklarını çevirirken dans eden seksi erkekleri izleyebileceğinizi duydum." Gülümsedi ve Olive'in yanaklarını hafifçe okşadı. "Oh, seni özledim."

"Seni daha çok özledim." Kelimeler ne yazık ki yetersiz kalıyordu. "Unutmadan, annemle ya da babamla konuştun mu? Dün aylık kontrol görüşmemiz vardı ama ne cevap verdiler ne de beni aradılar."

Büyükanne başını salladı. "Muhtemelen mallarını satmak için bir festivale ya da el sanatları fuarına gidiyorlar ve unuttular. Geçen yıl Burning Man'e gittiklerini hatırlıyor musun? Kontrol etmeyi hatırlamaları için iki hafta geçmesi gerekti." Olive'in ellerini tutarak kollarını iki yana açtı. "Benim için giyinmene gerek yoktu."

Sundress elbisesi, kot ceket ve dolgu topuklu sandaletleriyle Olive o kadar da şık giyinmemiştir. Ama eskiden giydiği ikinci el kıyafetlerle kıyaslandığında çok farklı görüldüğünü tahmin ediyordu. Sonunda olmak istediği cilalı, zarıf, kendine güvenen, başarılı kadın gibi giyinmeyi öğrenmiştir. Onun işinde imaj her şey demektir. İmaj ve özgüven. Kabul edelim ki hâlâ üzerinde çalışıyordu.

"Harika görünüyorsun ama aynı zamanda endişeli de görünüyorsun." "Endişeliyim. Katie için."

"Elbette. Ama daha fazlası da var."

Olive bunu inkâr etme zahmetine girmedir, işe yaramazdır. Gerektiğinde A sınıfı bir yalancıdır, ne de olsa halkla ilişkiler işindeydi ama Gram'ı asla kandıramamıştır.

Bunu kanıtlarcasına, kendini evin içinden geçip sürgüden yan bahçeye ve oradaki verandaya doğru çekilirken buldu ve burada ilk gerçek derin nefesini aldı... hiçbir fikri yoktu. Büyükannesinin her zaman sağladığı istikrarı ne kadar özlediğini o ana kadar fark etmemiştir.

"Otur," dedi büyükannesi. "Hemen tedaviyle birlikte döneceğim." "Mew."

Olive yere baktı ve kendini hafif şaşı mavi gözleri olan gri-beyaz minik bir kedi yavrusunun bakışları altında buldu. "Merhaba." Ona doğru uzandı, ama küçük şey tısladı ve geri çekildi. "Küçük ama güçlü, ha? I Huzur içinde gel."

"Belki sen biliyorsun ama o kesinlikle bilmiyor," dedi Gram, tekrar dışarı çıkarak. "O bir başıboş, dün birdenbire ortaya çıktı. Ona Biber diyorum çünkü çok baharatlı."

"Çok zayıf."

"Biliyorum. Onun için yiyecek ve su koyuyorum. Şimdi de aynısını senin için yapacağım."

Olive Gram'a döndü ve güldü çünkü kadının elinde tıpkı eski günlerdeki gibi bir tepsi süt ve kurabiye vardı.

Büyükanne sıırıttı. "Sokak hayvanlarını çok severim."

Olive bir kurabiyeyi süt bardağına daldırdı, dikkatle izliyordu çünkü yeterince ıslatmamakla çok fazla ıslatmak arasında ince bir çizgi vardı.

"İşin seni strese mi sokuyor?" Büyükanne sordu. "İngiltere'de yaşamayı, kendi şirketini yönetmeyi sevdiğini sanıyordum."

Olive fincanına doğru eğilirken bunu düşündü ve yine *de* elbisesinin önünden aşağı süt damlatmayı başardı. Müthişti. "Hem Londra'yı hem de kendi işimin patronu olmayı seviyorum."

Büyükanne mükemmel bir şekilde ıslattığı kurabiyesini üzerine tek bir damla bile süt sıçratmadan ustalıkla ağzına götürdü. "Hazır buradayken, yaşlılar merkezinde senin becerilerinden faydalanabilirim. Büyümeye çalışıyoruz ve finansmana ihtiyacımız var."

"Memnuniyetle."

Büyükanne gülümsedi. "Peki ya erkek arkadaşın? Adı neydi? Ian mı? Sana güzel bir bilezik veren kişi."

Hayır, Ian onu arkadaşısı sandığı biriyle aldattıktan sonra duygusal bir kırbaç ve güven sorunlarıyla dolu bir baş ağrısı yaratmıştı. Onu terk ettikten sonra kendine bir bilezik almıştı. "Yeni biriyle görüşüyorum."

"Oh, bu harika," dedi Gram. "Adı ne?"

"Matt." Matt komik, tatlı, nazik, sadık, harika bir işi, harika bir ailesi vardı ve ... rol yapıyordu. Bu da onu gerçekten mükemmel bir erkek arkadaş yapıyordu.

"Seninle gelmek istemedi mi?" Büyükanne Olive'in yüzük parmağına bakar gibi yaptı. *Yüzüksüz* yüzük parmağına. "Onunla tanışmayı çok isterdim."

Tamam, yani sahte bir erkek arkadaşın dezavantajları vardı. Ama artısı Yan mı? Neden hâlâ bekâr olduğu konusunda kimseden soru almayacaktı. Ya da neden hâlâ insanlara kalbiyle güvenmekte zorlandığı. Onu daha da derli toplu göstereceğinden bahsetmiyorum bile ve bu konuda alabileceği her yardımı alırdı. "Son zamanlarda çok meşgul, o yüzden-"

"Saçmalık. Kim aşk için çok meşguldür ki? Sen bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

Olive aşk istemiyordu. Hayatında her zaman eksik olan yapıyı istiyordu. Sonuç olarak, ilişkilerinde bir zamanlar olduğu gibi genç bir çocuk gibi davranma eğilimindeydi ve büyürken yaşadığı kaosu yeniden yaratıyordu.

Bir kamyon ortak araba yoluna girdi ve en tepeye, Katie'nin tarafına park etti. Kamyondan inen adam Katie'nin hatırladığı her şeye sahipti: uzun boylu; zayıf kaslı; koyu renk, hafif kıvrıkcık saçları kasketinin altından görünüyor; gözleri aynalı güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı. Bir zamanlar hep gülümserdi ama bugün öyle değildi. Bugün ağzı asıktı. Acı çekiyormuş gibi omuzlarını yuvarladı, sonra Mini Coop'u görünce durdu.

Yarım saatten kısa bir süre önce neredeyse ona çarpacak olan.

Olive nefesini içine çekti ve verandadaki salıncağa yaslandı. Adam güneş gözlüklerini çıkarıp arabanın içine baktıktan sonra başını kaldırıp kendi bakışlarıyla kızın bakışlarını bulduğunda kız hâlâ nefesini tutuyordu.

Bölüm 2

Olive yere düşmeden kayabildiği kadar alçaldı ve beyaz çitin görüş alanının altına girmeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Büyükanne sordu.

"Saklanıyorum. Beni hiç görmedin. Burada değilim-" "Beni kandırabilirdin," dedi bir erkek sesi.

Dayanılmaz derecede tanıdık gelen bu erkek sesi ona hayatının en güzel zamanlarını hatırlattı.

Ve en kötü zamanlarını.

Yüzünü buruşturarak başını kaldırdı.

Noah orada duruyordu, bir zamanlar hayatını mahvetmiş bir adamın olması gerektiğinden daha iyi görünüyordu, gözleri kısık, ağzı asık ve çenesindeki kaslar kasılmış olsa bile.

"Olive Porter, yaşadığı ve nefes aldığı gibi," dedi kesinlikle hiçbir bükülme olmadan. Bu da kızgınlığın üstüne kızgın olduğu anlamına geliyordu. Hem de kare kare.

Ama onun hayatını mahvetmemişti. *O, onunkini* mahvetmişti.

"Seni görmek güzel," dedi Gram ona. "Eve gelmeyeli uzun zaman oldu."

Noah en çekici gülümsemesini kullandı. "Adele. İyi görünüyorsun."

Bir kadın olan Gram, Noah'nın lezzetli ve sert çekiciliğinin kurbanı oldu ve gülümsedi. "Sen o değil misin?" Olive'e baktı. "Senin Matt bu kadar tatlı mı?"

Tamam, öncelikle Noah hayatında bir gün bile tatlı olmamıştı. Zeki, komik, tehlikeli, evet. Tatlı mı? Hiç şansı yoktu. İkincisi, neden bir erkek arkadaş uydurmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü? Neden hayatında bir erkeğe ihtiyacı olmadığını söylememişti? Çünkü yoktu, birazcık bile. Lanet olası geri görüş. "Matt çok daha tatlı."

Noah sırtıttı, piç kurusu. "Seninle konuşmam gerek."

Olive bir kurabiye daha aldı. "Şu anda çok meşgulüm."

Ama Noah onu çoktan elinden tutup ayağa kaldırmış, düzensiz bir yürüyüşle ona yol gösteriyordu ve bu da kalbine bir sızı saplamasına neden oluyordu.

Aptal kalp.

Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü adam ona baktı, yüzündeki ifadeyi yakaladı ve kendi yüzünü sertleştirdi. "Benim için üzülüyor musun?"

"Azıcık bile değil." Elinde tutmayı başardığı kurabiyeden bir ısırık aldı.

"Yeni görünüşünle alaycılığının değişmediğini bilmek güzel." Duyma mesafesinin dışında, Noah aniden elini bıraktı ve belki de onu boğmanın cazibesinden kaçınmaya çalışıyormuş gibi ondan geri adım attı.

Onun kulübüne katılabilirdi.

Ellerini kalçalarına koyarak başını iki yana salladı.

Yani onu hayal kırıklığına uğratmıştı. O zaman sıraya girebilirdi, çünkü o da kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Buradan on sekiz yaşında bir taşralı olarak ayrılmış ve ne yaptığını bilen, sofistike, zarif bir kadın gibi görünmeyi ve davranmayı öğrenmişti. Ve her türlü özel hayatını feda etmiş olsa da işe yaramıştı. Doğrusu, tek erkek arkadaşının

Adı Yalnızlık'tı. Kurabiyenin son lokmasını ağzına attı. Öncelikler. Onlar önemliydi. "Ee? Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Gözleri kısıldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hey, kurabiye istiyorsan tepsiden bir tane almalıydın." Sadece ona baktı.

Tamam, kurabiyelerden bahsetmiyordu ve o da bunu biliyordu. Ama bilmediği bir şey vardı... Adam zamanla *daha* da yakışıklı olmayı nasıl başarmıştı? Eskiden onu eğlendirdiğinde gözleri ısınır, tahrik olduğunda ise alev alırdı, ama aynalı güneş gözlükleri gözlerinin arkasındayken, ne hissetmek bir yana, ne düşündüğü hakkında bile hiçbir fikri yoktu. "Bu Hepsi senin hatandı, biliyorsun," dedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve aydınlatılmaya hazır bir şekilde başını eğdi.

"İki tarafa da bakmadın!"

"Yaya geçidinden önce yavaşlamadın."

Suçun bir kısmının kendisinde olduğunu bildiği ama bunu kabul etmeye hazır olmadığı zamanlarda hep yaptığı gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Neden buradasın ki?" diye sordu. "Başka bir Sevgili John mektubu bırakmak için mi?"

İlkini ona yazmaya hiç niyeti olmadığına göre, bir tane daha yazmaya kesinlikle tahammül edemezdi. Ya da en başta neden buradan ayrıldığını ona söylemeye. Bu onu sadece incitirdi ve bu hayat boyunca yeterince incitmişti. Ve her halükarda, onunla bu konuda konuşmayı hiç denemediğine göre, ne kadar üzölmüş olabilirdi ki? "Her şey seninle ilgili değil, Noah. Ben sadece kız kardeşine yardım etmek için buradayım."

"Güzel, çünkü sana ihtiyacı var."

Bu ona bir suçluluk duygusu verdi. Çok fazla geri dönmemişti. Katie hâlâ arkadaşı olduğu için şanslıydı. Ya da Noah onunla konuştuğu için. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Yine elini yüzünde gezdirdi, sanki yorgunlukla savaşıyor ve kaybediyormuş gibiydi. "Kayınbiraderim ve en iyi arkadaşım benim yüzümden komada, sence ben nasılım?"

"Bazen bir kaza sadece bir kazadır. Hatalar olur, Noah." Güneş gözlüklerini çıkardı ve altın sarısı gözlerini ortaya çıkardı, Her zaman onun tüm saçmalıklarını görebilenler. "Bunu sana sonra söylediğimi hatırlıyorum ..."

Kız ona alaycı bir bakış attı ve o da neşesiz bir kahkaha attı. "Yardımlı olmuyor, değil mi?" dedi. "Boş basmakalıp laflar."

"Hayır."

Birbirlerine baktılar, aralarındaki hava suçlamalarla, incinmelerle ve en azından onun durumunda pişmanlıklarla doluydu.

"Değişmişsin," dedi adam.

"Eğer elden düşme kıyafetler giymeyi bıraktığımı kastediyorsan, evet. Değiştim."

Başını iki yana salladı. "Önemli olan ne giydiğin değil. Seni önemseyen insanlar için ne giydiğin hiçbir zaman önemli olmadı. Sen değiştin," dedi tekrar. "İçten içe."

"Ben büyüdüm."

"Hâlâ insanları ezmeye çalışıyorsun, yani-" Gözlerini kısmıştı. "Hiç komik değil."

"Gölmüyorum. Yanında ... 'Matt'ini' mi getiriyorsun?"

"Hayır. Yanında birini getirdin mi?"

"Getirecek kimsem yok."

Başını salladı, sonra da yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Bu çok eğlenceliydi ama gitmem gerek."

"Tabii ki gitmelisin."

Arkasını döndü. "Bunun bir anlamı olmalı mıydı?" "İşler zorlaşırsa, sen de gidersin."

Bu ifadenin yüzde yüz doğru olması da yardımcı olmadı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ama olmadı. Belki de boşazında futbol topu büyüklüğünde bir yumru varken sakinleşmek zor olduğu içindir. Karşısındaki adam onun yetişme çağının büyük bir parçasıydı. Tüm ailesi öyleydi. Onu kolektif kanatları altına almışlar ve ona hiç sahip olmadığı bir aidiyet duygusu vermişlerdi. Ama bakışlarındaki sert ifade ona bunu mahvettiğini hatırlattı. Yine de aklından kaçan soruya engel olamadı. "Şimdi yetişkin olarak aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını hiç merak ettin mi?"

Uzun bir süre ona baktı. "Bazen geçmişi geçmişte bırakmak en iyisidir."

Zorla gülümsedi. "Üzerinde anlayabileceğimiz bir şey."

Bölüm 3

On dört yıl önce

Olive'in midesi guruldadı. Öğle yemeği getirmeyi unutmuştu, bu yüzden okul kafeteryasında sıraya girdi. Ama ceplerini aradığında hiç parası olmadığını hatırladı.

"Hey, ezik, sıra ilerliyor, devam et."

Döndüğünde, Cindy ile yüz yüze geldi, her iki taraftaki işkencecisi ikinci sınıf matematik ve fen bilgisi. Cindy zayıflıkları dürtmeyi severdi, bu da Olive'i kolay bir hedef haline getiriyordu. Gerçeği itiraf etmek yerine çizgiyi aşarak kafeteryaya giren Noah'ya çarptı.

"Öğle yemeğini atlıyor musun?"

Asla fazla kaçırmazdı. Bunun kendini korumak için olduğunu biliyordu. Babası ondan mükemmellik bekliyordu ve annesinin de buna ihtiyacı vardı, ikisi de tüm konsantrasyonlarını Katie'yi okula yetiştirmeye odaklamak zorundaydı. Olive onun yükünü artırmayı reddediyordu. "Aç değilim."

"Sen her zaman açsın."

"Bugün değil."

Kendi öğle yemeğini çıkarmadan önce gözlerinde bir şey gelip gitti.

Adam o sabah erkenden koşuya çıkmış ve beyzbol maçı varmış.

Daha sonra, kaloriye ondan çok daha fazla ihtiyacı olacaktı. "Hayır, gerçekten, ben iyiyim." "Olive-"

"Gitmem gerek." Oradan hızla uzaklaştı, çünkü pek çok şeyle başa çıkabilirdi ama acıma bunlardan biri değildi.

Bir saat sonra, son dersinden hemen önce dolabını açtı ve buğdaylı hindi sandviçi ile bir elma buldu. Bir an için yemek yiyemeyecek kadar tıkandı, ama sadece bir an için, çünkü sandviçi açtığı anda marul ve domates vardı - iğrençti - ve mayonez yoktu. Noah yemedi. vücudunu kirlettiğine inanıyordu.

*Ne kaçırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.
Yine de hepsini, elmayı bile içine çekecek kadar açtı. Ve
Ona verdiği sıcak duygular neredeyse cips ya da kurabiye eksikliğini telafi ediyordu.*

Günümüz

Noah, Olive'in onu neredeyse ezeceği arabaya doğru yürüyüşünü izledi. Kendini beklenmedik ve öngörülemeyen şeylerle başa çıkma konusunda usta olarak görüyordu ama belli ki iç GPS'i onun yanında hâlâ bozuktuk. Ya da belki de elbisesinin muhteşem, kıvrımlı vücuduna yapışması beyin hücrelerini karıştırıyordu.

Olive Porter kesinlikle büyümüşü.

Neyse ki ailesine yardımcı olabilmesi için odaklanması gerekiyordu ve ihtiyacı olan son şey dikkatini dağıtacak bir şeydi.

Ama şimdiye kadar karşılaştığı en büyük dikkat dağıtıcı, arabasının arkasından büyük bir spor çantası çıkarıyor ve ... Katie'nin evine doğru mu dönüyordu? "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeyince, muhtemelen çantasının ağırlığı altında sendelemek zorunda kaldığı için, çantayı ondan aldı ve omuzladı.

"Senden yardım istemedim."

Doğru, çünkü ölmeyi tercih ederdi. En azından eski Olive böyleydi. Yeni Olive hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda hayatından çıkıp gitmiş, o da yoluna devam etmişti.

Spor çantası üzerinde halat çekme oyunu oynadılar. "Neden orada kalacakmış gibi annemin evine doğru gidiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü kalıyorum." Nefes nefese kalmıştı. "Bırak beni."

"Neden orada kalıyorsun?" diye sordu, çantasını bırakarak. Kadın neredeyse kış üstü düşüyordu. "Özür dilerim."

Ona öfkeli bir bakış gönderdi. "Katie ısrar etti."

Bu kadınla aynı mekânı paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Kalbini çoktan paylaşmıştı ve kadın onu paramparça etmişti. "Kötü plan."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İç çekti. "Büyükannem fazladan odalarını kiraya verdi. Ve artık Katie'nin evi, hatırladın mı? Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, otelde kalmayı teklif ettim."

Noah inleyerek başını arkaya eğdi ve gökyüzüne baktı. Katie Joe'yla evlenip küçük Joey'yi doğurduktan sonra annelerine garajın üstünde yepyeni bir daire inşa etmişlerdi. Büyük evin sorumluluklarından kurtulmuş, arkadaşlarıyla seyahat edebilmiş ve keyfine bakabilmişti.

Aslında, Noah ve Joe kaza geçirdiğinde Portekiz'de bir ay süren bir maceradaydı. Tabii ki hemen eve dönmüştü.

Uzun zamandır ilk kez hep birlikte Sunrise Cove'a gelmişlerdi.

Ama en çok Noah gitmişti. Güney sahilinde bir evi ve Yosemite'de bir stüdyo dairesi vardı ama aynı zamanda Washington'da NPS-Ulusal Park Hizmetleri'nin merkezinde de zaman geçiriyordu. Joe, iki kademe aşağıdaydı, Noah'dan çok daha az saat çalışıyordu ve gerektiğinde Yosemite'de Noah'nın kanepesinde kalıyor ya da Sunrise Cove'dan gidip geliyordu.

Olive ona şüpheyle baktı. "Nerede kalıyorsun?"

Noah, Katie'nin oturma odasının resimli penceresine yaslanmış onları izlediğini gördü. Perdeleri çekip kapatmadan hemen önce yüzünü buruşturdu.

Onun yanında Olive homurdandı. "İşgüzar."

Hiç şüphe yok. "Bir saniye burada bekle." Ön merdivenlerden yukarı çıktı.

Tazı Holmes bir homurtuyla uyandı, uzun kulakları buruşmuş ve kırıışmıştı. Nuh'u görünce başını geriye eğdi ve kuyruğunu sallayarak içli ama mutlu bir uluma çıkardı.

Noah gülümseyerek, Sherlock gibi her şeyin kokusunu alabildiği için Holmes adını verdiği yaşlı adamı sevmek için eğildi. Evet, Çoğunlukla yiyecek, ama yine de. Yetmiş kilo ağırlığındaydı, karnı yere sürtünüyordu. Kulakları da öyle. Salyası akıyordu, tüm ekosistemi yok edebilecek bir gazı vardı ve yalnız bırakılırsa camlar tıkırdayana kadar uluyabilirdi. Artık burnunun ötesini göremiyordu ama halkını şiddetle seviyordu, sadık ve fedakârdı. Öyle ki, ailenin on beş yaşındaki kedisi Sassy Pants yılın başlarında öldüğünde en iyi arkadaşını kaybettikten sonra aylarca depresyonda kalmıştı.

Noah ona hızlı bir karın ovma hareketi yaptı. "Geri döneceğim," diye söz verdi, sonra ayağa kalkıp kapı koluna uzandı ve aynı şeyi yapan Olive ile çarpıştı.

Ona şöyle bir baktı. "Görüyorum ki hâlâ iyi yönlendiriliyorsun."

"Ve her zamanki gibi patronluk taslıyorsun." Holmes'a, Noah'nın ondan hiç görmediği kadar tatlı bir gülümseme gönderdi. "Hey, evlat." Sonra, ikisi de kapı kolunu bırakmadığı için, kapı için onunla boğuşmaya devam etti. Kapı aniden açıldığında hâlâ güreşiyorlardı ve içeri yuvarlandılar.

Olive o kadar hızlı sıçradı ki neredeyse tekrar düşüyordu. Noah daha uzun sürdü, bacağındaki acıyı kabul etmeyi ya da kimsenin görmesine izin vermeyi reddediyordu. Kız kardeşi sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Yıllardır bu günü bekliyordum."

Noah doğruldu. "Yani bunun planlı olduğunu kabul ediyorsun."

Katie dudaklarını ağzının içinde yuvarladı. Herkes onun inandırıcı bir şekilde yalan söyleyemediğini bilirdi, bu yüzden ne zaman köşeye sıkışsa, kelimelerin dökülmesini engellemek istercesine dudaklarını büzerdi.

Olive, Noah'nın yanından geçip Katie'yi kucaklamak için kendine çekti. Fiziksel temasla karşılaştığında her zaman olduğu gibi ölüm katılığı geçiren bir cesede dönüştü. Telefonu ve gözlüğü elinden düşüp yere çarptı. "Telefonum. Gözlüğüm," dedi sarılmanın bitmesini beklerken.

Eğlenmiş görünen Olive geri çekildi. "Üzgünüm, çok uzun zaman oldu." "*Sarılmamak* için asla çok uzun değildir."

Olive güldü. "Tamam o zaman, buna ne dersin?" Ve Katie'yi gürültülü bir şekilde yanağından öptü.

Katie kıvrandı. "Daha kötüsü. Çok daha kötüsü."

Tüm bunları görmezden gelen Noah kız kardeşine uzun uzun baktı.

"Selam," dedi. "Kocam komada, oğlum babasını özlüyor ve ben de hayatımı bir arada tutmak için çabalıyorum. Görünüşte bir salatalık kadar soğukkanlı olabilirim ama içimde trafikteki bir sincap gibiyim. Bu yüzden kardeşimi ve en iyi arkadaşımı aynı çatı altında istediğim için beni dava edin." Durakladı. "Kızmayın."

"Kızılmıyoruz," dedi Olive, Katie'nin elini kendi elinin içine alarak.

Doğru. Noah kızamazdı, çünkü Joe'nun komada olmasının nedeni oydu. Kaçamak sürüş eğitimi almıştı. Bunu yapabilmeliydi. arabayı idare edebilirdi. Aslında, bunun olacağını tahmin etmeliydi. Onun yerine Joe ile müzik seçimi konusunda tartışıyordu. "Neye ihtiyacın varsa," dedi Katie'ye. *Para, zaman, bebek bakıcılığı ... şahdamarım.* "Senin için buradayım."

Olive başıyla onayladı. "Ne dediyse o."

"İhtiyacım olan şey," dedi Katie, "çok sevdiğim iki insanın Joey konusunda bana yardım etmesi ve Joe'nun yanında olması."

"Tamamdır," dedi Olive.

"Kolay olmayacak. Sadece bugün, milyon yıl geçse de söylemeyi hayal edemeyeceğim dört şey söyledim." Her bir nokta için bir parmağını kaldırdı. "Sen veda etmeden önce kakanı sifona çektiğim için özür dilerim. 'Eğer kakana yapışacaksan

"Ellerini pantolonuna sokarsan, sonra sabunla yıkaman gerekir. 'Köpeği yalama' ve 'Tezgâhtaki tereyağını kim yedi?' uyarılarını da unutmayalım. Bu arada, Joey bugün tuvalete gitmesi gerektiğini söylerse, yürümenizi değil koşmanızı öneririm."

Olive elini ağzına götürmüş, hem dehşete kapılmış hem de gülecekmiş gibi görünüyordu.

Katie onu işaret etti.

Olive başını salladı ve kendini kontrol altına aldı.

Noah Olive'in spor çantasını almak için kapıya döndü ve istediği gibi kamyonetine binip başka bir eyalete gidene kadar sürmeye devam etmedi. Ülkenin diğer ucuna.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Katie talepkâr kız kardeş sesiyle sordu.

"Sakin ol."

Katie gözlerini kıstı ve Olive'e döndü. "Kardeşim sanki kendi *Dateline* özel programını istiyormuş gibi 'sakin ol' dedi."

Noah gözlerini devirdi ve Olive'in spor çantasını ayaklarının dibine bıraktı. "Ben biraz Joe ile oturacağım." Orada kayınbiraderinin elini tutacak ve onu yaşayanlar diyarına geri döndürmeye çalışacaktı.

Olive'i ona bakarken yakaladı, yüzünde kapüşonlu bir ifade vardı, belki de ...ne? Onu görmek mi?

Aynen bebeğim. Başını salladı, Katie'nin başının tepesine bir öpücük kondurdu ve sonra yola koyuldu, camlar aşağıdaydı, beynini ısırان bahar dağ havasıyla neredeyse donduruyordu, hepsi bu yüzden çok fazla düşünemiyordu.

Ve yine de bunu yapmayı başardı.

Yirmi dakika sonra, kışını uyuşturan ve bacağını dayanılmaz bir şekilde ağrıtan rahatsız bir sandalyede Joe'nun yanına oturdu. Buna aldırmadan öne doğru eğildi, gözlerini Joe'nun yüzüne dikti. "Hey, dostum."

Hiçbir şey yoktu.

Bir nefes verdi. Kazadan beri her gün buradaydı ama yine de şok olmuştu. Joe uyanıkken sürekli hareket halindeydi, genellikle gülümser ya da gülerdi, sürekli şakalaşırdı. Partinin hayatıydı. Onu böyle hareketsiz görmek Noah'yı derinden sarsmıştı. "Evde her şey yolunda. Joey en sevdiğin Giants şapkasıyla dolaşıyor."

Oda sessiz kaldı. Joe'yu hayatta tutmak için canla başla çalışan çeşitli ekipmanların vınlamaları ve biplemeleri dışında. "Uyumak için bile çıkarmıyor. Katie her zamanki metanetli haliyle dayanıyor. Dolabını üç kez yeniden düzenledi ve elçiye zeval olmaz, şanslı basketbol çiftin de dahil olmak üzere tüm eski çoraplarını attı. Onları kurtarmaya çalıştım ama çöpçüler çoktan gelmişti." Durakladı. Belki de olumlu şeyler söylemelidir. "Öte yandan, her zaman nasıl

arabasının yağını kontrol etmesine izin vermiyor mu? Sonunda bunu yapıyor. Hem de her gün."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Seni özlüyor." *Ben de seni özliyorum.* . . "İhtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olmak için elimden geleni yapıyorum." *Sen hariç.* . . *Kimse senin yerini dolduramaz.* . . Sertçe yutkundu, birkaç gerçeği kendine sakladı. Joey'nin sürekli babası için ağladığı ve iyi uyuyamadığı gibi. Ama yine de hiçbir iyi uyumuyordu. "İyi haber şu ki, geçen hafta jüri görevine çağırılmışsın ama burada uyukladığına göre görevden kaçmışsın."

Hâlâ bir şey yok.

Tepki beklememeleri söylenmişti, ne bir göz kırpması, ne bir el sıkma, hiçbir şey, ama duymak bir şeydi, yaşamak bir başkasıydı. Öne doğru eğildi. "Dinle dostum, gerçek şu ki Katie'yi hayal kırıklığına uğrattıyorum. Joey'i yüzüstü bırakıyorum. Herkesi yüzüstü bırakıyorum ve senin uyanmana ihtiyacım var-" Dondu kaldı. Joe'nun göz kapakları titremiş miydi? Beş uzun dakika boyunca Joe'ya baktı ama bir daha olduğunu görmedi.

Kapı aralığından bir hemşire konuştu. "Efendim? Üzgünüm, ama zaman doldu."

Joe'ya baktı. "Yarın tekrar geleceğim." En iyi arkadaşının elini sıktı.

Joe karşılık vermedi.

Doğru ya. Çünkü o lanet olası bir komadaydı.

Bölüm 4

Noah kamyonetini Katie'nin evinin önünde durdurdu, hastaneden dönüş yolunu zar zor hatırlıyordu. Soğuk güne rağmen, birkaç Alt katın pencereleri açıktı, yani Katie kaloriferi çalıştırmış ve muhtemelen bir şeyler pişirmişti, evi o kadar ısıtmıştı ki kendini sıcak basmasına neden olmuştu ve geri kalanlar donabilirdi.

Dolu bir evin sesleri ona doğru sürüklendi: konuşmalar, bardak ve tabak şingirtıları, arka planda çalan müzik. Kahretsin, bunun haftalık aile yemeği gecesi olduğunu unutmuştu, eğer şehirdeyse ne yağmur ne güneş ne de ölümcül araba kazaları onu bu geceden alıkoyabilirdi. Gülümseyip arkadaşça davranmak istemiyordu ama şimdi giderse, annesini bir daha gördüğünde, yeterince yanında olmayarak onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığını söyleyen bir bakış atacaktı.

Bu ailedeki yerini biliyordu ve bu, annesinin herkesin güvenebileceği biriydi. Katie'nin kendisinden üç dakika otuz yedi saniye sonra doğduğu günden beri bu rolde olduğu için nasıl oynayacağını biliyordu. Ortaya çıkacak, hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak ve bunu yaparken de mükemmel olacaktı.

Ancak, mükemmel olmaktan çok uzaktı. Hâlâ da öyle.

Ama nasıl rol yapacağını biliyordu ve bunda iyiydi. Bunu umursamıyordu bile, gerçekten. Annesinin, özellikle de babası birkaç yıl önce öldükten sonra, tutkal olması için ona güvendiğini biliyordu. Ama şu anda tek istediği bir duş, bir bira ve gözleri kapalı on iki saat geçirmektir. O o kadar bitmişti ki, yatakta onunla birlikte bir kadın olup olmaması umurunda bile değildi.

Sadece bu işi bitirmek istiyordu.

Oturma odasından yemek odasına doğru ilerlemeye başladı ama kuyruğunun yere vurduğunu gösteren sesle durdu. Holmes yanmayan şöminenin yanındaki yatağında yatıyordu, başı hâlâ yerdeydi, mahzun gözleri açıktı ve lise son sınıftayken bir gün okul tribünlerinin altında saklanan, çok yıpranmış ve az beslenmiş bir köpek yavrusu bulduğunda onu kurtaran Noah'ya bakıyordu.

Belki de Couch Potato olarak adlandırılması gereken Holmes, Noah'ın ailesi için harikaydı, az bakım gerektiriyordu ve doğuştan tembeldi. Ağzının yaşla birlikte grileşmesi dışında yıllar içinde pek bir şey değişmemişti. "Şşşt," diye fısıldadı Noah, köpek başını kaldırıp merhaba diye ulumadan önce önüne çömeldi. Holmes köpeğin üzerine doğru yuvarlanınca Noah hafifçe güldü. Okşamak ve sarılmak için yuvarlak karnını ortaya çıkardı ve tabii ki buna mecbur kaldı.

Yemek odasına doğru döndüğünde mucizevi bir şekilde kimsenin onun geldiğini duymadığını fark etti. Küçük Joey Katie'nin kucağında oturuyor ve yanında oturan Olive'e sırtıyordu.

Sırtıyordu.

Kazadan beri hiçbir çocuğun gülümsemesini ya da fazla yemek yemesini sağlayamamıştı ama Olive ona nazikçe yemekle takılıyor, "Bir ısırık da Bir ısırık da sana."

Ve inanılmaz bir şekilde Joey, Katie'nin yedirdiği her şeyi yedi. "Onunla aran çok iyi," dedi Katie.

Olive parmağını Joey'nin burnunun ucuna hafifçe dokundurdu. "Belki de benimle arası iyidir."

Joey güldü ve Olive de güldü, Noah'ın hatırlamadığı ama sevdiği bir sestti bu.

Sonra sanki onu hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Bakışları çarpıştı ve birbirlerine tutundu. Diğer herkes Olive'in dikkatini neyin çektiğini görmek için döndü ve tüm konuşmalar kısa bir süreliğine durdu.

"Tatlım," dedi annesi. "Neden onunla yemek yemek yerine dışarıdasın? Bize

mi?" "Muhtemelen güvenli bir yer olduğundan emin olmak istiyordur," dedi Katie. Annesi kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

Kız kardeşi elindeki çatalı Noah'ya doğru salladı. "O her zaman eve geldiğinde, ona bir kadın bulamayacakmış gibi davranmaya çalışıyorsun. Kadınlar onu bulur, anne. Her neyse, belki de iki yıl sonra işinden ve çalışma saatlerinden nefret ettiğine ve aileden olmadığına karar veren Molly'nin etkisinden kurtulmaya çalışıyordur.

ve onu elinde tutmak için kendisiyle ilgili her şeyi değiştirmesi gerekiyordu. Neyse ki çekip gitti, çünkü kimin böyle bir sevgiye ihtiyacı var ki?"

"Kendi adıma konuşabileceğimi biliyorsun," dedi Noah hafifçe. İşte, ne zaman

O konuşur, insanlar dinlerdi. Bazen evde durumun böyle olmadığını ve hiçbir zaman da böyle olmadığını unutuyordu. "Kendi kendime cümleler bile kurabiliyorum. Ve Molly'den sonra hâlâ iyileşme sürecinde değilim, o bir yıl önceydi."

Annesi onu görmezden gelerek doğrudan Katie'yle konuştu. "Molly O değildi. O Kişi hâlâ dışarıda bir yerde, bunu hak ediyor."

Noah'nın sol gözü seğirmeye başladı. Umarım bu bir nöbettir ve buradan güzel, sessiz bir ambulans yolculuğuyula çıkar.

"Noah Amca'nın gözü tuhaf bir şey yapıyor," dedi Joey.

"Ne yani, tek oğlumun mutlu olmasını istemek suç mu?" diye sordu annesi odadakilere. "Neden durulmuyor? Bütün arkadaşlarımla çocukları "

"Ona ayarlamaya çalıştığın bekâr kızları olanlar hariç," dedi Katie.

Olive eğlenmiş görünüyordu. Bunu komik bulduğunu bilmek güzeldi.

Annesinin lazer gözleri onun üzerine dikildi. "Katie'nin geçen yaz çıktığın o sevimli kütüphaneci arkadaşına ne oldu?"

"Eski sevgilisine geri dönmeye karar

verdi." "Tamam," dedi. "Peki ya-"

"Anne, belki bu akşam mahremiyetimi ihlal etmek yerine sadece yemek yeriz."

"Hey," dedi elindeki bardakla onu işaret ederek. "Mahremiyetimi ihlal ettin."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Katie. "Anne, kimse annesinin 'mahremiyetinden' çıkmayı düşünmek istemez. "

"Missy, tavrını kontrol et."

"Tavrımla ilgili şikayetler için lütfen üreticiyle iletişime geçin.

Beni futbol oynamaya zorladığın zamanı hatırlıyor musun? Koşmaktan nefret etmeme rağmen?"

"Zorlamak mı? Seni yazdırmam için bana yalvarmıştın, bunun senin büyük bir hayalin olduğunu söylemiştin. Ben de *her zaman* ikinizin de hayallerinizin peşinden gitmenize izin verdim - bir önceki hayalinizin kayıt ücretini ödemediğim sürece. O zaman altı ila sekiz hafta daha o hayalin peşinden gitmek zorundaydın."

Katie gözlerini devirdi.

"Peki, yeni konu. Yemekten sonra telefonumu gncellememe yardım edecek birine ihtiyacım var ve ayrıca kumandamdan Netflix'e ulaşamıyorum."

"Sana şimdi yardım edebilirim," dedi Noah. "Netflix için ana ekran düğmesine basacaksın. Bunu her gün yapmak zorunda kalmayalım diye kırmızı bir Sharpie ile daire içine aldım. Telefonun için ise güncellemeye basman yeterli."

"Ayrıca, sen sormadan söyleyeyim," dedi Katie, "Wi-Fi şifresi hâlâ senin telefon numaran."

"Sakın siz ikiniz bana patronluk taslayan bir üslupla yaklaşmaya cüret etmeyin.

sorular soruyorsunuz. Bir keresinde ikinize de lanet bir kaşığın nasıl kullanılacağını öğretmek zorunda kalmıştım."

" 'Lanet' kötü bir kelime," dedi Joey.

Büyükannesi ona tatlı tatlı gülümsedi. "Haklısın canım, ama bilmelisin ki benim çocuklarım kaba saba aptallardır."

Joey bilgece başını salladı.

"Oturacak mısın artık?" diye sordu annesi Noah'ya. "Orada dikilerek boynumu ağrıtıyorsun." Bir tabak doldurdu ve tek boş koltuğa doğru itti.

Olive'in hemen yanına.

Joey, Katie'nin kucağından inip Olive'in kucağına tırmandı ve sonra Noah'ya uzanarak bir bacağını onun, diğeri Olive'in bacağına geçirdi, kısa bacakları onlarınkini birbirine çekerek kalçalarının birbirine değmesini sağladı.

Oh güzel, Noah burada işlerin daha da garipleşemeyeceğini düşünmüştü. "zr dilerim," diye mırıldandı.

"Taze fasulyeleri uzatır mısın lütfen?"

"Eskiden yeşil olan her şeyden nefret ederdin."

Annesi başını salladı. "Bu doğru değil. Olive yeşil yiyecekleri her zaman sevmiştir, *zellikle de* benim yeşil fasulye gvecimi."

Noah, Olive'in annesine hakaret etmektense yeşil olan her şeyi peçeteye atmasını izlediği zamanları düşünerek güldü.

Annesi Olive'e baktı. "Sen sevmiyor musun?" Yüzünü buruşturdu ve Noah'a ters ters baktı.

Katie Olive'e doğru eğildi ve sahnede fısıldadı: "Onu tekrar ezmen için sana izin veriyorum."

Noah bardağını aldı ve Katie'yi tersleyecek şekilde stratejik olarak tuttu.

"Artık neredeyse kimseyi ezmiyorum," diye mırıldandı Olive kimseye belli etmeden.

Amy kızına başını salladı ve Olive'e baktı. "Onca yıl sana taze fasulye servis ettim, çok özür dilerim."

Olive bunu elinin tersiyle itti. "Benim hatam. Sana söylemeye utandım."

Karşılıklı konuşmaları garipti, sanki birbirlerine yabancıydılar. Olive ve Katie'nin son derece yakın olduklarını biliyordu ve aynı şeyin Olive ve annesi için de geçerli olduğunu varsayıyordu. Yakın olmayı ne zaman bırakmışlardı ve neden?

"Cumartesi günkü maçı unutma," dedi Katie ona. Olive şaşkınlıkla Noah'ya baktı. "Yine mi oynayacaksın?"

"Hayır." Bunu sert bir şekilde söylediğini fark etmemiştir, ta ki Olive kızarana ve keşke akşam yemeği öncesi kız kardeşininki kadar büyük bir kadeh şarap içseydim diye düşünmesine neden olana kadar.

"Hiç oynamadı," dedi Katie. "Lise'deki son yılımızın yedinci Mayıs'ından beri, mezuniyetten tam bir hafta önce, son sınıf partimizin olduğu gece büyükannenin eski ATV'siyle onu ezdiğinden beri.

Üç ameliyat geçirip iki hafta hastanede kaldıktan sonra D1 beyzbolu oynamak yerine ormancılık departmanında çalışmaya başladı."

Ani sessizlik o kadar büyüktü ki, damarlarındaki kendi kanını duyabiliyordu. Olive el değmemiş şarap kadehine uzandı. "Sanırım şimdi biraz alkol alacağım."

Noah ona dolu bir kadeh doldurdu.

Katie omzunu Olive'inkine doğru itti. Kız kardeşinin sarılma versiyonu. "Özür dilerim. Bu konuda konuşmayı sevmiyorsun. Bu konuyu açmamam gereken şeyler listesine ekleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Olive daha sonra Katie'ye kadeh kaldırdı, açıkça affediciydi. Aslında, muhtemelen şimdiye kadar tanıştığı en bağışlayıcı kişiydi.

"Bahsettiğim maç Joey'nin maçı," dedi Katie. "Noah bu haftaki maçtan itibaren geçici koç olarak Joe'nun yerine geçecek.

Tabii bunca yıldır 'top' kelimesini ağzına bile almadığı için tıkanmazsa."

Olive derin bir yudum aldı.

Katie yüzünü buruşturdu. "Yine yaptım. Özür dilerim. Kocamın komada olduğundan bahsetmiş miydin?"

Olive içini çekti ve Katie'ye sarılmak için uzandı, Katie onu durdurmak için elini kaldırdı, bu da elin Olive'in yüzüne çarpması anlamına geliyordu.

Olive kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Az önce bana tokat mı attın?"

"Aslında, yüzün tam elimin içine girdi." Katie durakladı, sonra da bir iç çekti. "Tamam, sana tokat attım. Özür dilerim! Sarılmalar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Olive şarabından derin bir yudum daha aldı.

Annesi Noah'ya baktı. "Her zaman senin için çok utanç verici olduğunu düşünmüştümdür."

Hayatınızın bu kadar önemli bir parçasıyken beyzbolu tamamen bıraktınız. Sporla ilgilenmek için başka yollar bulabileceğini düşündük. Bunun yerine, iyileşir iyileşmez Yosemite Community College'a gittin ve Ulusal Park Hizmetleri için çalışmaya başladın."

"Oh güzel. Bu konu hakkında konuşmaya devam edeceğiz."

"Yosemite," diye tekrarladı annesi. "Bir milyon mil uzakta."

"Matematiğin doğru değil anne."

"Tamam. Ama üç saatlik yol çok uzak."

Ona doğru mesafe gibi gelmişti. Ailesinin ihtiyacı olduğunda yardım edebilecek kadar yakın. Bir sürü aile yemeğini kaçırmasına neden olacak kadar uzak. Yosemite'yi şapkadan çıkarırcasına seçtikten sonra burayı ve işini sevmesi onu şok etmişti.

"Koçluk yapabiliirdin," dedi annesi.

"Evet." Joey'e göz kırptı. "Ve şimdi öyleyim."

İç çekti. Bu gece burada bir iç çekme salgını vardı. Olive'e bir şarap şişesine doğru bir hareket yaptı.

O da hemen uzattı.

Annesi ona bakıyordu, belli ki hâlâ bir açıklama bekliyordu. "Anne, beyzbol benim hayatımın önemli bir parçası değildi. Babamın hayatının önemli bir parçasıydı."

Olive'in gözlerini kırıştırarak yüzünü buruşturduğunu fark etti. Suçluluk duygusu. Bundan nefret ederdi,

Çünkü olanlar için onu hiç suçlamamıştı. Tek bir saniye bile.

Gerçi hayatlarından kaybolduğu için onu suçlamıştı. *Kendisini*, çünkü Katie ile sürekli iletişim halindeydi. Farklı bir kıtadan bile olsa, kız kardeşi için zaman ayırmış ve ortaya çıkmıştı.

Ama onunla birlikteyken yeterince hızlı uzaklaşamamıştı ve bu hâlâ canını yakıyordu. Katie'nin Joe'yla düğünü, Joey'nin birkaç doğum günü partisi, babasının yaşam kutlaması gibi vesilelerle birbirlerini görmüşlerdi ve Katie son derece kibar davranmıştı.

Ve mesafeliydi.

Ama sonra tekrar, o da öyleydi. Gerçek bir konuşma için zorlayacak ve uzun zaman önce gömdüğü duygularını açığa çıkaracak kadar kendine güvenmiyordu.

Çoğunlukla.

Annesi, "Şimdi tehlikeli işini bırakıp Sunrise Cove'a geri dönmek için mükemmel bir zaman," dedi. "Turner Rents and Supply'daki müdürümüze destek olabilirsin." Gülümsedi, çünkü o onların müdürüydü.

Yıllar yıllar önce o ve babası, büyükbabasının Turner Rents & Supply'ını devralmışlardı. Kar ve çiftçilik ekipmanlarını kir alıyor ve/veya tamir ediyorlardı. Burası babasının bebeği idi. Noah gençken orada çalışması için çok baskı görmüştü ve ailesinin beyzbol başarısız olursa onun devralmasını beklediğini biliyordu. Aslında beyzbolda başarısız *olmuştu* ama ailesinin hoşnutsuzluğuna rağmen aile şirketini yönetmeye devam etmemişti. Olive gittikten sonra o da bundan ilham almış ve Sunrise Cove'u arkasına atarak aynısını yapmıştı.

Annesi, "Eğer burada yaşasaydın, sana mükemmel bir kadın bulabileceğimizi biliyorum," dedi.

Katie homurdandı. "Noah kimseyle çıkmaz. O zina yapar." Olive şarabından bir yudum alırken boğuldu.

"Katie!" diye nefes nefese kaldı anneleri.

Katie Olive'in sırtını sıvazladı. "Ne? Yanılmıyorum." Noah'ya baktı. "Bana yanıldığımı söyle."

Adam ona baktı. "Ciddi misin?"

"Senin için 'zina'yı tanımlamamı ister

misin?" "Hayır, konuşmayı kesmeni

istiyorum." "Çocuklar! Bir misafirimiz var."

Herkes Olive'e baktı. O hepsine zayıf bir gülümseme gönderdi.

Muhtemelen bir otel odası tutmuş olmayı diliyordu. Roma'da.

"Anne, Olive misafir değil," dedi Katie. "O aileden biri."

Otuz yıl süren bu yemek boyunca saçlarının ağarıp ağarmadığını merak etti. "Jessica'nın kızı Chloe artık bekâr," dedi annesi. "Jessica'nın kızı telefonunu çıkarmış ve bir şeyler arıyordu. "Katie, bana gönderdiğin mesaj nerede?"

Noah kız kardeşine baktı. "Bu bizim aile sohbetimizde yoktu."

"Bilmelisin ki her aile mesajlaşmasında sinir bozucu olanın olmadığı daha küçük bir grup sohbeti vardır," dedi Katie. "Ve eğer ailenizin böyle olmadığını düşünüyorsanız, size kötü haberlerim var."

Annesine baktı. "Bu doğru mu?"

"Hem de çok," diye güvence verdi kız kardeşi.

"Buldum!" Annesi telefonundan başını kaldırıp baktı. "Jessica, Chloe'nin bar ve ızgarada çalıştığını ve sekizde çıkacağını söylüyor. Bir şeyler içmek için onunla buluşabilir ve onu tanıyabilirsin."

Jessica annesinin uzun zamandır en iyi arkadaşıydı. Chloe okulda ondan bir yıl gerideydi. Tatlı, sessiz ve utangaç bir kızdı ve yolları ara sıra kesişse de Noah'ın onu tanıdığı onca yıl boyunca ona tek bir kelime bile etmemişti.

"Chloe iyi ve çok normal biri," dedi Katie. "Ama Noah iyi ve normal olanları sevmez. O eğlenceyi ve biraz vahşiliği sever."

Olive yine tılandı.

Noah bu kez onun sırtını kendisi sıvazladı, bir yandan da annesi ve kız kardeşine hançerler yolladı. "Konuşmayı kesmeniz için size bin dolar ödeyeceğim."

"Kişi başı mı?" Katie bilmek istedi. "Çünkü bin dolar işime yarayabilir."

Noah şaraptan nefret etmesine rağmen şarabının kalanını içti. Şarap her zaman başını ağrıttı ama bunun bir önemi yoktu çünkü zaten bir tane vardı.

"Kardeşi olan insanların hayatta kalma becerilerinin herkesten daha iyi olduğunu biliyor muydun?" Katie Olive'e sordu. "Bunun nedeni fiziksel savaş, psikolojik savaş ve şüpheli hareketleri sezme konusunda deneyim sahibi olmamız."

"Sadece söylüyorum," dedi annesi Noah'ya. "Artık otuz yaşındasın ve yuva kurmayı, bana daha fazla torun, Joey'e de bir kuzen vermeyi düşünebilirsin."

"Ruff, ruff!" dedi Joey, herhangi bir günde hem insan hem de köp

ek. Katie, "Ya da bir köpek sahiplenebilirsin, böylece bir kardeşi olur," dedi. Annesi sevinçle gülümsedi. "Katie! Az önce şaka mı yaptın?"

"Hayır. Sadece bir köpek bir çocuktan çok daha ucuz." Joey'nin saçlarını karıştırdı.

Saç. "Seni takas edeceğimden değil, tüm paramı geri almak için bile. Artık tuvalet eğitimi aldığın için seni çok seviyorum."

Joey Olive'in üzerinden annesinin kucağına tırmandı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Mmm, yavru köpek kucaklamaları. En sevdiğim şey." Katie ona sıkıca sarıldı ve başının üstünü öptü. "Sanırım seni sonsuza dek yanımda tutacağım."

"Yani ben de beş yaşında olsaydım bana sarılır mıydın?"

Olive ona sordu. "Eğer vajinamdan çıksaydın, evet," dedi

Katie. "Yüce Tanrım, Katie."

Katie annesine gülümsedi. "Tüh, özür dilerim." Olive'e baktı. "Eğer mahremiyetinden çıksaydın, evet, sana sarılırdım."

Amy Turner gözlerini devirdi ve Olive'e döndü. "İngiltere'deki halkla ilişkiler şirketinde çalışmayı bırakıp kendi şirketini kurduğunu duydum. Nasıl gidiyor?"

"Henüz erken."

"Harika gidiyor," dedi Katie. "Müşterileri için çok başarılı oldu."

Noah'nın annesi, yüzlerce soru sorabilecekken asla tek bir soru soramazdı, "Peki şimdiye kadar en sevdiğin, en başarılı halkla ilişkiler kampanyan neydi?" diye sordu.

Olive bunu birkaç saniye düşündü. "Belki şehirde bir pop-up mağaza açacak olan bir giyim tasarımcısı için yaptığımdır. Kız kardeşi bir fırıncı, bu yüzden açılış için tamamen çikolatadan yapılmış yenilebilir bir elbise yarattık."

"Çikolataya bayılırım!" dedi Joey.

"Ben de," dedi Olive, burnuna hafifçe vurarak. "Planımız müşterimin onu parçalaması ve açılış için sıraya giren herkese parçalarını dağıtmasıydı. Ancak o gün hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve biz daha başlamadan elbise eridi. O kadar büyük bir çikolata birikintisi oluştu ki giriş yolu kayganlaştı ve müşterim kayıp çikolatanın içine düştü."

"Beş saniye kuralı!" Joey bağırarak herkesi gülümsetti.

"Çok mu garipleştin?" Katie Olive'e sordu. "Çünkü dikkatler senin üzerindeyken her türlü garipleşirsin."

Olive Joey'ye tabağından bir lokma daha yedirdi ve ona gülümsedi. "Sanırım annen bu odada benden daha beceriksiz olan tek kişinin kendisi olduğunu unutuyor." Katie'ye baktı. "Ama evet. Evet, yaptım, çok teşekkür ederim. Ayrıca her tarafım çikolata oldu ve kesinlikle kendi kolumu birden fazla kez yaladım."

Katie güldü.

Annesi bu sese gülümsedi ve Olive'e baktı. "Yan daireye taşındığınız gün harika bir gündü. Senden önce Katie çok yalnızdı."

"İnsanları yalnızlık çekecek kadar sevmiyorum," dedi Katie, sonra durakladı, istemeden oradaki herkesi aşağıladığını fark etmiş gibiydi. "Siz hariç tabii ki."

"Olive'den önce hiç arkadaşın olmamıştı," dedi Noah'nın annesi. "Hep çok endişelendim."

Olive Katie'ye baktı. "Eskiden iki kız hakkında konuşurdun. benden önceki arkadaşlarıyla. Onlar da ikizdi ve yeni taşınmışlardı. İsimlerini hatırlayamıyorum."

"Star ve Candy," dedi annesi. "Onlar onun uydurma arkadaşlarıydı." Olive gözlerini kırıştıtırarak Katie'ye baktı. "Yalan mı söyledin? Söyleyebileceğini bilmiyordum."

"Hayır," dedi Katie. "Yalan söylemedim. Gerçek olup olmadıklarını hiç sormadın." "Yanlış yönlendirilmişsin o zaman," dedi Olive. "Aynı şey."

"Bak!" Katie masanın ortasını işaret etti. "Pasta!" "Nerede?"

Olive sordu, sonra kaşlarını çattı. "Hey!"

Noah annesine baktı. "Çabalarını Katie'ye arkadaş randevuları ayarlamaya yoğunlaştırmalısın, bana randevu ayarlamak yerine."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Çünkü benim var. Ama ne zaman biri gelecek olsa, Katie kapıyı açmadan önce ceketini giyerdi, Sanki az önce gidiyormuş gibi."

"Bunu her zaman yaparım," dedi Katie. "İstemediğim biri olma ihtimaline karşı

görm

ek "Peki ya görmek istediğin biriye?" Olive sordu. "Bu son istiy derece ihtimal dışı durumda, eve yeni geldiğimi söylerim." orum"Harika," dedi Olive.

." "Joey benimle konuşmamaya başladığı zamanki yüz ifademi tazelemem gerek.

Sonbaharda anaokuluna başlayacak."

"Ama kendine dışarıdan bir destek sistemi kurmak iyi olmaz mıydı?" diye sordu anneleri.

Noah, muhtemelen o destek sistemi olmadığı için Olive'in yüzünde bir suçluluk ifadesi belirmediğini gördü.

"Hayır. Kızlar berbat. Beni jimnastik yapmaya zorladığın ve ben duştayken kızların soyunma odasından kıyafetlerimi çaldığı zamanı hatırlıyor musun?"

Annesinin yüzü sertleşti. "Sınıfındaki diğer kızların hepsi çok kötüydü."

"Hepsi değil," dedi Katie. "Sami iyiydi." "Oh, çamurlu ayakkabıları olanı kastediyorsun."

Katie gözlerini devirdi. "İnsanları on yıl önce yaptıkları hakaretlere göre hatırladığını bilmek güzel, anne."

"Evime asla çamurlu ayakkabılarla kim gelmez biliyor musun? Olive." Bu doğrudu. Olive bazı açılardan en yetişkin genç olmuştu.

Noah hiç tanışmamıştı. Sert büyüdüğünü söylemek hafif kalırdı. Kendi evinde bir yabancıydı. Ya da çadırda, çoğu zaman olduğu gibi.

Ailesi kızlarının duygusal istikrarı ve refahından çok Grateful Dead konserine gitme konusunda endişeliydi. Yıllar önce otostop çekerek büyükannesinin evine gittiğinde, ailesinin onun gittiğini fark etmesi iki günlerini almıştı.

"Çok sevdiğim bir arkadaşım hayvanat bahçesinde çalışıyor," dedi Noah'nın annesi düşünceli bir şekilde Olive'e bakarak. "Sosyal medyalarını büyütmeye çalışıyorlar. Bir giyim tasarımcısı kadar şık olmadığını biliyorum ama onunla konuşmak ister misin?"

Olive gülümsedi. "Elbette."

Noah artık Olive'in hayatı hakkında çok az şey biliyordu ama çok değiştiği, kendi halkla ilişkiler şirketini yönetecek kadar kendine güvenmeyi ve inanmayı öğrendiği açıktı. Bu onu şaşırtmıştı. Başarılı olması değil, çünkü buna yüzde yüz inanabilirdi - o her zaman tanıdığı en zeki insanlardan biriydi - ama yalnız kurt tavrından çıkıp halka açık, sosyal ve insanlarla iyi geçinmesini gerektiren bir şirketi yönetmesi. Gerçi parlak, sofistike görünümünün de bunun bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Bu da demek oluyordu ki ... belki de masadaki tek taklitçi o değildi.

Bölüm 5

On dört yıl önce

Olive okuldan çıkıp Noah ve Katie'nin büyükbabalarının birkaç ay önce on altı yaşına bastıklarında onlara hediye ettiği eski püskü kamyonete doğru ilerledi. İkizlerin kamyoneti paylaşımları gerekiyordu, ama Katie onu dört kez ehliyet sınavına girdi ve tekrar denemeyi reddetti.

Noah ve Katie çoktan kamyonu binmişlerdi. Olive bank koltuğuna kaydı ve derin bir nefes aldı çünkü bir şey ... gibi kokuyordu. "Patates kızartması mı?" Öğle yemeğini kaçırmıştı ama bu kez onun hatası değildi. Daha önce Cindy ve arkadaşları Katie'yi koridorda itmişlerdi. Katie sertçe dizlerinin üzerine düşmüş, içkisini dökmüş, kitaplarını ve eşyalarını etrafa saçmıştı. Olive de Cindy'yi itmişti ama o sırada birkaç öğretmen dışarı çıkmış, sadece Olive'i yakalamış, o da cezaya kalmıştı. "Beni beklemenize gerek yoktu."

Katie patates kızartmalarını uzattı. "Büyük boy."

Olive'in midesi guruldadı ama onları almadı. "Bunlar acıma kızartması, değil mi?"

"Hayır, bunlar öfke kızartması," dedi Katie ve kardeşine baktı.

Olive de Noah'ya baktı, ki bu hiç de zor değildi. Ona aşık olduğunu asla kabul etmezdi, asla ama bu uzaktan hayranlık duymayacağı anlamına gelmezdi. Her zamanki kot pantolonu ve tişörtünü giymiş, şapkasını arkaya doğru takmış, saçları kenarlarından kıvrılmış, kabul etmek istediğinden daha iyi görünüyordu. Ama ona küçük bir gülümseme göndermiş olsa da, bu her zamanki sorun dolu gülümsemesinden çok uzaktı. Vücudu neredeyse gerginlikten titriyordu. Hayır, durun. Öfke.

"Ben icabına baktım," dedi.

İçini kötü bir his kapladı. "O mu?"

"Müdürü gitti ve ona gerçekte ne olduğunu anlattı," Katie dedi.

Olive ona bön bön baktı. "Ne? Hayır!"

"Yaptıkları her şey yanlarına kâr kalamaz," dedi adam sessizce.

Olive gözlerini patates kızartmasına dikti. "Yani bunlar gerçekten de acınası patatesler."

"Hayır," dedi Noah. "Bunlar teşekkür kızartması. Ben yapamadığımda Katie'nin arkasını kolladığın için."

Bu onun göğsünü sızlattı. Katie için. Noah böyle bir adam olduğu için. Kendisi için, çünkü bu ailenin bir parçası olmak istemesine rağmen, daha çok istediği şey asla gerçekleşmeyecekti çünkü Noah onu arkadaşlıktan çıkarmıştı. Ağlamak yerine ağzına biraz daha patates kızartması tıktırdı ve gözlerini kapatarak vücuduna giren trans yağların tadını çıkarmaya çalıştı.

Katie, "Bugün fen dersinde patates kızartması gibi yiyecekleri yemenin depresyonla bağlantılı olabileceğini öğrendik," dedi.

Olive patates kızartmalarını mideye indirmeye devam etti. "Belki de insanlar kötü bir gün geçirdiklerinde patates kızartmasına ihtiyaç duyuyorlardır - bu da depresyonun nedeni değil, tedavisi olduğu anlamına gelir. Ve şişmanlatıp şişmanlatmadıkları kimin umurunda?" Biraz daha eğildi ve yemeye devam etti. "Hepimizin harika karın kasları olamaz."

Kamyondaki tek kaslı kişi Noah olduğu için Katie homurdandı.

Noah Olive'e yan gözle baktı.

Kahretsin, ağzı ne kadar da büyüktü. "Yani, fark ettiğimden falan değil."

Katie yine homurdandı.

"Ben fark etmedim!" Ama Pinokyo olsaydı, burnu ön camı parçalayacak kadar uzardı.

Günümüz

Olive, Katie'nin Joey'nin yatma zamanı rutinini halletmesine yardım ettikten sonra -banyo, lazımlık, masallar, su, bir kez daha lazımlığa gitme, vs.- ikisi mutfak masasında oturup aralarında bir raf dolusu kurabiye yediler.

Eski zamanlardaki gibi.

Ve tıpkı eski günlerdeki gibi, Katie bir deftere bir şeyler karaladı çünkü Yazmanın tekrarlayan hareketi, bir zamanlar aynı odada otuz televizyonun açık olmasına benzediğini söylediği beynini rahatlattı, hepsi farklı kanallarda, hepsi tam güçte.

Olive, Katie'nin defterinde açtığı sayfaya baktı. Dopdoluydu ve her satırda aynı şey yazıyor olsa da, her biri farklı bir şekilde yazılmıştı.

farklı yazı tipi. Olive kendini bildi bileli Katie'nin tüm yazı tiplerini ezberlemiş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

" 'Dağlar çağırıyor ve ben gitmeliyim,' " Olive okudu, bunun Katie'nin John Muir'in en sevdiği dizesi olduğunu biliyordu. "Bu hangi yazı tipi?" Sayfanın yarısına kadar inen bir satırı işaret etti.

Katie, bir kurabiyeyi süt bardağına batırırken göz ucuyla baktı. "Kefa. Yazı tipini söyle oyunu mu oynayacağız?"

"Elbette. Tabii bana gerçekten nasıl olduğunu söylemek istemiyorsan."

Katie omuz silkti. "Fiziksel olarak buradayım ve iyiyim. Zihinsel olarak Joe ile Hawaii'de bir havuzdayım ve üçüncü mojitomuzu sipariş ediyorum."

Joey dinozor pijamalarıyla yanlarında belirdi, saçları sevimli bir şekilde dağılmıştı. "Kurabiyeler!"

Katie iç çekti ama Joey'i kucağına çekti. "Bir tane," dedi.

Açık kurabiye paketini inceledi ve çok dikkatli bir şekilde seçimini yaptı, ardından ağzına atmadan önce aynı dikkatle süte batırdı.

"Isırık alman gerekiyor, hepsini ağzına tıkıştırman değil," dedi Katie. dedi.

Ağzının kenarları çikolatayla kaplı olan adam ona sııttı.

"Bu ilginç bir yazı tipi, nedir bu?" Olive başka bir yazı tipini işaret ederek sordu
defterdeki satır.

"Wingdings üç," dedi Joey.

Olive ona gülümsedi. "Anne gibi, oğul gibi."

"Tamam," dedi Katie. "Öpücükler ve sonra yatağa dönüyoruz."

Joey annesini öptü, sonra bir tavşan gibi zıplayarak odadan çıktı. "Ribbit, ribbit!" diye bağırdı koridordan.

Tamam, o zaman bir tavşan değil, bir kurbağa ... "Oldukça şaşırtıcı biri."

Katie gülümsedi. "Biliyorum. Ve onu ben yaptım. Tamam, babası da yardım etti." "Joe bugün nasıldı?"

"Doktorlar her an uyanma belirtileri göstermeye başlamasını beklediklerini söylüyorlar. Tüm taramaları daha iyi görünüyor ve beynindeki şişlik çok azalmış." Durakladı. "Korkuyorum, Olive. Onu çok seviyorum. Joey için güçlü olmaya çalışıyorum ama bu çok zor."

"Sen tanıdığım en güçlü insansın," dedi Olive yumuşak bir sesle, Katie için üzülmüyordu. "Ama iyi olmamakta sorun yok."

"Sadece her zaman aşırı duygusal yüklenme içindeyim ve Joe'ya olanlar yüzünden herkes üzerime çullanmak istiyor ve ben nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Kimseyi uzay baloncuğumda istemiyorum çünkü köpeğin horlamasını duyabiliyorum, dondurucu buz düşürüyor, yanlış yerlerde kıyafetler var, lavaboda kirli bulaşıklar var ve ayak parmaklarımı çok fazla hissedebiliyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin, çünkü ailen seni tanıyor ve anlıyor, ben de öyle."

Katie ona baktı. "Sen de bu ailenin bir parçasısın, seni aptal. Büyükannen de öyle. O çok tatlı biri. Noah'nın evde ona yardım ettiğini biliyorsun, tamir edilmesi gereken her şeyi tamir ediyor, kan şekerini kontrol etmesini hatırlatan mesajlar gönderiyor. Bugün onun için bir tepsi lazanya bıraktı. Merak etme, bizimle paylaşmasını sağlamayı planlıyorum."

Olive sadece tek bir şey duymuştu. "Neden kan şekerini kontrol etmesi gerekiyor?"

"Sınırdaki olan diyabetinin sınırdaki kalmasını sağlamak için."

Olive gözlerini kırıştırdı ve Katie yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyor muydun?"

Olive başını salladı. "Hayır, ama bu benim hatam. Arayıp kontrol ediyorum ama o beni endişelendirmekten nefret ediyor. Mesafe çok zor."

Katie bir an sessiz kaldı, çok ciddi bir şey söylemeyi düşünürken olduğu gibi. "Büyükannen bir keresinde bana bazen istemesen bile birine sarılman gerektiğini söylemişti, böylece çukuru ne kadar büyük kazacağını bilirsin."

Olive homurdandı. "Bir hafta içinde ikinci şaka mı? Şu haline bak, içimi rahatlatmak için komiklik yapıyorsun. Bu bana iyi geceler diye sarılacağın anlamına mı geliyor?"

"Sadece sonrasında gömülmek istiyorsan."

Büyükanneyi kontrol etmek için çok geçti - kadın erkenden uyumayı severdi. Ama daha sonra, Olive nihayet yatağa girdiğinde, dizüstü bilgisayarını da yanına aldı ve iki saat boyunca, bir, diyabeti araştırdı ve iki, işine yetişmeye çalıştı.

İşini bitirdiğinde, omuzlarının kulaklarına dayandığını, çok gergin olduğunu ve ... kötü bir ruh hali içinde olduğunu fark etti. Kendi halkla ilişkiler şirketini yönetmek bir hayalin gerçeğe dönüşmesiydi, ama dürüst olmak gerekirse, her zaman düşündüğü gibi olmamıştı. Patron olmak, her gün bütün gün boyunca her bir karardan sorumlu olmak zordu, ama zorda iyiydi.

Yalnızlıkta o kadar da değil.

Şimdi, Sunrise Cove'a geri döndüğünde, daha da rahatsız edici ve alçakgönüllü bir şey fark etti. Katie, yardım etmek için gezegenin öbür ucuna uçtuğu kişi, Olive'in kendisinden daha az yardıma muhtaçtı.

Ve . . . Noah sanki işi buymuş gibi "zina" mı yapıyordu?

Aha, *şimdi* kötü ruh haliyle bir yerlere varıyordu. Ama çok fazla düşünmekten yorulunca gözlerini kapattı, sonra da neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olacak bir sis düdüğünün sesiyle irkilerek uyandı. Cep telefonu.

Sabah olmuştu.

Kalbi kulaklarında çarparak uzandı ve yanlışıyla telefonu yere düşürerek nöbet geçirmeye devam etmesine neden oldu. "Ugh." Yatağın kenarına eğilerek telefonu almak için uzandı ve ...

Düştü.

Uyuyan Holmes'un hemen yanına. Kan çanağına dönmüş gözlerini açtı ve kadın onun burnunu öptü. Şafak ışığının bir çizgisinin Holmes'un gözlerinden içeri sızdığını görebiliyordu.

penceredeki perdelerin çitalarına baktı ve hâlâ uyuyor olmayı diledi. Arayan Evan McAlister'dı, şirketi dünya çapında birkaç hokey sahası işleten bir müşteriydi.

"Olive," dedi adam, kadın nihayet cevap verdiğinde bariz bir rahatlamayla. "Birkaç mesaj bıraktım. Gece gündüz fark etmeksizin cevap vermemek senin yapacağın bir şey değil. İyi misin?"

İyi miydi?

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikri yoktu. Ve evet, her zaman müsait olarak müşterilerini şımartma eğilimindeydi, onların tekrar iş yapmalarına ihtiyaç duyuyordu. "Amerika'dayım. Birkaç gün önce herkese farklı bir zamanda olacağıma dair bir e-posta gönderdim. birkaç haftalığına. Her zamanki gibi çalışıyorum, sadece günün alıştığınızdan farklı saatlerinde."

"Ah, doğru. Şimdi hatırladım. Ve . . . Seni uyandırdım. Özür dilerim. Kampanyanın üzerinden bir kez daha geçmek istedim."

Kazanan teklif sahipleriyle bir gün geçirecek ve onlara buz pateni yapmayı öğretecek bazı yüksek profilli sporcularla bir açık artırma planlıyorlardı.

"Elbette," dedi.

Holmes onun elini yaladı ve o da Holmes'un sevimli, buruşuk yüzünü avuçladı. Karşılığında aldığı küçük, tatlı bir yalama onu eritti ve ihtiyacı olan bir hayvanı kurtaracak ya da kendi ailesini kuracak kadar uzun süre hız treninden inebilmeyi dilemesine neden oldu. Bebek sahibi olmanın bir köpekten oldukça farklı bir şey olduğunu fark etti ama kalbi ne isterse onu istiyordu.

Ancak, kalbinin istediği şey muhtemelen bir randevuya çıkmayı gerektirdiğinden, yakın zamanda oraya ulaşamayacaktı. İç çekerek dizüstü bilgisayarına uzandı, çünkü Evan'la kampanyalarını birkaç kez gözden geçirmiş olsalar da, bazı müşterilerin diğerlerinden daha fazla el tutmaya ihtiyacı vardı. "Bir saniye bekle ..." Gözlüğünü nerede bırakmıştı?

Belki de dün gece makyajını sildiği banyodaki tezgâhta? Ayağa kalkarak banyonun kapısını açtı, içeri girdi ve sert bir şeye çarptı.

Noah'nın üzerinde bir havlu vardı ve seksi kıyafetinden başka bir şey giymemişti.

Diş fırçası ağzındaydı, çenesinde en az iki günlük kirli sakal vardı ve ... kafasındaki tüm düşünceleri kaybetti. Parmaklarının arasından kayıp yere düşen ve Evan'ın tiz sesini duyabildiği telefonuyla birlikte. "Olive? Olive, hâlâ orada mısın?"

Noah ona kaşlarını kaldırdı, sonra telefonu alıp uzattı.

Kadın telefonu aldığı anda, adam lavaboya doğru yöneldi ve havlusunu bıraktı.

Onun geniş omuzlarına ve sırtına baktığını söylemek isterdi ama o kadar da asil değildi. Ayrıca, gezegendeki en iyi kalçaya sahipti, ancak bir çift koşu şortu çektiği için oldukça hızlı bir şekilde örtüldü. Ayrıca kafasına bir tişört geçirdi, saçlarını parmaklarıyla taradı ve bir şapka taktı.

Hazırlanmak için iki saniye harcamak güzel olmalı. "Gitmeliyim," dedi Evan'a. Kendini Noah'ya atmakla tepelere doğru koşmak arasında kalmıştı. Kahretsin, duyguları bugün ona gerçekten kamçı etkisi yapıyordu. "Ailevi acil durum."

"Aile içi acil durum," diye tekrarladı Noah, kadın telefonu kapattığında, lavaboya yaslanmış, rahat rahat konuşuyordu. "İlginç bir BS seçimi "Yıllar önce kendini bu *aileden* çıkardığından beri bahaneler uyduruyorsun."

Evet, evet, onunla asla paylaşamayacağı nedenlerden dolayı bunu yapmıştı. "Burada işin bittiğinde bana haber ver," dedi olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde, ki onun aksine üzerinde büyük bir tişört, bol bir eşofman altı ve cehennemden fırlamış saçlarıyla orada durduğu için bu pek de fazla bir şey sayılmazdı. "Birazdan bir video görüşmem var ve şu anki dağınıklığımı toparlamam biraz zaman alacak."

Bu ona neredeyse bir gülümseme getirdi. "Ateşli kısmını doğru anladın," diye mırıldandı, sesi alçak ve sabah boğukluğundaydı. "Dün gece yemek dediğimiz boktan gösterinin aksine," dedi, "aslında tam olarak eskiden olduğun gibi görünüyorsun."

Adam bu durumdan pek memnun görünmediğinden, kızgınlığını içine attı, çünkü bu kadar yakın bir yerde olmanın ona iyi geleceğini umuyordu.

"Neden bu kadar erken çalışıyorsun?" diye sordu. "Sabahlardan nefret edersin."

Sabahlardan nefret ediyordu ama adamın onun bu özelliğini hatırlamasına bile şaşırmıştı. Ayrıca, bir insanın onunla konuşmak, ona bilmek istediği şeyleri anlatmak istemesini sağlama konusundaki tuhaf numarası da dikkatini çekmişti. Bu onun içinde olan bir şeydi.

O açık, doğrudan altın sarısı bakışları. Bunun onu suçluları sorgulamada benzersiz bir şekilde başarılı kıldığından hiç şüphesi yoktu.

Ve kadınları. Bunu unutmamalıyım ve ne yazık ki, olmak istediği kadar bağışık değildi. "Saat dilimi sabahları çalışmamı gerektiriyor. Ama aynı zamanda ailem aylık telefon görüşmemizi kaçırdı ve onları ararsam Günleri başladığında telefonlarına cevap vermeyi unutuyorlar. Toplantımdan önce onları aramalıyım ve ben buradayken çiftliğe gidip onları görmek için bir zaman ayarlamalıyım."

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu sık sık yapıyor musunuz?"

"Nadiren," diye itiraf etti. "Genellikle seyahatleri sırasında bir yerde buluşuruz. Aslında çiftlikten ayrıldığımdan beri oraya hiç gitmedim. Bulabileceğimden bile emin değilim." Ve sadece yarı yarıya şaka yapıyordu.

Adam durakladı, bunu pek sık yapmazdı, bu yüzden bir sonraki söyleyeceği şeyin hoşuna gitmeyeceğini anladı.

"Seni götürebilirim."

Haklıydı. Bundan hoşlanmadı. Teklifi ona acımak gibi gelmişti ve ikisi de Bu özel duyguya karşı her zaman alerjisi olduğunu biliyordu. "Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Noah alaycı bir şekilde güldü. "Bunu kaç kez duydum?"

Doğru ya. "Bak, belki de ben buradayken bir tür ateşkes ilan etmeliyiz. Beni kışkırtmayı bırakırsan yardımı olur."

"Sana yem mi atıyorum?" diye sordu
inanamayarak. "Öyle değil mi?"

Bir süre onu inceledi. "Ateşkesin gerçekleşmesinin tek yolu birbirimizden uzak durmamız."

"Kesinlikle. O yüzden sen banyonun kendi tarafında kal, ben de kendi tarafımda kalayım."

Homurdandı. "Duş ve tuvalet söz konusu olduğunda bu tam olarak nasıl işe yarayacak?"

"Buna kapı çalmak deniyor."

"Ki sen bunu yapmadın," diye belirtti. "İki dakika önce gelseydin beni duşta yakalardın."

Kadının bakışları beyninden bağımsız olarak adamın vücudundan aşağıya kaydı ve tekrar yukarıya çıktı.

Adam sırtıyordu. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?" "Hayır!"

Gülümsedi. "Eskiden bana aşıkydın."

Herkesin bildiği bir şeyi inkâr etmenin faydası yoktu. "Geçmiş zaman, inan bana." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de senden hoşlanıyordum." Bu onu güldürdü. "Doğru."

"Evet."

Ona baktı ve ciddi olduğunu anladı. "Tamam, her şeyden önce, sana inandığımdan değil ama inanmamış gibi davranarak iyi iş çıkardın. Bunu kesinlikle yuttum."

"Peki ya ikincisi?" diye sordu.

"Ve ikincisi... benimle bir şansın vardı ve sen geçtin." "O gece beni istemedin," dedi. "Pek sayılmaz."

"Ah, anlatsana."

"Bir kaçış istedin," dedi. "Bu sayılmaz."

Onu düzeltmeye kalksa cehenneme giderdi. Zaten kendini yeterince utandırmıştı. Saygınlığını ya da ondan geriye kalanları toplayarak gitmek için döndü. "Peki. Her neyse."

"Olive."

Arkasına baktı ve adamın dalgın bakışlarla kendisini izlediğini gördü. "Buradayken bir kaçışa ihtiyacın olursa kapımı çalma. Ben hâlâ senin erkeğin değilim."

"Merak etme." Gezegende gideceği *en son* erkek o olurdu.

Herhangi bir şey için. "Benim bir erkek arkadaşım var." Hayali bir erkek arkadaş, ama her neyse. "Peki nerede o?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Uzun zamandır en iyi arkadaşını desteklemek ve büyükanneni görmek için buradasın. Hayatındaki iki önemli insan. O neden burada seninle değil?"

"Meşgul."

"Kadınına destek olamayacak kadar meşgul mü?"

Cevap vermek yerine çekip gitti, çünkü verecek iyi bir cevabı yoktu.

Sonra müşterisini geri aradı. Sonra ailesini tekrar aradı. Cevap yok. Bu sırada banyo boştu, bu yüzden her iki kapıyı da kilitleyerek kendi banyosu olduğunu iddia etti. Gördün mü? Ne kadar zordu değil mi? Duş aldı, giyindi ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu kafeini almak için evin ana bölümüne yöneldi.

Sonra oturma odasında durdu.

Noah yerde sınav çekiyor, Joey de sırtında ona saymasına yardım ediyordu.

"Bir, iki, üç, dört, beş, on üç, yirmi!" Joey bağırdı. Noah güldü. "Sağ ol Bud."

Joey gülümsedi.

Cidden mi? Adam seksi olmanın yanı sıra sevimli de olmak zorunda mıydı? Neyse ki o da bir pislikti.

Bölüm 6

Ertesi sabah Noah güneşin pencereden girip gözbebeklerine saplanmasıyla uyandı. Saç çizgisindeki dikişler deli gibi kaşınıyor ve başı ağrıyordu. Muhtemelen bir hafta önceki kazadan beri iyi uyuyamadığı içindi.

Bir iniltiyle doğruldu ve başını ensesinde tutmak için parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Holmes yerde yatıyordu. Başını kaldırmadı ama mahzun gözlerle Nuh'u izledi. Nuh'un kalbi yaşlı adam için acıyordu. Sassy Pants'in ölümü tüm aile için bir darbe olmuştu ama Holmes bunu en ağır şekilde atlatmıştı.

"Kahvaltıya ne dersin?" Noah sordu. "Çırpılmış yumurta? Üzgünüm pastırma ekleyemem. Veteriner Katie'ye senin için kötü olduğunu söyledi. Ayrıca komşulardan ödül maması dilenmeyi bırakman gerektiğini de söyledi ki kilo vermediğin için hâlâ bunu yaptığını biliyoruz."

Holmes içini çekti ve gözlerini kapattı.

Noah'nın kalbi kırıldı. "Tamam, iyi, kimseye söylemeyeceğine söz verersen, yumurta tavasında sahte tereyağı spreyi kullanacağım."

Holmes yerinden kıpırdamadı.

Noah çömeldi ve en sevdiği yaşlı adama sarıldı. "Özür dilerim." Saate bir an göz attı ve nefesini içine çekti. "*Saat sabahın* onu mu?" Hayatı boyunca yediden sonra hiç uyumamıştı ve bunu düşünürken bile telefonu annesinden gelen bir aramayla çaldı.

"*Neredesin?*" diye sordu.

Lanet olsun. Bugün dükkâna gidip yardım edeceğine söz vermişti. Düşüncesi bile kendisini asansörde altı saat mahsur kaldığı zamanki kadar kapana kısılmış ve klostrofobik hissetmesine neden oluyordu ama bu ailedeki yerini biliyordu - gerektiğinde kız kardeşini, gerektiğinde annesini destekliyordu ama kendi ihtiyaçları yoktu.

Nasıl oluyordu da hayatını buradan ne kadar uzaklaştırırsa uzaklaştırsın, bir bumerang gibi ona geri dönüyordu? "Özür dilerim, uyuyakalmışım. Şimdi hazırlanıyorum."

"Sen hiç uyumazsın." Sesi yumuşadı. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Başın mı ağrıyor? Doktor iyi olacağını söyledi."

"Evet, sen de kabul ettin, çünkü ben, senden alıntı yapayım, 'gezegendeki en sert kafaya sahibim'. "

"En zoru değil," dedi, sesine şefkat karışmıştı. "Bu onur babana aitti. Ona çekmişsin, biliyorsun."

Babası gibi olduğuna inanmaktan nefret ediyordu ama gerçek şuydu ki, aksini düşünmek istese de elma ağaçtan uzağa düşmüyordu. Üç yıl sonra, insan bunun kalbini daha da yumuşatacağını düşünebilirdi ama gerçek şu ki, babası onu en küçük günahları için bile asla affetmemişti ve bunu unutmak zordu. Ve günün duygusal şeylerle uğraşmak için çok erken bir saat idi. "Bana yirmi dakika ver," dedi ve sendeleyerek sıcak duşa girdi.

İki saniye içinde giyindi, en acil ihtiyacı kafeindi, hem de bolca. Banyodan dışarı adımını atar atmaz Holmes'a takıldı. "Hadi dostum," dedi. "Senin ön koltukta gitmene izin vereceğim." Sonra Noah aceleyle onu kucakladı ve neredeyse ağırlığın altında sendeleyecekti ama bundan bahsetmedi. Merdivenlerden inerken Olive'in telefonla konuştuğunu duydu.

"Mesele bira değil," diyordu. "Mesele yerel halkı yemek ve bira için barınıza ve ızgaranıza çekmek, ama onların burada kalmasını istemek Çünkü kendilerini kurumun bir parçası gibi hissediyorlar. Bunu, birincisi, daha iyi sandalyeler alarak ve ikincisi, onlara bira yapımının inceliklerini öğreterek yapabilirsiniz.

Ev yapımı için yarışmalar düzenleyebilir ve sonunda bir parti verebilirsiniz. kazananları siz belirlersiniz. Hatta birincinin birasını sınırlı bir süre için satmak üzere bir anlaşma bile teklif edebilirsiniz. Birisine menünüze koyacağınız özel bir bira yaratma şansı vermek için bir piyango bileti satın- Evet, hepsini biliyorum

Kulağa pahalı geliyor, ama doğru yaparsak, biraz basın ve sosyal medya patlamasıyla, kasabadaki herkesin olayların bir parçası olmak için gelmesini sağlayacaksınız."

Akıllıca, diye düşündü Noah, köşeyi dönüp oturma odasına girdiğinde, yerde oturmuş, sehpayı çalışma masası olarak kullanan ve bir yandan da video görüşmesi yapan Olive'i görünce kısa bir süre durdu.

Gözlerini ekrandan ayırmadan ya da konuşmayı kesmeden, kameranın görüş alanının dışında ona bir el salladı.

Mesaj alındı. Onun çok çok uzaklara gitmesini istiyordu.

Tabii ki gitmedi. Elinde değildi; kadın onun içindeki aykırılığı ortaya çıkarıyordu. Her zaman öyleydi.

"Bana tüm vilayetinizde birayı ya da rekabeti sevmeyen bir kişi söyleyin," dedi. "Sen söyle, ben beklerim."

Noah sırttı.

Bu ona ikinci bir el sallamasını kazandırdı.

Kızın *onun* istediğini yaptığı tek bir zaman bile aklına gelmediğinden, olduğu yerde kaldı ve Holmes'u hâlâ bir bebek gibi kucaklıyordu. Çoğunlukla eğlenirken, Noah onun yarattığı görüntüden de büyülenmişti. O her zaman çelişkili bir karakter olmuştu. Cahilce seksi ve çok zeki. Aptal ve ciddi. Çekingen ve inatçı.

Ve o zamanlar olduğu gibi, onu seyretmeyi seviyordu.

Holmes çenesini yaladı ve Noah Olive'e dönmeden önce köpeği nazıkçe kanepeye bıraktı.

Arkasında tam bir düzen oluşturmuştu. Duvarı çerçevelemek için birkaç saksı bitkisi sürüklemiş, evdeki tüm lambaları aydınlatma için yanlarına yarım daire şeklinde yerleştirmişti ve muhtemelen konuştuğu dizüstü bilgisayarı görmüyordu.

Yaptığı tek göz boyama bu da değildi. Saçını ve makyajını yapmış, ipeksi orman yeşili bir bluz giymişti; belden yukarısı o kadar zarif ve sofistike görünüyordu ki, bir televizyon setinden çıkıp gelebilirdi. Bu kadar iyi ve bir arada görünmesi neredeyse göz korkutucuydu.

Neredeyse.

Çünkü kameradan dikkatle kaçınarak yanından geçerken, bol eşofman altları ve çıplak ayakları gözüne çarptı - her ne kadar ışıltılı koyu mavi pedikürü ve ikinci parmağının etrafındaki narin küçük gümüş yüzük kesinlikle üst yarısına ait olsa da.

Üstte iş, altta parti.

Kendi kendine gülerek mutfığa doğru ilerledi ve Holmes ona ters ters baktığında ona göz kırptı. Holmes'un kâsesini doldurdu, sonra bir kahve doldurdu, karışımı tatlıya dönüştürecek kadar şeker ve krema ekledi ve kamera menzilinın dışında kalmaya devam ederek Olive'in derme çatma masasına koydu.

Kadın minnetle içti ya da Olive bakışlarını dizüstü bilgisayardan ayırmadığı için öyle olduğunu düşündü. Holmes'a baktı ve sustu.

Birincisi, yaşlı adam gülümsüyor muydu? İkincisi, köpeğin ön patilerinin arasında Noah'nın o güne kadar gördüğü en küçük gri-beyaz yavru kedi oturuyordu. Holmes onu kucaklarken küçük şey gözlerini mest olmuş bir şekilde kapatmıştı.

Yakın. Noah bu mesafeden emin olamıyordu ama çok hafif bir mırıltı duyduğundan emindi. "Bu da ne-"

Olive ona el salladı. Aynı seviyede. Sade bir kahve içmek için mutfağa geri döndü, sonra *Olive Show*'un geri kalanını içmek için kapı aralığına eğildi ve bir anlığına aile dizisine mesaj attı.

Ya birinizin yavru kedisi var ya da ben bir şeyler görüyorum.

Katie önce ona döndü.

Kafanı ne kadar sert çarptın?

Bir dakika sonra annesi mesaj attı.

Eğer gri, beyaz ve kıymetliyse, o zaman Adele ve benim beslediğimiz sokak köpeğidir. Evlerimiz arasında gidip geliyor. Ona Pepper diyoruz çünkü çok alıngan. Mobilyaya çıkmasına izin vermeyin.

Katie mobilyadaki tüylerden nefret eder. Peki buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?

Noah yavru kediye baktı, gerçekten de mobilyanın üzerindeydi, Katie tarafından kucaklanıyordu.

Holmes, aylardır hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Köpek kocaman kafasını nazıkçe Pepper'ın yanağına sürüyor, yavru kedi ise gözleri kapalı, neşeli bir şekilde orada oturuyordu. Annesine mesaj attı.

Elbette. Mobilya yok. Anladım.

Annesi onu aradı. "Ciddiyim. Acele et!" "Acele ediyorum."

"Güzel. Aramayacağımı söylediğimi biliyorum ama Misty adında bir kadın seni arayacak. Onunla kütüphanede tanıştım. Bekâr ve tatlı biri. Onu dışarı çıkar. Ve unutmadan, dün gece yaptığım kurabiyelere dokunma. Kermes için ve bir parti daha yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Oh, kurabiyeleri yiyecekti. Her birini. Sonra da muhtemelen numarasını değiştirecek ve kimseye söylemeyecekti. Ekranına bakıp gülümseyen Olive'e bir kez daha baktı. Bir zamanlar onu en yakın arkadaşlarından biri olarak görüyordu. İkisi için de iyi olandan çok daha fazla önemsemişti onu.

Şimdi yıllar sonra buradaydılar ve Olive'in gözyaşlarını tutamıyordu. Bakışları onun üzerindeydi, tanıdığı kadından milyonlarca kilometre uzakta görünüyor ve ses çıkarıyordu.

Ve yine de kim olduğundan ve ne istediğinden milyonlarca kilometre uzaktaydı, ki bu da hiçbir bağ ve özellikle de aşk değildi.

Telefonu tanımadığı bir numaradan gelen bir aramayla titredi.

Bu ara sıra oluyordu, muhtemelen bir iş aramasıydı. "Turner."

"Noah'la mı görüşüyorum?" diye sordu tanımadığı bir kadın sesi.

"Evet."

"Oh, merhaba. Ben

Misty." Vay canına.

"Annen seni aramamı önerdi. Bir süreliğine şehirde olduğunu ve yapacak bir şeyler aradığını söyledi."

Yüzünü yaslandığı kapı pervazına döndü ve alnını birkaç kez hafifçe kapı pervazına vurdu. "Çok özür dilerim Misty. Ama aslında çok meşgulüm..." Ne ile, dahi? "İşle."

"Annen en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca çalışmayacağını söyledi..."

İyi bir önlem için kafasını birkaç kez daha vurdu. *Teşekkürler anne.* "Dinle, iyi niyetli ve eminim harikası, ama gerçek şu ki, şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil." Sesi eğlenmiş gibiydi, neyse ki. "Annem arkadaşına iyilik olsun diye seni aramam konusunda ısrar etti. Ama sakıncası yoksa, bir randevu gerçekleşmediği için suçu senin üstlenmen harika olur."

İç çekerek mutfağa gitti, tezgâhtaki kurabiye kutusunu aldı ve yemek için kapıya doğru ilerledi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Olive, gözleri Noah'ın üzerindeydi. "Ama bir isim çıktı ve gitmem gerekiyor- Evet, teşekkür ederim." Bağlantıyı kesti ve kulaklığını çıkardı. "İş Sıkıntısından Yavaş Ölüm için evde bir ilacınız var mı?"

Ona kurabiye kutusunu uzattı, her iki eline birer tane aldığı anda kıkırdadı, ama sormadan önce ikisini de yemesini bekledi, "Daha iyi misin?"

Başını salladı ve ona sahte gülümsemesini verdi. "Elbette. Teşekkürler."

Boştaki elini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı ve gitmek için döndü.

"Sadece bu müşteri . Onlara Google'dan daha yaşlı olduğumu söyledim ve şaka yaptığımı düşündüler. Ciddi olduğumu, 1998'den önce doğan *herkesin* Google'dan daha yaşlı olduğunu söylediğimde ise ne kadar yaşlı olmam gerektiği konusunda dehşete düştüler."

Geri döndü. "Artık otuz yaşındasın, yani-"

"Ha." Bir kurabiye daha almak için eliyle işaret etti. "Cheugy ya da yüksek anahtar istemediklerini söylediler. Ve benim bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu kabul ettin mi?"

"Tabii ki hayır."

Kısa bir kahkaha attı. "Cheugy modaya uygun olmayan bir şey. Ve yüksek anahtar, düşük anahtarın tam tersidir."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Z kuşağıyla uğraşan tek kişi sen değilsin," dedi. "Ben ekibimdeki en yaşlılardan biriyim."

Kadın güldü ve bu ses ona bir şeyler hissettirdi. Adam hâlâ bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, kadın ayağa kalktı ve gerindi.

"Güzel iş üniforması," dedi adam.

Kadın kendine baktı ve özür dilemeden omuz silkti. Yeni olan bir şey daha vardı. Eskiden insanların onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenirdi. Özellikle de onun. Bu ego değildi, sadece gerçektir. Onun ne düşündüğünü de önemserdi. Hem de çok.

"Hastanede yatan Katie için Joey'i okula bıraktım," dedi Olive ikinci kurabiyesini bitirirken. "Evde yalnız olduğumu sanıyordum. Seni tanıdığım onca yıl boyunca hiç evde uyumadın. Ve az önce ... isimli bir kadınla randevunu geri çevirdiğini mi duydum? Misty?"

Yüzünü buruşturdu. "Annem acımasızdır."

Kadın homurdandı. "Zavallı Noah Turner, tıpkı lisedeki gibi onları kovalamak zorunda kalıyor."

"Hey, senin sahte erkek arkadaşın olduğum zamanı hatırlıyor musun? Belki sen de benim sahte kız arkadaşım olabilirsin. Yani, bana borçlusun."

Gözlerini devirdi. "Zaman aşımı süresini çoktan geçtin." Ona şöyle bir baktı. "Berbat görünüyorsun."

"Ah, teşekkürler."

"Hayır," dedi. "Gözlerini kısıyorsun, solgunsun. Neler oluyor?" "Ben iyiyim."

Onu her gördüğünde başında bir şapka vardı. Onu duştan çıkarken yakaladığı zaman hariç, ama o zaman alnına bakmamıştı. Her halükârda, şu anda başında şapka yoktu, sadece yatak başı vardı ve kız ona doğru yöneldiği anda hatasını anladı, ayak parmağına gelene kadar durmadı. Çıplak ayaklarıyla yüzünü görebilmek için başını arkaya eğmek zorunda kaldı.

"Bir şey yok-" demeye başladı ama kız uzanıp parmağını alnının üstündeki dikiş çizgisinin hemen altında gezdirince ciğerlerindeki tüm havayı kaybetti.

Suçlayıcı gözleri onunkilere kaydı. "Katie bana iyi olduğunu söyledi ama bacağını tutuyorsun ve dikişlerin var."

Omuz silkti. "Kafa sadece küçük bir şey. Bacağımı biraz incittim ama önemli bir şey değil." Tenekeyi tekrar uzattı. "Biraz daha?"

İki kurabiye daha aldı ama dikkati dağılmadı. "Başka ne var?" "Başka ne?" "Başka ne yaralandı?"

Adam hemen cevap vermeyince, kadın sessizliğin sürmesine izin verdi. Bu, işinde sık sık kullandığı bir taktikti; karşısındakini sessizliğe gömmek için tasarlanmış ağırlıklı bir sessizlik.

diğer kişi boş havayı doldurur. Kesinlikle bunun kurbanı olmayacaktı. Azıcık bile. "Ben iyiyim," dedi ve kendini tekmelemek istedi.

Gözleri, o büyüleyici koyu yeşil gözleri, onunkileri hiç bırakmadı. "Eskiden hiç yalan söylemezdin," dedi. "Hiçbir konuda."

"Ben iyiyim."

"Bir kez daha söylersen belki sana inanırım."

İç çekti. "Doğru söylüyorum. Henüz işe gitme iznim yok ama-" Kız kaşlarını kaldırdı sözünü kesti. "Oraya varıyorum. Her şey iyileşiyor. program."

"Peki ya burası?" Elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu.

Gözlerindeki içten endişe onu uzun zaman önce, kazadan önceki o yaza, çok yakın oldukları zamana götürdü ve gülümsemeye zorladı. "Benim için endişeleniyor musun, Oli?"

Kız bir an için durgunlaşırken, Oli onun için eski, sevecen lakabını kullandığı için kendi kışını tekmelememek için elinden geleni yaptı. Tek mazereti düşündüğünden daha da yorgun olduğuydu.

"Her neyse artık, senin için endişelenmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor," dedi sessizce.

Gözlerinin içine baktı ve gerçekte ne hissettiğini anlatmalarına izin verdi. Özlem. Hüzün. İkisi de mantıklı değildi. "Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

Gözleri kayarak uzaklaştı. "Geçmiş geçmişte bırakmaya ne oldu?"

"Geçmiş tam karşımda dururken bunu yapmak zor." Ve orada öylece durmuyordu, eli hâlâ adamın göğsündeydi. Ayrıca güzel kokuyordu ve bu onu öldürüyordu. Onu öldürüyordu. "Erkek arkadaşın bana dokunman hakkında ne düşünüyor?"

Elini geri çekti ama konuşmadı. Görünüşe göre, bazen bir sessizlik kendi adına konuşabiliyordu.

Bölüm 7

On üç yıl önce

Her gün okuldan sonra yaptığı gibi Olive, Noah'nın kamyonetine tırmandı. Katie bir doktor randevusu için erken ayrılmıştı, bu yüzden sadece Olive ve Noah'yı solmuş, tereyağı yumuşaklığındaki kot pantolonu, yıpranmış koşu ayakkabıları ve antrenörünün spor salonunda ona zorla yaptırdığı tüm çalışmaları gösteren tişörtüyle gördüğünde nabızı bir kademe daha yükseldi.

Bakışları yan aynadaydı ve trafiği inceliyordu. Tek söylediği "Geç kaldın" oldu, ses tonunda hiçbir suçlama yoktu, her zamanki gibi sakindi.

"Özür dilerim."

Dönüp ona baktı ve yüzündeki rahat ifade yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Kıyafetlerin yırtılmış ve ..." Adam eğildi ve kadının kalbi durdu. Çünkü onu öpecekti. Tanrım, lütfen yediği bir paket cips yüzünden ağzı kokmasın-

Saçından bir şey kopardı. Bir yaprak. Aptalın tekiydi. "Bir şey yok."

"Kanaman var."

Kot pantolonundaki yırtıklara ve aynı derecede yırtık tenine baktı. Lanet olsun.

Noah onun ellerini tutup ters çevirdi ve kanlı avuçlarına baktı. "Düştün mü?"

Daha çok itilmiş gibiydi.

Noah kamyoneti tekrar park etti ve emniyet kemerini çözdü. "Kim?"

"Hayır."

Adam ona baktı. İnsanlar Noah Turner'a hayır demezdi.

Tam o sırada Olive ve Katie'nin bir numaralı düşmanı Cindy okuldan çıktı ve kamyonun önünden karşıya geçti. Onun da elinde sopalar ve

Saçında yapraklar vardı, kazağı yırtılmıştı ve gözünde morarma başlangıcı vardı.

Noah kaşlarını kaldırarak Olive'e döndü.

"Hey, ben başlatmadım ya." Sesindeki memnuniyeti tam olarak engelleyemiyordu. "Sadece bitirdim."

Sırıttı. "Seninle gurur duyuyorum."

Günümüz

Olive'in gününün ilk yarısı Holmes ayaklarının dibinde yatarken çalışmakla geçti. Ön bacaklarının arasında, ancak patileri büyüklüğünde olan Pepper oturuyordu. İkisi ayrılmaz bir ikili haline gelmişti. Holmes düpedüz neşeliydi ve yavru kedi köpeği annesi sanıyor gibiydi.

Olive'in gördüğü en şirin şeydi ve idari asistanı ve İngiltere'deki en yakın arkadaşı olan Stephanie ile telefonda birkaç saat geçirip mevcut müşterilerini ve kampanyalarını tek tek tartışırken onlara eşlik etmekten keyif alıyordu.

Ve her zaman olduğu gibi iş bittiğinde Stephanie konuyu kişiselleştirmeye çalışıyordu. "Yani ..." Sesinde bir gülümseme vardı. "Amerika'da flört etmek sana nasıl davranıyor?"

"Buraya geleli daha bir hafta bile olmadı," dedi

Olive. "Ve?"

Olive güldü. "Biraz ara ver."

"Kendini azıcık da olsa ortaya koysaydın yapardım. Parçalarının pörsüyüp ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şey yok." "Emin misin?"

Olive bağlantıyı kesti ve sonra parçalarına baktı. "Benden henüz vazgeçme, tamam mı?"

Parçaları Beşinci'ye yalvardı.

Ailesini tekrar aradı ve bir mesaj daha bırakmak zorunda kaldı. Neden onu geri aramamışlardı? Büyükannesiyle bu konuyu her gün konuşmuştu ama büyükannesi bunun onlar için bir marka olduğunda ısrar ediyordu.

Olive bunun doğru olduğunu biliyordu ama bu endişesini ortadan kaldırıyordu.

Vakit geldiğinde Joey'i anaokulundan aldı. Eve döndüklerinde ona atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için mutfığa gittiler. "Ne istersin? PB&J? Peynir ve kraker? Izgara peynir?" diye sordu, yemek repertuarındaki ilk üç şeyi sıralayarak.

"Humuslu havuç."

Gözlerini kırptırdı. "Beş yaşında mısın yoksa elli mi?"

Adam gülümsedi. "Sebzeler senin için iyidir."

"Bunu annen mi söylüyor sana?"

"Çok komiksin Olive Teyze. Holmes bile havuç ve humusu sever, oysa o pek bir şey sevmez."

Olive Holmes'a baktı. Kuyruğu ahşap zemine çarpıyordu. Pepper da aynı beklentiyle ona baktı.

Joey, "Gördünüz mü? Atıştırmalıklarımızı paylaşmak istiyorlar," dedi.

Böylece hepsi havuç ve humus yedi. İnsanların kâğıt oynamasını hayranlıkla izleyen Pepper hariç. İşte o zaman Olive, Joey'nin Katie'nin hafızasını miras aldığını, onu bir eşleştirme oyununda kolayca yendikten sonra öğrendi.

Arka arkaya üç kez.

"Demek sevimli ve zekisin?" diye sordu ona

gülümseyerek. O da gülümsedi. "Annem bunu babamdan aldığımı söylüyor."

Güldü. "*Ve* annenden."

Başını salladı. "Sadece konsantre olman gerektiğini söylüyor. Sana yardım edeceğim," dedi ve ona Katie'yi o kadar çok hatırlattı ki gözleri acıdı.

Onun yardımıyla beşte ikisini kazanmıştı ama kazanmasına izin verdiğinden emindi. Evin etrafı sessizdi. Amy'nin bir gecelik kız gezisine çıktığını ve Katie'nin hâlâ hastanede olduğunu biliyordu ama Noah'nın nerede olduğunu bilmiyordu ve ortaya çıkmamıştı. Kendi kendine rahatladığını söyledi.

Joey, "Noah Amca annesiyle birlikte hastanede," dedi.

Bu da annesinin hafızasının yanı sıra, onun insanların düşüncelerini okuma konusundaki esrarengiz yeteneğine de sahip olduğu anlamına geliyordu. Amcası hakkında düşündüklerini okuyamadığını u m u y o r d u . "Akşam yemeği için aç mısın?"

Joey bir aslan gibi kükredi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Akşam yemeği için büyükanneye gidelim." Onları Holmes ve Pepper izledi, onlar da kendi kişisel pizzalarını yapıp peynir ve sucukla doldurdular.

Joey kendi pizzasına ıspanak yaprakları ve ananas da eklemişti ama Olive ve Gram pizzalarının mümkün olduğunca pizzamsı olmasını tercih ediyorlardı.

Joey kanepede uyuyakaldığında Olive onu bir battaniyeyle örttü ve sonra Gram'la birbirlerine yetişmek için mutfığa girdiler. Olive, Gram'in neden Joey'den bahsetmediğini nasıl soracağını düşünüyordu.

Büyükannesi dikkatini dağıttığında Noah ona ev işlerinde yardım ediyordu, diyabet teşhisinin sınırda olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Arkadaşım Phyllis, Sunrise Cove Diner'ın sahibi. Benden onu aramanı istedi. Lokantanın profilini yükseltmeye yardımcı olacak birini bulmaya çalışıyordu. Senin şehirde olduğunu duyunca çok heyecanlandı. Onu arayabilir misin?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler tatlım. Ona borçluyum çünkü bana ağabeyini ayarladı. İyi vakit geçirdik ama seksen yaşında, yani çok yaşlı." "Sen seksen yedi yaşında değil misin?"

"Evet, ama ben genç bir seksen yediyim." Büyükanne iç çekti. "Seksi erkekleri özlüyorum. Hâlâ kendi dişleri olan erkekleri özlüyorum. Ve bakacak güzel bir p o p o y a sahip olmayı gerçekten özledim. Yaşlı erkeklerin poposu olmaz. Sırtları doğrudan bacaklarına gidiyor."

Bu argümanda bir hata bulamadı. O da güzel popoları severdi. Daha o sabah Nuh'unkine bakma dürtüsüyle cesurca savaşılmaya çalışmış ama başaramamıştı. Kesinlikle birkaç saniyesini bakarak geçirmişti. Tamam, en fazla bir dakika. Muhtemelen bir tür madalyayı hak ediyordu. "Annemden ya da babamdan hâlâ bir haber yok mu?" diye sordu, konuyu değiştirmek istiyordu.

"Hayır, ama onları tanıyorsun. Aradıkları zaman geri arayacaklardır."

Olive bunu anlıyordu, onları anlıyordu ama kendisini hatırlayacak kadar akıllarından geçmemesinin canını acıtmadığını söyleyemezdi. Ve şimdi de büyükannesi ondan bir şeyler saklıyordu.

"Aklında ne var tatlım? Seni rahatsız eden bir şey var."

"Neden bana şeker hastası olduğunu söylemedin? Ya da evde yardıma ihtiyacın olduğunu?"

Büyükanne çayını bir süre karıştırdı. "Sanırım seni endişelendirmek istemedim." "Ama yine de endişeleniyorum."

Gram içini çekti, sonra elini uzattı. "Noah şehirdeyse gelir ve benim yapılacaklar listemi halleder. Kendi başıma yapamayacağım şeyler, mesela merdivene tırmanıp ampul değiştirmek gibi. Eğer uzun süre evde olmayacaksa, ki genellikle öyle olur, evdeyse Joe'yu, Joe yoksa Katie'yi gönderir. Bazen yardım etmesi için bir lise öğrencisine para verir. Bana göz kulak olması çok hoş. Bence bunu sana çok değer verdiği için yapıyor."

O konuda yanılmıştı. "Şeker hastalığı-"

"Diyet yapıyorum, bu yüzden çok ciddi bir durum değil. Dikkatliyim ve kendimi eğitiyorum. Sana söylemememe gelince. . ." Acı acı gülümsedi.

"Devam ediyor

"Endişelenmeni istememe olayına geri dönelim." "Büyükanne. . ."

"Biliyorum"- Olive'in elini sıktı-"Özür dilerim."

"Bundan sonra neler yapacağını söyleyecek kadar üzgün müsün?"

"Scout'un onuru," dedi Gram.

Survivor'ın bir bölümünü yayınladılar ve tıpkı eski günlerdeki gibi, hiçbir şey değişmemiş gibi hissettirdi ve Olive'e her şeyin kontrol altında olduğunu hissettirdi.

Joey'i ortak araba yolundan geçirip yatağına yatırdığında sona eren güzel bir hayaldi bu, çünkü *her şey* değişmişti. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp buradan ayrılmış, ona bir anlamı olduğunu hissettiren tek insanlardan uzaklaşmıştı.

Ve şimdi o ilişkilere geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordu. Noah hariç, o da bunun bir seçenek olmadığını açıkça belirtmişti ve bu konuda rahatlamıştı.

Yalancı, yalancı, pantolonu yantıyor . . .

Doğruca yatağa gitmeyi planlamıştı ama mutfığa yöneldi ve kendine bir paket patlamış mısır yaptı. Katie arka kapıdan içeri girdiğinde patlamış mısırı mikrodalgadan çıkarıyordu, yüzü solgun, gözleri şüpheli bir şekilde kızarmıştı.

Olive elini kalbine götürdü. *Joe*. "Ne oldu?"

"Hayatımın aşkının komada olması dışında mı? Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Ah, Katie. Çok üzgünüm."

"Üzgün olmanı istemiyorum. Lanet kocamın uyanmasını ve bana gülümsemesini istiyorum. Bana o aptal baba şakalarından birini yapmasını istiyorum. Bana kahvaltı hazırlamaya çalışmasını ve su yakmasını istiyorum. Klozet kapağını açık bırakarak beni sinir etmesini istiyorum. Bir yıl boyunca banyodayken bana yüz tane aptal makara göndermesini istiyorum." Sesi çatladı ve

Olive'in kalbini kırdı. "Onu geri istiyorum, Olive."

Olive ona yaklaştı ama Katie, Olive'in ona sarılmak istediğini doğru anlayarak başını salladı. "Yapma! Kırılırım."

Bunun üzerine Olive basitçe, nazikçe omzunu

Katie'ninkine çarptı. Katie gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Şefkatin için mi?"

"Bana sarılmadığın için."

Olive homurdandı ve Katie çok küçük bir gülümseme verdi. Sonra çok yavaşça başını Olive'in omzuna koydu. "Tek başıma dayanmaktan yoruldum," diye fısıldadı.

"O zaman tek başına olmaman iyi bir şey," dedi Olive. "Ailen var ve ben varım. O uyanana kadar senin için her şeyi bir arada tutacağız."

"*Sen* de benim ailemsin, seni harika aptal." Katie kendini serbest bıraktı. "Günün birinde buna yeniden inanmaya başlayacaksın. Ve umarım bana buradan neden ayrıldığını da anlattırısın."

Kabul ettiği şeklinde yorumlanabilecek bir ses çıkarırken, *bunun pek mümkün olmadığını* düşündü.

Katie derin bir nefes aldı. "Bunu sensiz yapabileceğimi gerçekten sanmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen tanıdığım en cesur insansın. Okuldaki huysuz kızlara omuz silkiyordun. Uyum sağlamayı hiç umursamadın. Öğretmenlerin seni anlamadığında ya da anlamaya çalışmadığında bile öğrenmenin bir yolunu bulmayı başardın. Her zaman tam olarak kendiniz olmayı benimsediniz ve dışarı çıkıp kendinize güzel, size uygun bir hayat kurdunuz. Sen Kendinden benim umabileceğimden çok daha fazlasını yaptın."

Her zamanki gibi övgüden rahatsız olan Katie etrafına bakındı. "Joey iyi mi?"

"Evet, gerçi alerjisi azmış olabilir. Bana kulağının ağrıdığını söyledi. Ona içeride mi dışarıda mı diye sordum. Dışarı çıktı ve geri gelip şöyle dedi İkisi de."

Katie gülümsedi. "Üniversite için çok fazla para biriktiriyor olabilirim." Patlamış mısır paketini kaptı. "Ne, sen bir Neandertal misin?" Bir kâseye doldurdu, dondurucudan bir galon dondurma ve iki büyük kaşık aldı, Olive'le masada buluştu. Olive ona öylece bakınca "Ne?" diye sordu. "Birincisi, asla boş kalori yemeyeceksin," dedi. "Ve ikincisi, laktoz intoleransınız var."

"Dondurma süt ürünü içermiyor ve Joe hastaneye düştüğü gün kendimi bu lüksten mahrum etmekten vazgeçtim. Hayat çok kısa."

"İşte, işte," dedi Olive ve birlikte yemeye başladılar. Katie'nin kendisine baktığını fark edene kadar sessiz kaldı. "Dışimde bir şey mi var?"

"Kardeşimle aranızda bir şey mi oldu?" "Uh . . ." Geçmiş hakkında mı konuşuyorlardı, yoksa-

"Çünkü bu gece hastanedeydi ve oldukça huysuz görünüyordu." "Nasıl anladın?"

Katie kıkırdadı. "Dur tahmin edeyim. Aptalın tekiydi." "Yine, nasıl anladın?"

Katie Olive'i inceledi. "Kelimeler lütfen."

Doğru. Ama onu ve Noah'yı nasıl açıklayacaktı? "Dürüst olmak gerekirse, önce birinin bana açıklamasına ihtiyacım var. CliffsNotes versiyonu bile Harika."

Katie'nin bakışları düşünceli bir hal aldı. "Seninle ilgili bir şey var. her zaman onu yumuşattı ve stresini azalttı. Sanki seninleyken gerçek kendisi olabiliyor. Bu gücü başka kimseye vermiyor gibi görünüyor."

Bu sözler karşısında biraz cesareti kırılan Olive uzun bir nefes verdi. "Teşekkürler, Yoda. Güç konusunda dikkatli olacağım. Ama gerçekten aramızda hiçbir şey yok."

Katie kaşlarını kaldırdı.

Olive bağırsaklarını dökmek için dondurmadan kocaman bir ısırık aldı ama beyni dondu. Kaşığı masanın üzerine bırakarak kendi başını kavradı ve havayı içine çekti.

"Dilini ağzının çatısına bastır," dedi Katie rahatça. "Ve bu çok acemi bir hareketti. Artık aranızda bir şeyler olduğunu *biliyorum*."

"Olan tek şey onun bir tür pislik olması." "Ah," dedi Noah mutfağa girerken.

"Ama doğru," dedi Katie.

Noah ikizinin saçlarını karıştırdı. "Kesinlikle."

Olive'inkini karıştırmadı. Sadece ona anlam veremediği kapüşonlu bir bakış attı.

Holmes odaya girdi ve doğruca yaşlı adama bayılan Noah'ya doğru ilerledi. Yeni gölgesi Pepper, Nuh'un bacaklarının arasında dolanıp durmaya devam etti ve öyle yüksek sesle mırıldandı ki motor gürültüsü. Sık sık Olive'e bakmayı ihmal etmiyordu ve yavru kedinin ne dediğini anlamak için kedi tercümanı *olmaya* gerek yoktu.

Olive kedi dili konuşabilseydi, Pepper'a Noah'ı alabileceğine dair güvence verirdi.

Adam bir dolaba doğru ilerledi, küçük bir paket kedi maması açtı ve bir kâseye döktü.

Yavru kedi daha önce hiç yememiş gibi saldırdı. "Ah," dedi Olive, yüreği eriyerek. "Açlıktan ölüyordu."

"O her zaman açtır." Etrafına bakındı. "Holmes nereye gitti?" "Çok uzağa değil," dedi Katie. "Bebeği olmadan olmaz."

Onu kilerde buldular, yemek torbası açılmış ve dökülmüştü, köpek tüm dağınıklığın üstünde uyuyordu, açık bir yemek komasındaydı.

Noah gülümsedi. "Sanırım suç mahallini saklayamıyorsan, kurban senmişsin gibi davran."

Hep birlikte mutfağa geri döndüler.

"Oh ve hey," dedi Katie kardeşine. "Bil bakalım Joey bu sabah öğle yemeği kutusunu ayak parmağının üzerine düşürdüğünde ne dedi? O da 'Kamyonla beni' dedi."

Noah yüzünü buruşturdu. "Uh . . ."

"Ciddi misin?" Katie sordu.

"Hey, kamyonетimin yağını değiştirmeme yardım ediyordu ve ayağıma ağır bir İngiliz anahtarı düşürdüm."

"'Kamyonumun' nesi var?" Olive bilmek istiyordu.

Noah alt dudağını ısırды, sanki bir kahkahayı gizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Şey," dedi Katie, kaşığı bir kez daha Noah'ya doğru tutarak, bu kez

göğsüne çarparak tişörtünde çikolata lekesi bıraktı. "Joey *F* sesini çıkarmakta zorlanıyor." Olive'e baktı. "Yani matematiği sen yap."

Olive güldü. "Aman Tanrım."

"Hiç komik değil." Katie gözlerini kardeşine dikti. "Okul müdürü beni arayıp çocuğun f-bombası attığını söylediğinde, telefonu sana yönlendireceğim."

"Bak, özür dilerim, tamam mı? Onunla konuşacağım. O kadar çok yoktum ki, sözlerime dikkat etmeyi unuttum."

"Biliyorsun, o senin yürüdüğü zemine tapıyor," dedi Katie. "Senin gibi olmak istiyor."

Noah acı çekmiş görünüyordu. "Pek de iyi bir rol modeli sayılmam." "O zaman daha çok çalış."

Nuh'un sıcak koltukta oturmasından hoşlanan Olive, Katie aniden büyük kaşığıyla Olive'in üzerine döndüğünde şaşkınlıkla sıçradı. "Ve sen. Sen de daha iyi değilsin. Uzak duruyorsun çünkü ... şey, nedenini bilmiyorum, yıllardır bu konuda suskunsun. Bunu aştım artık. İkiniz de gerçek bir çaba göstermelisiniz ya da ..." Katie dudaklarını birbirine kenetledi. Kendini pek belli etmeyen kadından büyük bir duygu belirtisi. "Oh, unutun bunu.

Nasıl olsa ikiniz de istediğinizi yapacaksınız." Kaşığı lavaboya fırlattı ve gitmek için döndü. "Bu odadaki olgun kişinin *ben olduğuma* cidden inanamıyorum."

Noah onun elini tuttu. "Hey."

"Sen kendine bak."

"Daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum."

"Daha iyisini yapacağız," dedi Olive, Noah ona inanmayan gözlerle bakıp kaşlarını kaldırırken.

Katie başını salladı ve odadan çıktı.

"Onu incittik," diye mırıldandı, bakışları dalgındı. "Ben pek çok şeyim, hepsi de iyi değil. Ama en azından suçu kabul edebilirim."

Kadın ona inanamayarak baktı. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Ciddi miydi?

Sevdiği herkesten ve her şeyden uzaklaşmıştı *çünkü*

Ona olanlar için suçu kabul etmişti.

Tezgâhın üzerinde, aralarında duran telefonu aniden gelen bir aramayla çaldı. İkisi de ekrana baktı.

Arayan Max So Answer Me'ydi.

"Üzgünüm, buna cevap vermem gerekiyor," dedi ve grafik tasarımcısına cevap verdi. "Ne oldu?"

"Senin için çok geç olduğu için üzgünüm, ama burada erken bir başlangıç yapıyorum. Sadece yeni müşteriyle ilgili tüm bilgileri aldığımızı bilmeni istedim. Bir hayvanat bahçesi almana bayıldım. Taslak fikirlerine bayıldım. En kısa zamanda hepimiz ekleyeceğiz. Ne zaman dönmeyi planlıyorsun? Seni özledik."

"Ben de seni özledim," dedi. "Ve henüz bilmiyorum." Bağlantıyı kesti ve Noah'ya döndü.

"Erkek arkadaşının adının Matt olduğunu sanıyordum."

Ses tonunda bir şey vardı ama bu kıskançlık olamazdı. Noah Turner anlamsız duygulara kapılmazdı. "Max benim grafik tasarımcım."

Ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden merdivenlerden bir çift minik ayak sesi geldi ve ardından Joey mutfığa daldı, saçları dağınık, küçük *PAW Patrol* pijaması yamuk ve buruşuktu.

"Onu duydum, onu duydum!"

Noah küçük çocuğu kollarının arasına aldı. "Vay be. Kimi duydun?"

"Diş perisini!" Ellerini Nuh'un yanaklarına koydu. "Onu duydun mu?"

"Emin değilim," dedi Noah. "Diş perisinin sesi neye benziyor?"

"Bilmiyor musun?"

"Şey ..." Olive ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Uzun zaman oldu Diş perisi beni ziyarete geldiğinden beri. Ayrıca, neden bu gece gelsin ki? Kimse dişini kaybetmedi."

"Arkadaşım Sarah kaybetti. Ama o ve annesinin kalacak bir yeri yok ve dış perisinin onu arabalarında bulamayacağından korktu."

"Neden bu konuda bir şeyler yaptığın hissine kapılıyorum?" Noah sordu.

"Dişini onun için yastığımın altına koydum ve aldığım parayı ona getireceğime söz verdim. Ama dış perisi hiç gelmedi."

Noah tekrar Olive'e baktı. "Kaç gece oldu?" "Üç."

Olive'in kalbi sızlarken, Noah Joey'nin gözlerinin içine baktı. "Bud, Bazen dış perisi çok meşgul oluyor. Yani, bir sürü küçük çocuğu var. Dünyanın dört bir yanından bakılması gereken insanlar var, değil mi? Bu yüzden herkese ulaşmak birkaç gece sürebilir. İnancınızı kaybetmeyin, eminim yine de gelecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Noah ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum."

Joey son derece rahatlamış görünüyordu. "Tamam." Ellerini karnının üzerine koydu. "Karnım ağrıyor." Yüzünü buruşturdu ve sonra belirgin bir ses. "Osurdum," diye açıkladı.

Noah gülümsedi. "Bu beni de her zaman daha iyi hissettirir."

Kahretsin, neden bu adam hem güzel, hem akıllı, *hem* de tatlı olmak zorundaydı? Bu gerçekten adil değildi. Eğer gerçekten de Katie'nin söylediği gibi bir pislik olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Joey iç çekti. "Babamın eve gelmesini istiyorum."

Noah'nın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Biliyorum.

Ben de öyle." Bunun üzerine Joey başını kaldırdı. "Sen de mi?"

"Hem de çok."

Joey Olive'e baktı ve o da başıyla onayladı. "Hepimizin var," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de uyanmasına nasıl yardım edebileceğimizi Google'da araştırabiliriz," dedi Joey.

Umarım.

"Hey, Olive'in Google'dan daha yaşlı olduğunu biliyor muydun?" Noah, dehşet içinde nefesi kesilen çocuğa sordu.

Olive tatlı tatlı gülümsedi. "Peki Noah'nın benden bile büyük olduğunu biliyor muydun?"

"Sadece iki ay farkla," dedi Noah. "Bu da yaşlılığın tanımı."

Joey amcasının çok eski olduğuna dair bu yeni bilgiyi aldı. Ya da en azından Olive öyle düşünmüştü ama sonraki sözleri Olive'i haklı çıkardı

Yanlış.

"Sen ve Noah Amca evlenip çocuk yapacak mısınız, böylece ben de kuzenlerime kavuşabilecek miyim?"

Son patlamış mısır parçasını ağzına atan Olive, hemen ardından neredeyse burnundan çıkacak kadar sert bir şekilde boğuldu.

Noah uzandı ve onun sırtını sıvazladı.

Joey, "Babam öksürdüğü zaman anneme sarılır," dedi.

Noah homurdandı ve Olive'i şaşırtarak ayağa kalktı, Joey'i sandalyesine bıraktı ve ona doğru ilerledi. Onun önünde durdu ve bekledi.

Olive onun kendisine izin vermesini beklediğini fark etti. Gülümsemek istedi ama yapamadı. Bunun yerine o da ayağa kalktı, iki kolunu onun beline doladı ve çenesini onun göğsüne koyarak ona baktı.

Adam şaşkın bir nefes aldı ve sonra kollarını onun etrafında birleştirerek onu kendine doğru çekti. Onu bu kadar yakın tutmasının keyfini çıkarmak için neredeyse gözlerini kapatacak ama gözlerini açık tuttu çünkü adam ona bakıyordu, *gerçekten* ona bakıyordu. Öylece durdular, birbirlerine baktılar, sadece Joey eğlenerek ellerini çırpıtığında birbirlerinden ayrıldılar.

"Tamam, Bela," dedi Noah, sonra onu kucaklayıp sırtından sarkıtarak mutfaktan çıkardı ve muhtemelen yatağına geri götürdü.

Olive göğsünde garip bir ağrıyla mutfağın ortasında duruyordu ve nedenini bile bilmiyordu. Belki de Joey'nin gezegendeki en iyi çocuk olduğunu düşündüğü içindi, önyargılı olduğundan falan değil.

Ama belki de kısmen de olsa Noah'ın onunla olan ilişkisinden kaynaklanıyordu.

Komik ve şakacı, ama aynı zamanda tatlı, nazik ve sevgi dolu... Bu, kendi ailesini istemediğini iddia eden adamın yepyeni bir yanıydı. Verdiği bir söz sayesinde daha önce hiç bilmediği bir yönü.

Her şey onun seçimlerine bağlıydı, değil mi? Pişmanlıkları sevmezdi ama gerçek şu ki, çok fazla pişmanlığı vardı.

Bir ara adamın mutfığa geri döndüğünü ve onu izlediğini fark edince irkildi.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Adamın endişesi kadının ağrısını daha da artırmıştı. "Endişelendiğim sizlersiniz," dedi aynı sessizlikle. "Benim için değil."

"Çünkü sen iyisin."

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ her zaman iyiyim. Hâlâ kimseye ihtiyacım yok. Güzel olmalı."

"Yani sen burada tencere misin, çaydanlık mısın?" Başını salladı. "Biliyor musun? Boş ver. Önemli değil." Ve kendini yatağa attı.

Bölüm 8

Birkaç gün sonra, Joey'i okula bıraktıktan sonra Olive, Gram'i yeni müşterisi olan lokantaya kahvaltıya götürdü.

"Beni dışarı çıkarmana gerek yoktu, tatlım."

"Seni görmek isteseydim görürdüm," dedi Olive gülerek. "Sen meşgul bir kadınsın, yaşlılar merkezindeki sosyal aktiviteleri yürütüyorsun."

Büyükanne gülümsedi. "Ve bunu seviyorum. Bu hafta da sık sık gideceğim. Bugün

Barınaktaki hayvanlara kitap okuyacağız ve yarın da anaokulunda çocuklara dans etmeyi öğreteceğiz." Eğildi. "Lokanta için yaptıklarına çok minnettarım. Fikrin dahiyane bir fikirdi. Phyllis kendinden geçti."

Dahice bir fikir değil, cennette yapılmış bir evlilik. Phyllis hem modası geçmiş menüleriyle hem de bir şef tutmakta zorlanıyordu ve her ikisi de ona sürekli iş kaybettiriyordu. Olive, yaşlılar merkezi nüfusundan, on yıllar boyunca kendi ailelerini besleyerek yemek pişirme becerilerini geliştirmiş büyükanneleleri işe almayı önermişti. Her "şef" kendi mirasına dayalı bir menü oluşturacaktı. Lokantada gerçekten yemek pişirebilecek durumda olanların her biri bir gece için görevlendirildi.

Mutfak işletmek ve sevdikleri aile tariflerini yapmak için her hafta. Yeterince hareketli olmayanlar, Phyllis'in mutfak personelinin denenmiş ve doğru tariflerini kullanmasına izin vererek yine de dahil olabiliyorlardı.

Şimdiye kadar Phyllis'in elinde bir ay boyunca tekrarlanmayacak kadar eşsiz akşam yemeği menüleri vardı ve bu haftadan itibaren hepsini uygulamaya koyuyorlardı. Daha da iyisi, yerel sosyal medya bu konuda çalkalanıyordu. "Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim."

Büyükanne elinde yaban mersinli kekiyle Olive'i işaret etti. "Çok mütevazısın. Yaptığın işle övünmeyeceğini bildiğim gibi

Joey ile ne kadar iyi anlaştığınla ya da Katie için ne kadar hayat kurtarıcı olduğunla övünebilirsin."

Olive başını salladı. "Joey harika bir çocuk, bu da işimi kolaylaştırıyor ama Katie'ye gelince, ona o kadar da yardımcı olamadım. Annesi ve erkek kardeşi de burada."

"Sen Katie'nin en sevdiği moral kaynağısın, bundan hiç şüphelen olmasın. Noah, Joe komada olmasaydı, Katie'nin seninle yüz yüze vakit geçirmekten mutluluk duyacağını söyledi-"

"Noah mı söyledi bunu? Büyükanne, Noah'la benim hakkımda konuşmadığını söyle." "Kahretsin, o benim telefonum muydu?"

Büyükannesi onu okşamaya başladı

Cepler. "Sanırım bir telefonum var-"

"Sende "yakalandım" hastalığı var."

"İyi. Dün geldi ve çatımda, mutfak kapısının üstünde akan yeri tamir etti. Amy'nin isteği üzerine hayvanat bahçesi için bir kampanya yürüttüğünü de bu sayede öğrendim."

Olive gözlerini kıstı. "Bunu sana Noah mı söyledi?"

"Evet, o sırada uzun zamandır görmediğim kadar gülümsediğini fark ettim. Ona senin yüzünden olup olmadığını sordum-"

"Büyükanne, aman Tanrım. Söylemedin."

"İkinizin arasında neler olduğunu bana anlatacak değilsin ya. Bu konuda hep çok alıngansın."

"Çünkü Noah benim geçmişimde. I . . . Benim bir erkek arkadaşım var." "Var mı? Gerçekten var mı?"

"Evet!" Ama bu yalan yanaklarını yaktı. "Peki.

İstemiyorum." "Biliyordum."

"Nasıl?" Olive sordu. "Nereden biliyordun?"

Büyükanne omuz silkti. "Onun hakkında konuşurken hiç parlamıyorsun - Noah hakkında konuştuğunda olduğu gibi."

"Çünkü o beni deli ediyor! Parıltı tamamen sinir bozucu!" Yalanın sadece yüzde ellisi ...

"Tatlım, dinle," dedi Gram. "Bence sen hâlâ herkesin uzun zaman önce unuttuğu şeyler için kendini cezalandırıyorsun." Öne doğru eğildi ve Olive'in ellerini tuttu. "Bırakma sırası sende."

Bugün bunun için zamanı yoktu. Ya da belki hiçbir zaman. "Gitmem gerek. Çalışmam gerek." Ayağa kalktı ve büyükannesini işaret etti. "Seni seviyorum ama Noah'ya benden bahsetmeyi kes." Bir boşluk bıraktığını fark ederek geri döndü. "Ya da herhangi birine. Tamam mı?"

"İşe geç kaldın, unuttun mu? Seni de seviyorum!"

Katie'ye Joey'i okuldan alacağına dair söz veren Olive, bir müşteriyle yapacağı video toplantısını kısa kesmiş ve küçük çocuğa geç kalmak istemediği için evden koşarak çıkmıştı.

Ama Holmes'un yatağının önünde diz çökmüş Noah'yı görünce verandada durdu. "O iyi mi?"

"Sassy'yi kaybettiğinden beri onu hiç bu kadar iyi görmemiştim." Kenara kayarak onun kendi gözleriyle görmesine izin verdi.

Holmes yatağında uyuyordu, uzun kulakları ön patilerini okşuyordu. Sol kulağının altında hâlâ minicik olan Pepper oturuyordu, uyumuyordu, buruşuk ve huysuz görünüyordu.

Olive, Noah'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ah. Mutluluk ona çok yakışıyor."

Holmes gözlerini açtı ve Pepper'ın yüzünün yan tarafını uzun, ıslak bir şekilde yaladı. Boğazının derinliklerinden gelen sert bir gümbürtü Olive'in içini ısıttı ve tüylerini diken diken etti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunun bir kısmı çok güzel kokan Noah ile omuz omuza olmaktan kaynaklanıyordu. Holmes'un Pepper'a yaptığı gibi neredeyse onu yalayacaktı.

Noah topuklarının üzerine oturdu. "Katie gittiğimde bu adamları bir süreliğine eve götürmemi önerdi. Sadece Joe ve Joey için endişelenerek biraz zaman geçirebileceğini söyledi."

"Mantıklı. Holmes zaten en çok seni seviyor."

"Çok sık gidiyorum."

"Belki bir köpek bakıcısı tutabilirsin."

"Ve şimdi Pepper da var," dedi. "Kediler kolaydır."

Hiçbir şey söylemedi.

"Dur tahmin edeyim," dedi kadın. "Tıpkı kendi adanızda mutlu olduğunuz için ilişki kurmadığınız gibi, evcil hayvan da istemiyorsunuz. Bu senin köklerinden ve bağlarından kurtulma ihtiyacını tehdit ediyor. Ben nasılım?"

"Şaşırtıcı derecede iyi aslında. Ama senin de gittiğini unutma."

Adam ona sürekli hatırlatırken nasıl unutulabilirdi ki? "Her zaman üniversite için ayrılıyordum. Aslında tek yaptığım yaz başlamadan önce ayrılmaktı, sonra değil." Ayağa kalktı. "Gidip Joey'i almalıyım."

Noah da ayağa kalktı ve onun elini yakaladı.

Kız elini çekti. "Geç kalacağım."

"Ben sürersem geç kalmazsın."

"Vay canına. Bu çok cinsiyetçi."

"Bunun senin kadın olmanla hiçbir ilgisi yok." Onu verandadan itti ve kamyonetinin yolcu kapısını onun için açtı. "Kaplumbağa gibi sürüyorsun."

"Affedersiniz, kaplumbağa olsaydım araba kullanamazdım. Ve şimdi bakma ama bir gölgen var. Şey, iki gölge."

Holmes hayatının ilk aşkı Noah'nın peşinden gitmek için ayağa kalkmıştı, Pepper da peşindeydi.

"Şunlara baksana," dedi ve Holmes'un elinden anahtarları aldıktan sonra yolcu koltuğuna tırmandı ve konsolun üzerinden geçerek direksiyonun arkasına oturdu. Motoru çalıştırdı ve adamın sinirli bakışlarıyla karşılaştı. "Ya bin ya da kapıyı kapat."

Adamın yüzündeki şaşkın ifade neredeyse kendi kızgınlığını silecekti. Neredeyse. "Senin de gittiğini unutma" yorumu doğru olsa bile.

Sonunda, bunu yapacağına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı ve Holmes'u kucaklayıp arka koltuğa oturttu.

"Miyav!"

"Evet, evet, seni duyuyorum." Ardından Pepper'ı bindirdi ve Pepper hemen Holmes'a sokuldu, Holmes da ona gülümseyerek küçük başının üstünü yaladı.

Noah bindi, kendi kendine erkeklik kartını nasıl ve nerede kaybetmiş olabileceğine dair bir şeyler mırıldandı.

Kendini beğenmiş gülümsemesini gizleyen Olive, Joey'nin okuluna doğru sürdü arabayı. Noah içeri girdi ve Holmes oturduğu yerden kalkarak mızızlanmaya başladı.

"Hemen geri gelecek."

Holmes, Noah Joey ile el ele dışarı çıkana kadar rahatlamadı. O sırada Bu manzara karşısında köpek başını arkaya eğdi ve sevinçle bir *vu-vu-vu* yaptı, sonra tekrar oturdu ve yerinden fırlamış Pepper'dan yüzünü yalayarak özür diledi.

Noah arka kapıyı açıp Joey'i yükseltici koltuğuna oturturken, çocuk Holmes ve Pepper'ı bulduğu için sevinçle alkışladı.

"Günün nasıldı ufaklık?" Olive arabayı okuldan uzaklaştırırken Noah sordu.

"Ödevim için öğretmenimden bir gülen yüz aldım." Kâğıdı ön koltuğa doğru itti.

Noah kâğıdı aldı ve gördüğü şey karşısında kocaman gülümsedi. Olive'in ona baktığını fark edince sadece "Bekle" dedi.

Olive Katie'nin evine yanaştıktan sonra Noah kâğıdı ona uzattı. Öğretmen çocuklara üç soru sormuştu, altlarında Joey'nin cevapları vardı.

Senin kahramanın kim?

Babam

Bu kişi neden senin kahramanın?

O cesur biri

Kahramanınızın korktuğu bir şey var mı?

Benim annem.

Holmes ve Pepper'ı bıraktıklarında Olive hâlâ kendi kendine gülüyordu. ve sonra hastaneye doğru yola çıktılar. Birkaç dakika sonra, hastane koridorunda inanılmaz sertlikteki sandalyelerde oturmuş, Joey'nin birkaç ziyaretinden ezberlediği hastanenin içini gösteren bir harita çizmesini şaşkınlıkla izliyorlardı.

Katie aniden Joe'nun odasından dışarı fırladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Olive'in kalbi durdu, ta ki Katie'nin aynı anda hem ağladığını hem de güldüğünü fark edene kadar.

"Elimi sıktı!" diye bağırdı, sonra Noah'ya döndü ve kendini onun kollarına attı. "Ona her soru sorduğumda bunu yaptı!"

Noah geri çekildi, elleri Katie'nin kollarında, gözleri çok ciddi bir şekilde Katie'nin gözlerindeydi. "Tatlım, doktorun bize bunların sadece refleksif hareketler olduğunu söylediğini hatırla."
."

"Hayır, bu farklı, bu gerçek! İçeri girip onunla konuşmanı ve senin için de olup olmadığını görmeni istiyorum."

Noah neredeyse koşarak odaya girdi.

Katie Joey'i kucağına aldı ve Olive'e dönmeden önce ona sıkıca sarıldı, gözyaşları hâlâ akıyordu. "Her şey yoluna girecek. İyileşecek. Hemşire doktora haber verdi ama bundan eminim."

Olive bunu her şeyden çok istiyordu ve kollarını Joey'e uzattı. "Onu tuttum. İçeri gir, istediğin kadar kal, iyi olacağız."

On dakika sonra doktor koridordan geldi ve doğrudan Joe'nun odasına girdi, ondan iki dakika sonra da Noah ve Katie dışarı çıktılar. Katie Joey'ye gülümsedi. "Aç mısın?"

"Evet!"

Kafeteryaya doğru gittiler.

Noah bir elini duvara dayamış, başını eğmişti.

Olive yaklaştı. "İyi misin?"

Noah hiçbir şey söylemeyince, tek bir kasını bile oynatmayınca, hatta nefes bile almayınca, elini sırtına koydu. Onun dokunuşuyla kolları yılan gibi uzandı ve onu ezici bir sarılışla sardı. Kadın şaşkın bir süre donup kaldı, sonra ona tekrar sarıldı.

Adam ürperdi, sonra başını kaldırdı. Gözleri ıslaktı. "Uyanıyor kalk," dedi sesi kısık bir şekilde. Sonra gülümsedi. Gerçek gülümsemesi, genç kızlığından beri görmediği gülümsemesi.

Nefesini içine çekti. "Çok sevindim," diye fısıldadı, rahatlama ve neşenin yanı sıra yoğun bakım koridorunda hissetmemesi gereken başka bir şey daha hissediyordu.

Ertesi sabah Olive başarılı olmak için giyindi ve aynada kendine baktı. Bir hayvanat bahçesinde iş kıyafetleri giymek tuhaf görünüyordu ama bu sosyal bir ziyaret değildi. Amy'ye arkadaşıyla buluşacağına dair bir söz vermişti ve ona koşulsuz kabulün ilk tadını tattıran kadına verdiği sözü tutmamasının imkânı yoktu.

Kendisini eleştirel bir gözle inceledi. İş için her zaman olduğu gibi görünüyordu: profesyonel, zarif, cilalı. Normalde bu ona güven verirdi ama nedense bugün mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş olmak aynı şeyi hissettirmiyordu. Kendini güvende hissetmek yerine, aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Başını iki yana sallayarak dizüstü bilgisayarının bulunduğu çantasını aldı ve gitmek için döndü. Gözleri kapalı banyo kapısına takıldı ve kendini durduramadan kapıyı çaldı. Noah cevap vermeyince kapıyı açtı ve banyodan geçerek onun açık yatak odasına baktı.

Yatak özenle hazırlanmıştı. Dün gece hastaneden eve döndüklerinden beri onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Belki de dışarı çıkmış ve geceyi biriyle geçirmişti. Bunun bir önemi yoktu. Her ne ya da her kim yapıyorsa kesinlikle onu ilgilendirmiyordu.

Birazcık bile.

Gözlerini kendi kendine devirerek kafein almak için mutfağa yöneldi. Bir kupa aldı ve tam kremasına biraz kahve ekliyordu ki bir ses duydu. Döndüğünde, Noah'nın üzerinde siyah uyku pantolonu ve başka hiçbir şey olmadan çıplak ayakla mutfağa girişini izledi. Pantolon, bazı erkeklerde görülen o inanılmaz seksi V çizgilerini ortaya çıkaracak kadar düşük belliydi.

kalçaları ve karın kasları. Bunlara ne dendiğini bilmiyordu, tek bildiği, bu yıl ciddi şekilde ihmal edilmiş olan güney kısımlarında sinir bozucu bir çarpıntıya neden olduklarıydı.

Ve kendini onu isterken bulmak ne kadar moral bozucuydu. Görünüşe göre büyümüştü ama pek de akıllanmamıştı. Bu ona altı yaşındayken bir atlıkarıncanın orta direğinin yuvarlak tepesine tırmandığı zamanı hatırlattı. Orada oturup dünyanın dönmesini izlemişti. Bir şeylerin olmasına katkıda bulunmamıştı ama oturduğu yerden her şeyin ortasındaydı.

Şimdi de aynı hissi yaşıyordu. Sadece o zamanki gibi kusmamayı umuyordu. Adamın profilini inceledi. Keskin açılar, yontulmuş çene, düz burun. İsteddiği zaman düşüncelerini açığa vurabilen gözler. Sert ya da yumuşak olabilir. Komik ya da ciddi. Birine verebileceği çok şey vardı ama yalnız olmayı seçmişti. Kendince sebepleri vardı, biliyordu. İyi sebepler. Ama bu yine de içini acıtıyordu.

Noah'nın kaşları kalktı. "Belki de ..." Kızın yapmakta olduğu şeyi işaret etti.

Arkasını döndüğünde bardağının tezgâha taşıdığını, dolaplardan aşağıya ve yere damladığını gördü. "Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun." Kendisine en yakın şeyi, küçük bir mutfak havlusunu kaptı ve yeri temizlemek için çömeldi.

Adamın düzensiz yürüyüşünün yaklaştığını duydu ve sonra yanına çömeldiğinde o uzun bacaklar göründü, çıplak gövdesi önde ve kişiseldi. Görüntü onu dondurdu - ta ki titrediğini fark edene kadar.

Pisliğini temizlemek için kâğıt havlu kullanırken ahmak herif gülüyordu. Şu anda bile ona verdiği tepkiye kızarak kâğıt havluları kaptı. "Ben hallederim."

"Kendine bir fincan daha doldurmalısın," dedi adam. "Sanırım kafeine ihtiyacın var."

"Eve bu şekilde mi geldin?" diye sordu kadın, adamın kıyafetsizliğini işaret ederek.

Adam başını yana eğdi. "Nereden eve döndüm?" "Geceyi kiminle geçirdiysen," diye tersledi.

O sinir bozucu neredeyse gülümseme yüzüne kaydı. "Dün gece sayı yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Bu onun sırtmasına neden oldu. "Emin misin?"

"Çok!" Eğer sırtıtmaya devam ederse, yaptıklarından sorumlu tutulmayacaktı.

"Joey'nin katında ona masal anlatırken uyuyakalmışım," dedi.

Kendini inanılmaz derecede aptal hissederek, üstelik tam bir şirret gibi, yüzünü kapattı. Ama onun kıkırdadığını duyunca ellerini bıraktı ve ona ters ters baktı. "Bunun neresi komik, senin yanında sürekli aptal gibi davranmamın? Beni deli ediyorsun!"

"Aynen bebeğim."

İç çekerek ağzını açtı -ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu- ama adamın sağ bacağını tuttuğunu fark etti, sanki yere çökmek canını acıtıyormuş gibiydi. "Ne yapıyorsun sen? Kendine zarar vereceksin."

Göz açıp kapayıncaya kadar ortalığı temizledikten sonra ayağa kalktı ve eğer ona bakıyor olmasaydı yüzünü buruşturduğunu fark etmeyecekti. "İyi misin?"

Cevap vermeden pisliği çöpe attı. Sonra da küstahça tezgâha yaslandı. "Benden hâlâ hoşlanıyorsun."

"Şu anda çok daha az." Adam güldü.

Başını sallayarak yeni bir kahve hazırladı. "Bir gömlek giyecek misin, giymeyecek misin?"

Adam çamaşır odasına doğru ilerledi ve kadın kurutucunun açılıp kapanma sesini duydu. Sonra geri döndü, kafasına bir tişört geçirdi. kendi fincanına kafein doldurmadan önce.

Siyah.

Cehennem kadar seksi olabilirdi ama hayattaki küçük zevkler hakkında ilk şeyi bilmiyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu kız kahvaltısını yudumlarken.

Onu görmezden gelmenin en iyi yol olduğuna karar vererek, jarse elbisesinin üzerine bir blazer ceket geçirdi ve önümüzdeki ayki yemek bütçesini ciddi şekilde kesen bir çift bot giydi.

"Yani bugün *bütün* enchilada'yı giyiyorsun," dedi. "Sadece üst yarısını değil." Bakışları yavaşça kızın vücudundan aşağı kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Sen

Biliyor musun, bazen eski Oli'yi anımsıyorum ama bazen seni tanıyamıyorum bile."

"Beni işimi yaparken eskiden giyindiğim gibi mi hayal ettin?"

Bu onun dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirdi. "O zamanki halini seviyordum."

Kafasını ve kalbini karıştıran karışık sinyaller gönderiyordu ve bu hoşuna gitmiyordu. "İnsanlar değişir," dedi sessizce. "Hayat olur ve büyürler. Önemli değil, çünkü geçen gece de belirttiğin gibi bu geçici bir durum ve zaten oraya gitmiyoruz."

Yemi yutmadı, sadece bakışlarını ona dikti. "Sana ne oldu?"

Sen, demek istedi. Ama geçmişe bakmanın bir faydası yoktu. Zaten açıklayabilecek gibi de değildi. Her zaman olduğu gibi, tek yol dosdoğru ileriye. Kapıya döndü, baktı ve sonunda dilini tutamadığını fark etti. "Ne kadar farklı olduğum konusunda bana saçmalamayı seviyor gibisin ama sen de değişmişsin."

"Öyle mi?"

Nasıl?"

Yavaşça onunla tekrar yüzleşti. "Eskiden kabulleniciydin, yargılamazdın, ..."

"Sanırım az önce bir golden retriever'ı tarif ettin," dedi kuru bir sesle.

Ellerini havaya kaldırdı. Kalbini kıran ilk adamla sözlü münakaşaya girmekten daha önemli meseleleri vardı. "İşe gitmem gerek."

"Hayvanat bahçesi." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kıçını tekmele, Oli. Harika olacaksın." Bu samimiyet onu hazırlıksız yakaladı.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü Londra'da yaptığınız kampanya acil durum hazırlık haftası için farkındalık, köpük dağıttığınız Acil durum hazırlık etkinliğinde pasaportlarını dolduran her çocuğa şehrin logosu ve web sitesiyle birlikte basılan ördekler büyük ilgi gördü." Gülümsedi. "Oh, ve Teksas'taki bir rodeoya katılımı artırmak için işe alındığınızda, yerel politikacıları da işin içine katarak ulusal televizyonda boğa kovalamalarını sağladınız ..." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Sadece resimler bile haberi çok geniş bir alana yaydı. Ama benim favorim, yaz panayırını içeriye taşımak için gereken parayı toplamak üzere yeni bir binanın içinde donmuş hindi kıvrırma turnuvası düzenleyerek insanları tarihi bir sıcak hava dalgasından koruman olabilir."

Kadın şok içinde gözlerini kırptırdı.

Adam yüzünü buruşturdu. "Joey'nin odasında yerde yatamazdım, ben de Google'da biraz araştırma yaptım."

"Adını vermeyeceğim kişinin ben olduğumu sanıyordum." "İşler değişir."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Senin burada olman..." Nefes aldı ve kendini zihinsel bir darbeye hazırladı.

"Beklediğim bu değildi," diye sessizce itiraf etti. "Gittiğinde ve arkana bakmadığında-"

"İkimiz de geriye baktığımızı biliyoruz. Elimden geldiğince geri döndüğümü de." Durakladı. "O zamanlardan biri de biz ..."

O devasa çalkantılı, kıvranan solucan kutusunu açmak yerine ağzını kapatırken, adamın yoğun bakışları onunkileri tamamen esir aldı. "Şey. Oraya gitmek için gerçekten bir neden yok, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Tamam o zaman. Başını salladı, çoğunlukla kendi kendine. Beş yıl önceki o ziyareti konuşmak istemiyordu, tamam. O da istemiyordu.

Kelimelerle boğuşuyor gibi görünürken çenesinde küçük bir kas kıpırdandı. "Ben arkadaşılığımızdan bahsediyorum. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizden."

Sertçe güldü, bu sesten nefret ediyordu. "Yapma bunu. Bütün suçu bana atma. İkimiz de birbirimizden kaçtık ve ikimiz *de* bu konuda harika bir iş çıkardık." Tüm söylemek istediği buydu, çünkü birbirlerine ne yapmış olurlarsa olsunlar, babasının ondan istediği şeyle onu incitmek istemiyordu, bunu kabul etmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. "Gitmem gerek."

Elindeki kupayla kapıyı işaret etti. "Elbette. Nasıl yapılacağını kesinlikle biliyorsun."

Gözlerini bir süreliğine kapatarak derin bir nefes aldı ve dışarı çıktı.

Bölüm 9

On iki yıl önce

Noah anne babasının evinin önündeki çimleri biçmeyi bitirdi ve Olive'in büyükannesininkini de biçmek için döndü. Olive bir ağacın altındaki çimlere oturmuş, kitap okuyormuş gibi yapıyordu. Rol yaptığını biliyordu çünkü onu izlediği yarım saat boyunca tek bir sayfa bile çevirmemişti. Daha da kötüsü, onun üzüntüsünü hissedebiliyordu ve bu onu öldürüyordu. "Neyin var?"

Bir omzunu kaldırdı.

"Zeytin."

"Bunu duymak istemezsin."

"İstiyorum," dedi.

"İstemiyorsun."

Kitabını kaptığı gibi arkasına götürdü. "Hey!"

"Okuldan biri mi? Yine mi Cindy?" "Kitabımı geri ver."

"Yani bu bir evet demek." Onun yanına çömelmiş, minnetle onu inceliyordu çürüksüz bir yüz. Dağınık saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Onun bundan nefret ettiğini biliyordu ama bu vahşi kaosu seviyordu. "Neden bana yardıma ihtiyacın olduğunu söylemedin?"

"Çünkü yok!"

Ona baktı, konuşmasını istiyordu. Her zaman işe yarardı. Her zaman. Olive hiç hoşlandığı bir sessizlikle karşılaşmamıştı.

İçini çekti. "Bir erkek arkadaşına ihtiyacım var." "Ne?"

"Gördün mü, sana bunu duymak istemediğini söylemiştim." Kulakları kızarmıştı, yanakları da öyle. "Üniversiteye hâlâ bakire olarak gitmek istemiyorum." Gözlerini kapattı. "Ama ben pek de çıkılabilir biri olarak görülmüyorum."

Kahretsin, belki de kafasına kitabıyla vurmalıydı, daha az acı verici olabilirdi. "Oli, sen ..." Söyleme, sadece söyleme. Bu sana bir kapı açacaktır.

adım atmaya karşı koyamayacak. "Yüzde yüz çıkılabilir."

Kadın homurdandı ve bu ses adamın kalbini kırdı. Buna inanmamıştı. "İnanıyorsun."

"Tamam."

Dilini tutmaya çalıştı ve başaramadı. Olağanüstü bir şekilde. "Ya insanlar dışarı çıktığımızı düşünürse?"

Başını kaldırdı ve ona baktı.

"O zaman bir ya da iki hafta sonra herkese beni terk ettiğini söylersin," dedi. "Bundan sonra erkekler senin için sıraya girecek." Öldürmeye direnmek zorunda kalacaktı

Ama bu yarının sorunu olacaktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Onun için her şeyi yapardı. "Olmuş bilin. Şu andan itibaren biz bir ... biziz."

"Bizmişiz gibi davranıyoruz," dedi usulca. "Değil mi?" "Doğru. Biz gibi davranmak."

Günümüz

Olive, Noah'yı mutfakta bıraktıktan sonra dışarı çıktı ve verandada kısa bir süre durdu.

Holmes yatağında sırtüstü yatıyordu, bacakları havada, dili sarkmış, baş aşağı Pepper'a sırtıyordu. Köpeğin kocaman patilerinden biri kadar bile olmayan yavru kedi hırçınlık numarası yapıyor, hırlıyor ve Holmes'un üzerine atlıyordu.

Kalbi eriyerek kiralık arabasının direksiyonuna geçti, başını arkaya yasladı ve bir süre gözlerini kapadı. Eğer yaşlı Holmes kendini umutsuzluğun derinliklerinden çekip çıkarabiliyor ve kalbini yeniden açmanın bir yolunu bulabiliyorsa, kesinlikle o da yapabiliirdi.

Ve belki de kendine bunu söylemeye devam ederse, buna inanmayı öğrenebilir.

-

Arka yolcu kapısı açıldığında neredeyse yerinden fırlayacaktı. açtı ve Katie yükseltici koltuğu takmak için eğildi ve ardından ön koltuğa atlamadan önce Joey'i bağladı. "Hey."

Olive ona baktı. "Ne yapıyorsun?" "Seninle geliyorum."

"Hayvanat bahçesine!" Joey bağırdı, bacakları heyecandan zıplıyordu. "Ama . . . Joe," dedi Olive.

Katie gülümsedi. "Erkenden gizlice girdim. Hemşireler uyanırsa ilk benim haberim olacağına söz verdiler. Hayvanat bahçesi eğlenceli olacak ve hepimizin buna ihtiyacı var, değil mi Joey?"

Joey kükredi. "Aslanlara!"

Hayvanat bahçesinin ön kapısında onlara ücretsiz giriş kartı verildi ve Janie Smithson'ın birkaç dakika içinde onları hayvanat bahçesinde karşılayacağı söylendi.

"Onları besleyebilir miyim?" Joey, hayvanat bahçesine vardıklarında, pelet satın alabilecekleri küçük bir kulübeyi işaret ederek sordu. "Lütfen!?"

"Um . . ." Katie muhtemelen kirlenmekten nefret ettiği için öyle dedi.

Daha iyisini yapacağız. Olive'in Katie'ye verdiği söz buydu. Ve belki de bu sözü verirken bu özel senaryoyu hayal etmemişti, ama kesinlikle kapsam alanına giriyordu. En sevdiği kıyafetlerinden birini giydiğini hatırlamak için kendine bakmasına gerek yoktu, çünkü bunun bir önemi yoktu. Söz sözdür. "Seni yakaladım," dedi.

Katie son derece rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Toplantıya girdiğimizde de yanıdayım. Neye ihtiyacın olursa yardımcın olurum. Biliyorum.

Bunu sadece anneme iyilik olsun diye yapıyorsun. Tıpkı ikinizin benden bir sır sakladığınızı bildiğim gibi."

Olive'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne? Ben ..."

Katie gözlerini devirdi. "Sesin iki oktav yükseldi ve artık seni sadece köpekler duyabilir. Panik yapmayın. Sonunda hazır olduğunda Ben. Sanırım eve neden nadiren geldiğinle ilgili, ki bu hiç mantıklı değil. Kardeşim başına gelenler için seni suçlamıyor. Artık suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp kendini affetmenin zamanı geldi."

"Bazı şeyler affedilemez."

"Evet, belki bir katilsen," dedi Katie. "Ama değilsin." Bunun üzerine bir gülümseme buldu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bir örümceği bile öldüremezsin." Katie onun eline uzandı.

"Bazen gitmesine izin vermeyen kişi, gitmesi gereken kişidir."

Olive kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden mi beni ve kardeşini senin evinde kalmaya ikna ettin?"

"Tabii ya."

Olive gözlerini kıstı. "Daha fazla kelime."

"Bakın, hayatımdaki en önemli iki insan yıllardır birbirlerinden kaçıyor. Bu arada, bu sadece sizi değil, tüm hayatı etkiliyor. bütün aile. Noel, Paskalya, her şey." "Hey, biz iyiyiz."

"Evet," dedi Katie dalgın dalgın. "Eğer iyi olmak zar zor göz teması kurmaksa. Seni özleyorum, bu çok mu garip? FaceTime senin burada olmanla aynı şey değil."

FaceTime'da oldukça iyi iş çıkardıklarını düşünüyordu, battaniye kalesinde film geceleri yapıyorlardı, Katie onu Joey'nin anaokulundaki ilk gününe götürüyordu ... ama evet, tamam, burada olmakla aynı şey olmadığını kabul edebilirdi.

orada şahsen.

"Senin için endişeleniyorum," dedi Katie usulca. "Ben iyiyim, yani durabilirsin."

"Asla," dedi Katie. "Biz her zaman birbirimizin arkasını kollarız. Uyumsuzlar birleşir, unuttun mu?" Olive'in elini tuttu. "Seni tekrar hayatımda istiyorum. Seni buraya getirmek için başıma gelen en kötü şeyi kullanmaktan başka seçenek bırakmadın bana."

"Yani bana burada ihtiyacın yok mu? Bu bir oyun muydu?" Katie'nin bakışları yumuşadı.

"Sana *her zaman* ihtiyacım var." Olive ona gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu." "Anne! Bebekleri beslemek istiyorum!"

Olive Joey'e döndü. "Hadi yapalım." Ona, fast-food dükkanlarının patates kızartması servis etmek için kullandıklarına benzer küçük kağıt tepsilerde gelen yemlerden aldı - ve şu anda bir fast-food dükkanında pelet yerine patates kızartması alıyor olmak için neler vermezdi ...

Joey deli gibi etrafta koşturuyor, yavru keçileri, domuz yavrularını ve kuzuları gönlünce besledi. Olive'e gelince, yavru bir inek onunla göz göze geldi, sonra karnına sokuldu, homurdanarak yiyecek aradı.

"Evet," dedi Olive. "Bende hiç yok."

Bebek çaresiz bir *mooooo* verdi ve tekrar Olive'in burnuna sokuldu.

"Seni annesi sanıyor," dedi Katie çitin diğer tarafından.

"Ha-ha."

Yavru inek ıslak, yapışkan burnu ve muhtemelen bir hafta boyunca kâbus görmesine neden olacak yeşil sümükleriyle onu dürtmeye devam etti.

"Hayır, ama gerçekten, hiçbir şeyim yok-"

Başka bir yavru inek onlara katıldı ve hemen Olive'in elbisesinin eteklerini emmeye başladı, dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti.

Ve sonra o kadar da nazıkçe değil.

"Senden hoşlanıyor!" dedi Joey. "Belki evimiz için bir tane alabiliriz!"

Olive neler olduğunu görmek istemediği için aşağıya bakmadı.

Bunun yerine Joey'nin kâğıt tepsisinden küçük bir avuç dolusu yem aldı ve

Dışarı.

Buzağı yiyeceği öylesine bir şevkle höpürdetti ki Olive sendeledi Geriye doğru. Botları çamurlu yerlerde hiç çekmiyordu ve bir an için eski zaman çizgi filmlerindeki kaygan muşambanın üzerindeki kedi gibiydi . . .

Ve sonra çamurun içinde kış üstü yattı.

Tam zamanında kafasını kaldırıp Katie'nin kontrolsüz kahkahalarla yere yığıldığını gördü. Bu nadir bir manzaraydı ama tadını bile çıkaramadı çünkü buzağı hâlâ etrafta dolaşp yiyecek arıyordu.

Sonra Katie ısıık çaldı ve Olive başını kaldırıp baktı. Yanında, ellerine ve kollarına dolanmış bir yılanı tutan bir kadın duruyordu.

Hayvanat bahçesindeki Janie olduğunu tahmin etti.

Olive ve Joey ağıldan çıktıklarında kadın "Aman Tanrım," dedi. "İyi misiniz? Yaralandın mı?"

"Sadece haysiyetim."

Katie hâlâ kıkırdıyor ve tanıştırma konuşmasını yaparken kendini toparlamaya çalışıyordu.

Janie Olive'e gülümsedi. "Görüyorum ki Betsy'yle tanışmışsın, en yeni yavrumuz. O çok tatlı."

Olive'in seçeceği kelime tam olarak bu değildi.

"Neden hepiniz beni takip etmiyorsunuz?" dedi Janie. "Yem kulübesinin arkasında elinizi yüzünüzü yıkayabileceğiniz bir lavabo var."

Beş dakika sonra Olive'in elleri yine temizdi. Aynı şey kıyafeti için söylenemezdi.

"Seni Sally'yle tanıştırmamam ne büyük kabalık," dedi Janie boynundaki yılan için.

"Janie bana onun bir Sierra jartiyer yılanı olduğunu söyledi," dedi Katie. "Ya da daha resmi olarak, bir *Thamnophis couchii*. Daha çok genç. Boyu bir buçuk ila dört ayak arasında değişir. Dar kafaları vardır, boyunlarından sadece biraz daha geniştir, dar burunları, küçük gözleri ve omurgaları vardır. dorsaller."

Janie gülümsedi. "Güzel bir anı."

"Farklı renkleri de var," diye devam etti Katie. "Zeytin yeşili, koyu kahverengi ve siyah, sırtları ve üstleri koyu lekelerden oluşur."

Janie şaşırmış görünüyordu. "Vay canına. Gerçekten güzel bir anı."

Olive gülümsemekten kendini alamadı, çünkü Katie'nin öğrendiği her şeyi anlatmayı bitirmediğini ve bitirene kadar da bitirmeyeceğini biliyordu.

"Gün boyunca aktifler ve suda yaşıyorlar," dedi Katie. "Balıklar, amfibiler, kurbağalar ve semenderlerle beslenirler."

Janie güldü. "Size bir iş teklif etmeliymişim gibi hissediyorum. Şimdi hepiniz ofisime gitmek ister misiniz? Personelimden bazıları toplantımızda olacak, böylece tartış-

"Ayrıca bu balıkların ve amfibilerin larvalarını da yiyorlar," diye ekledi Katie. "Harika!" Joey "Harika!" dedi. "Zehirli midirler?"

"Hayır," dedi Janie ve Katie aynı anda.

Katie Olive'e baktı, bir durumda sosyal olarak kabul edilen sınırları aşıp aşmadığını anlamaya çalışırken her zaman yaptığı gibi alt dudağını ısırıldı. Olive ona gülümsedi ve Katie de rahatlamış görünerek gülümsedi.

"Bir tane alabilir miyiz anne?"

Katie'nin gülümsemesi kayboldu. "Uh ...

." "Neredeyse doğum günüm, biliyorsun!"

Katie'nin boğazından neredeyse duyulmayacak bir ses çıktı. Gerçekleri severdi.

Yılanları ise pek değil.

Janie Olive'e baktı, sanki grupta yönünü bulması için yardıma ihtiyacı varmış gibi. "Senin ofisin harika olur," dedi Olive.

Sally de onlarla geldi. Böylece Olive kendini Janie'nin bazı çalışanlarıyla yuvarlak bir konferans masasında otururken, çamura ve düşünmek istemediği bir sürü başka şüpheli şeye bulanmış olarak buldu. Bir de Sally vardı, tam da evinde, masanın üzerinde, bir personelden diğerine dolaşıyordu.

Sally sürünerek Olive'e doğru ilerlediğinde Janie, "İkram arıyor," dedi.

Olive ellerini kaldırdı. "Üzgünüm hanımefendi, sizin için hiçbir şeyim yok." Bu, Olive'in koluna doğru sürünerek ilerleyen yılanı durdurmadı. Sally'nin dokunulacak kadar soğuk ve pürüzsüz olduğunu görünce biraz şaşırarak dondu kaldı.

Masanın karşısında oturan Katie'nin gözleri kocaman açılmıştı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Beklemedeyim," diye fısıldadı.

"Sally, geri gel," dedi Janie hoşgörüsüyle, sonra Olive'le konuştu. "Ülkedeki çoğu hayvanat bahçesi mali açıdan zor durumda ve biz de istisna değiliz. Katılım azaldı. Bildiğiniz gibi, hem insanların bizi ziyaret etmesini sağlamak hem de hayvan kurtarma çalışmalarımıza devam edebilmek için farkındalık ve fon yaratmak amacıyla bir kampanyaya ihtiyacımız var. Bunu nasıl yapacağımızı bilemiyoruz. Amy bize

Bana senden, Olive'den, ne iş yaptığından ve bu işte ne kadar iyi olduğundan bahsedince seni işe almamız gerektiğini anladım."

Olive yıllardır kızarmamıştı ama yüzünün zevkten kızardığını hissetti. Ama bu, Janie'ye dönmek yerine Olive'in boynuna doğru ilerleyen Sally sayesinde yaklaşan bir felç olabilirdi.

Neyse ki yanında oturan adam yılanı nazikçe kollarına alarak Olive'in derin bir nefes almasını sağladı. "Amy konuyu açtığından beri bunu düşünüyordum. Yapabileceğimiz tek şey bir bahar etkinliği yaratmak. Kar geride kaldığına göre, insanlar yapacak eğlenceli bir şeyler arıyor olacaklar. Bir bağış toplama yemeğine ne dersiniz?"

Janie, "Sanırım Tahoe otellerinden birinde bir balo salonu kiralayabiliriz," dedi. "Ve umarım masrafları karşılayacak kadar para kazanırız?"

"Peki ya burada, hayvanat bahçesinde düzenlemeye ne dersiniz?" Olive sordu.

Janie gözlerini kırptırdı. "Hah. Bunu hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık."

Olive, "Bunu mükemmel yapan da bu zaten," dedi. "Eğer gece olursa ve hayvanat bahçesini halka kapatırsanız, biletler kapış kapış gider. Burada görülecek o kadar çok harika hayvan var ki."

"Çoğu hayvanat bahçesi kadar çok değil, çünkü biz çok küçüğüz."

"Yine de büyük bir cazibe merkezi olur. Elinizde yiyecek kaynağı olarak hamamböcekleri var, değil mi?"

Janie başını salladı, kafası karışmış görünüyordu.

Olive masanın etrafına bakındı. "Aranızda hiç kalbi kırılan oldu mu?"

Janie'ninki de dahil olmak üzere birkaç el havaya kalktı. "Sıçan gibi erkek arkadaşım beni bir arkadaşım için terk etti, yani evet."

"Ne hamamböceği ama," dedi Olive ve gülümsedi. "Bu eski sevgilinin adını bir hamam böceğine vermeli ve onu Sally'ye yedirmelisin."

Janie de dahil olmak üzere herkes bu düşünce karşısında sırtıttı.

Olive, "Pek çok bağış toplayıcı, pazarlamalarını çiftlerin şık bir etkinlikte geçirecekleri geceye odaklıyor," dedi. "Bunun yerine, bekarlara, ortak ilgi alanlarına sahip diğer hayvanseverlerle tanışmak isteyen insanlara odaklanabiliriz."

Janie ona bakakaldı. "Bu harika. Ama insanların hayvan sevgisini nasıl dikkat? Medyanın bu konuda haber yapmasını nasıl sağlayacağız? Çünkü geçmişte sorunumuz buydu, etkinliği değerli kılacak haberi yaymak."

"Bir hamamböceğine eski sevgilisinin ismini vermek isteyen bekarlarımıza - elbette ekstra bir ücret karşılığında - ek bir bilet sunuyoruz.

Eski bir partner, eski bir

Bir arkadaş, eski bir iş arkadaşı, fark etmez. Hamamböceklerine isim veriyorlar ve sonra ... onları yılanlarınıza, Komodo ejderhalarınıza ya da burada hamamböceği yiyen başka her neyiniz varsa ona yediriyoruz. Bunu basın bültenine koyarız ve inanın bana, haber yayılır."

Janie neredeyse koltuğunda zıplayıp duruyordu. "Aman Tanrım. Bu mükemmel. Amy bana senin çok zeki olduğunu söylemişti ve şaka yapmıyormuş."

Amy'den büyük övgü. Ayrıca, şaşırtıcı, ama o itti Şimdilik bir kenara. "Bu tür bağış toplama faaliyetlerinin yemekle bitmesi de gerekmiyor."

Janie gülümsedi. "Yani giriş ücretimize bir seçenek olarak eklemek gibi mi? Günlerine biraz daha eğlence katmak isteyen insanlar için mi? *Evet.*"

"Kesinlikle öyle," dedi Olive. "Ama ben daha büyük düşünüyordum. Eğer biz

hayvanat bahçesinin web sitesinde bırakırsanız, ülkenin dört bir yanından insanlar bu seçeneği online olarak satın almaya devam edebilir ve beslenmenin videosunu izleyebilirler."

"Dehşet verici," dedi Janie. "Bayıldım buna." Ayağa kalktı ve Olive'e elini sıkmayı teklif etti. "Harikasin. *Ve işe alındın.*"

Bölüm 10

Olive o gece hem heyecanlı hem de tedirgin bir şekilde uyuyamadı.

Heyecanlı

Çünkü yeni bir müşterisi daha vardı. Huzursuzdu çünkü ailesinden hâlâ haber alamamıştı ve başka kimse endişeli görünmese de o endişeliydi.

Ama aynı zamanda Noah'ın ayrılırken söylediği sözleri de düşünmeden edemiyordu.

Nasıl olduğunu kesinlikle biliyorsun.

Doğru, bu arada. Evet, bir bakıma onu kendisi bile bulmaya çalışmamışken onu da terk etmişti. Ama bu onunla ilgili değildi, onunla ilgiliydi. Yıllar geçtikçe terk etme konusunda çok iyi hale gelmişti. Genç bir kızken ailesini terk etmişti. Noah'ı terk etmişti, iyi bir nedeni olsun ya da olmasın. Bunu hak etmeyen Katie'yi terk etmişti. Ayrıca erkeklerle yaşadığı iki yarı ciddi ilişkiden birini de terk etmişti.

O bir Leaver'dı.

Ama aslında bu kendine söylediği bir yalandı. Gerçek şu ki, aşkla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. On altı yaşında sahte erkek arkadaşına aşık olan kız bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve hala da bilmiyordu, çünkü bir şekilde, işleri ne kadar farklı yapmaya çalışırsa çalışsın, derinlerde bir yerde hala o garip, kimsenin nasıl ilişki kuracağını bilmediği çocuk gibi hissediyordu.

Şafaktan hemen önce alarmı çaldı. Sersemlemiş bir halde duş aldı, giyindi ve sessizce oturma odasına indi; Noah'nın kanepeye yayılmış, derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Onun üstünde de uyuyan Holmes yatıyordu.

Ve köpeğin göğsüne kıvrılmış Pepper oturuyordu. Küçük kedi yavrusu uyanıktı ve gözlerini Olive'e dikmişti.

Sevimli turtacık işinin başındaydı, iki adamını koruyordu.

Olive ceketini giydi ve soğuk havanın nefesini küçük kabarık bulutlara dönüştürdüğü dışarıya sessizce adım attı. Sabahlara alerjisi olduğu için güneşin doğuşunu pek sık göremezdi ama bu fırsatı kaçırmıyordu çünkü gökyüzü pembeler ve morlardan oluşan muhteşem bir renk cümbüşüyle manzara canlı, neredeyse gerçeküstü bir ışıltıya sahipti.

Bugün kasabanın aylık çiftçi pazarı vardı, anne ve babasının hiç kaçırmadığı bir şeydi bu. Ayda bir kez orada mallarını satarlardı: annesinin sabunları, mumları ve mücevherleri ve babasının bitkileri - en azından yasal olanları.

Her şey yolunda giderse, orada olurlardı.

Etkinlik son derece popülerdi ve şimdiden park yeri sıkıntısı çekiliyordu, bu da Mini Cooper için iki kat memnun olmasını sağlıyordu. Gerekirse kaldırım da dahil olmak üzere her yere park edebiliyordu ki Sunrise Cove'a döndüğünden beri en az üç kez bunu yapmıştı.

Hatta bunlardan birini bilerek yapmıştı.

"Olive? Olive Turner?"

Döndüğünde Henry Milson'la yüz yüze geldi. Aynı okula gitmişlerdi; Noah'yla birlikte beyzbol takımındaydı.

"Vay canına, demek sensin," dedi, hâlâ uzun boylu, hâlâ yakışıklı, hâlâ sinir bozucuydu. "Kasabanın kahramanını ezen kız."

Gülümsemeyi başardı. "Ve sen, Tanrı'nın hediyesi olduğunu düşünen çocuk."

Başını geriye eğdi ve güldü. "Hâlâ fikrini söylemekten korkmuyorsun. Şu haline bak, harika olmuşsun. Bir ara dışarı çıkmalıyız."

Kızın aklına ilk gelen, adamın kendisiyle dalga geçtiği idi ama adam gülümsüyordu ve dostça görünüyordu. "Risk almak istediğine emin misin?" diye sordu. "Seni ezebilirim."

Adam sırtıttı. "Ben sürerim."

Kadın homurdandı. "Teşekkürler, ama ben almayayım."

Ona yerel bir bisiklet dükkânı işlettiğini söyleyen bir kartvizit uzattı. "Fikrini değiştirirsen beni ara."

"Elbette," dedi ve kartını çöpe atmak için adamın gitmesini bekledi. Bir de ya da yaşayarak koridorlarda ilerledi. Ya da Belki de sadece anılardı. Katie'yle birlikte kaç cumartesi sabahını burada geçirmişlerdi; satılan farklı şeylere hayranlıkla bakmışlar, churros, sokak mısırsı ve paralarının yettiği başka ne varsa yemişler, ev işlerinden ve bebek bakıcılığından elde ettikleri kaynakları bir araya getirmişlerdi.

Kendini bildi bileli, ailesi en güneyde, son koridorda, ortada bir yer kiralamıştı.

Ama oraya gittiğinde tek gördüğü boş bir kabindi. "Olive!
Yooohoo, Olive!"

Döndüğünde, lisedeki İngilizce öğretmenin yolun karşısındaki stanttan kendisine el salladığını gördü. Bayan Carlyle meşhur örgü ürünlerini satıyordu: atkılar, battaniyeler, doldurulmuş hayvanlar, şapkalar v e Olive'in favorisi "erkek eldivenleri"; hayır, bunlar bir erkeğin eline takılmıyordu. Kadın altmış ile ölümsüz arasında bir yaşıydı ve üzerinde "Örgü örüyorum" yazan bir tişört giyiyordu.

Çünkü insanları bıçaklamak hoş karşılanmaz. Olive'e karşı her zaman son derece nazik davranmıştı, bu yüzden gülümsedi ve el salladı. "Evet, benim. Kasabanın kahramanını ezen kız."

Bayan Carlyle gözlerini kırıştırdı. "Bunun bir kaza olduğuna eminim canım. Seni görmek ne güzel. Ailen bugün nerede?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Burada olacaklarını sanıyordum."

"Her ayın ikinci Cumartesi günü mutlaka buradalar," dedi Bayan Carlyle söyledi. "Hiç birini kaçırdıklarını sanmıyorum. Arada bir Grateful Dead konseri ya da müzik festivali dışında."

Haberler iyi değil. Olive ayak sesleri duyunca döndü. Amy orada duruyordu, elinde taze sebze ve meyvelerle dolu bir çanta vardı. Önce boş kabine, sonra da Olive'e baktı. "Bu ille de bir şey ifade etmek zorunda değil," dedi nazıkçe. "Annen iyi vakit geçirmeyi her şeyden çok seviyor, bu yüzden onu çağıran bir şey olduysa, büyük olasılıkla bugün burada olmak yerine onu seçti."

Olive'in içini şaşkınlık kapladı. "Birbirinizi bu kadar iyi tanıdığınızı fark etmemiştim."

Amy omuz silkti. "Aynı okula gittik."

Ne Amy ne de Olive'in annesi arkadaş olduklarından hiç bahsetmedikleri için Olive'in hiçbir fikri yoktu. "Yakın mıydınız?"

"Hayır ama bugün senin için etrafa soracağım, bakalım onlardan haber alan var mı?"

"Çok memnun olurum, teşekkürler," dedi Olive, ama Amy çoktan gitmişti. Kapalı.

"Bahse girerim benim aynı zamanda annenin İngilizce öğretmeni olduğumu bilmiyordun.

Bayan Carlyle'in dediği gibi.

Ve sürprizler gelmeye devam etti. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Amy'nin de." Bayan Carlyle başını eğdi. "Bilmiyorsun, değil mi?" Uh-oh. "Neyi bilmiyordum?"

"Okulda birbirlerinin can dūřmanı olduklarını." Olive çenesinin yere çarptığını hissetti. "Ne?" "Tatlım, sana anlatabileceğim hikâyeler var." "Dinliyorum."

Bayan Carlyle gülümsedi. "Annene bayılırdım. Violet çok utangaç biriydi. Sınıfının en zekisi değildi ama bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapardı."

Olive'in annesi ona büyüme yıllarıyla ilgili çok az şey anlatmıştı, sadece kendi annesinin çekip gittiğini ve onu büyütmek için sadece babasını bıraktığını söylemişti.

Maaş ekiyle yaşamışlar ve Olive'in annesi, babası bir kereste deposunda uzun saatler çalıştığı için çoğu zaman yalnız ya da gözetimsiz zaman geçirmiş.

Bayan Carlyle, "Evde ona gerçekten bakan kimse olmadığı için dezavantajlıydı," dedi. "Yine de zavallicık çok mücadeleciydi. Ve ..."

"Ve ne?"

"şey, ortama pek uymazdı. Dürüst olmak gerekirse, bunu istiyor gibi de görünmüyordu.

Sonuç olarak, sık sık zorbalığa uğrardı. O günlerde bu kelimeyi kullandığımızdan değil. Çoğunlukla öğretmenler ve yöneticiler bu tür şeyleri görmezden gelir, çocukların sorunlarını kendi başlarına çözmelerine izin verirlerdi."

Hikaye Olive'inkine rahatsız edici derecede benziyordu ve bu onu Annesiyle bildiğinden çok daha fazla ortak noktası olduğunu fark etti. "Ona kimin zorbalık yaptığını hatırlıyor musun?"

Bayan Carlyle'in bakışları Olive'in ötesine bakıyordu, o da kadının kime baktığını görmek için döndü.

Amy, birkaç kabin ötede durmuş sebze seçiyordu.

Olive dilinde binlerce soruyla Bayan Carlyle'a döndü ama bir grup insan kadının standında durmuştu.

Nasıl olmuştu da ne annesi ne de Amy geçmişlerinden hiç bahsetmemişti? Ama düşününce, ikisini hiç etkileşim halinde görmemişti, çoğunlukla çünkü kendi annesi Sunrise Cove'a nadiren ya da hiç gelmezdi.

Telefonu Katie'den gelen bir aramayla çaldı. "Joe?" Olive hemen sordu.

"Henüz bir şey yok. Aileni ifti pazarında bulabildin mi?" "Hayır."

"Özür dilerim, ama düşünüyordum da. Sevdikleri çıplaklar kolonisiyle yürüyüşe çıktıkları yıl bu zamanlar değil mi?"

Hayal etmek istemeyeceğiniz şeyler . . . "O geçen aydı." "Hâlâ zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olma ihtimalleri var."

Yeterince doğru. Omuz silkmeye çalıştı. "Ortaya çıkacaklar."

"Gelecekler."

Olive bir gülümseme buldu. "Şu pozitif haline bak. Sunrise Cove'a seninle birlikte döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu sana söylediğimi sanmıyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana yeterince söylemediğimi biliyorum, çünkü duygusal şeylerden nefret ediyorsun, ama-"

"Mantar gibi şeylere izin yok. Kurallarımızda var."

Olive homurdandı. "Sadece seni ne kadar sevdiğimi bildiğinden emin olmak istedim-" Olive telefonu kulağından çekti ve ekrana baktı. "Ve gitti." Kısa bir kahkaha atarak dışarı çıktı. Beş dakika sonra üçüncü churro'sunu yerken arabasına geri dönüyordu-

Çünkü neden üç tane varken bir tane *olsun* ve üstüne bir de karnın ağrısın ki?

Eve döndüğünde Gram'i kontrol etti, ardından Joey'nin maçına gitmesi gerektiğini hatırlatan alarmı çalana kadar birkaç saat çalıştı. Sahaya park ettikten sonra tribünlere doğru yürüdü ve kendini sırtırken buldu

Çünkü . . .

T-ball.

İri yarı, belalı Noah Turner *T-ball* koçluğu yapıyordu.

Kot pantolonu, forması, beyzbol şapkası ve acı dolu yüz ifadesiyle kalenin yanında durmuş, takımının sahada rüzgârda savrulan yaban otları gibi zıplamasını izliyordu. Düdüğünü keskin bir şekilde çaldığında, kargaşa hemen durdu.

Sakin bir otoriteyle, "Topu içeri getirin," dedi. Kahretsin, gerçekten sinir bozucu derecede sıcaktı.

Çocuklara yaklaşımlarını işaret etti. Toplanma sırasında ne konuşulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama hepsi alkışladı, yarı bir ağızdan "*Cubs!*" diye bağırdı ve sonra dış sahaya geri dağıldı.

Diğer takımdan gelen ilk çocuk o kadar kısaydı ki, topa ulaşmak için yukarıya doğru sallanmak zorunda kaldı - top yaklaşık üç metre uçtu ve öldü.

Sahadaki hiç kimse topa doğru hareket etmedi.

"Teddy," diye seslendi Noah. "Bu sensin."

"Oh!" Teddy topu almak için tümsekten koştu ve düşürdü.

İki kere.

Olive, Noah'nın arka dişlerini gıcırdatarak toz haline getirdiğini duyabildiğinden emindi.

Arkasındaki tribünlerden biri ona doğru eğildi. "Onu tekrar sahada görmek güzel değil mi?"

Olive şöyle bir baktı. Bu, lisede Noah'la kısa bir süre çıkmış olan Gina Davies'ti. Parmağına kocaman bir elmas yüzük taktığına göre, hayatına devam ettiğini söylemek yanlış olmazdı. Olive kayıtsızca gülümsedi.

"Sen onu ezdikten sonra," dedi Gina, "hiçbirimiz onu bir daha sahada göreceğimizi düşünmüyorduk."

"Aslında," dedi Olive, "sahada değil. Saha kenarında. Koçluk yapıyor."

"Çocuklar ona sahip oldukları için çok şanslılar." Gina mükemmel manikürlü ellerini mükemmel parlatılmış dudaklarının etrafında birleştirdi ve beşinci kategoriden bir anne gibi bağırdı: "Sammy! Dışarıda canlan bebeğim! Bu senin çağrın!" Arkasına yaslandı ve sesini alçalttı. "Tabii müstakbel kız arkadaşının her şeyi elinden almayacağını varsayarsak."

Olive'in diğer tarafındaki bir kadın onun dizini okşadı. "Tatlım, onu dinleme. Neredeyse hiç kimse hâlâ seni suçlamıyor."

Olive kadının kim olduğunu bilmiyordu ama söyleyecek bir şey bulmak için beynini yokladı. "Bunun için harika bir gün."

Arkasındaki bir adam homurdandı. "Evet, eğer diğer takımdaysan."

Cubs'ın sağ saha oyuncusu çimlerin üzerinde oturmuş, yüzü oyuna dönük bir şekilde papatya topluyordu. Birinci kalecileri kendi kendine bir şarkı söylüyor ve kimse izlemiyormuş gibi dans ediyor gibiydi. Üçüncü kalecileri ise takla atma oyunu üzerinde çalışıyordu.

Noah kenarda durmuş, elleri kalçalarında, ayakkabılarına bakıyordu; gülümsemesini gizlemek için mi, yoksa bu felaketi izlemek zorunda kalmamak için mi, kimse tahmin edemezdi.

Vuruş sırası Cubs'a geldiğinde, Noah'ın günü hiç de iyi geçmedi. İlk vurucu, muhtemelen gözleri kapalı olduğu için topu tamamen kaçırmaya devam etti.

Noah elini yüzüne götürdü. "Carlos," dedi olağanüstü bir itidalle. "Gözlerin topun üzerinde olacak. Bu da gözlerinin açık olması gerektiği anlamına geliyor."

Birkaç vurucu daha gelip gitti, hepsi de faul yaptı. Noah bir göz tiki kazanmış gibi görünüyordu.

Takımlar devre arasında kısa bir mola verdiğinde Olive, Noah'ın moral konuşması yaptığı yerden sadece birkaç metre ötedeki çitlere doğru yürüdü. Belki de tam olarak bir moral konuşması değildi.

"Biz burada Kötü Haber Ayıları değiliz çocuklar. Biz hallederiz."

Birkaç çocuk "Kötü Haber Ayıları kim?" diye sordu. Noah nadiren iç çekti.

Olive güldü.

Boynunu büktü ve ona doğru bir bakış fırlattı. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Yani, kötü bir zaman değil." Onun yüzündeki ifadeye gülümsedi. "Gel Bu T-ball. Ne bekliyordun ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Sesini alçalttı. "Bu seni şaşırtabilir ama bu işte berbatım."

"Neyde, motive etmede mi? Nazik olmakta mı? Anlayışlı olmakta mı?"

"Evet," dedi ve onu yine güldürdü. Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ama içinden neredeyse gülümsediğini de söyleyebilirdi.

Çocuklardan biri koşarak Noah'ya yaklaştı ve kollarını Noah'nın uzun bacaklarına doladı. "Koç! Yedek kulübesinde bir yılan var! Büyük, korkunç bir yılan!"

Noah çocuğun sırtını sıvazladı, ardından tribünlerdeki ebeveynler arasında panik dolu bir mırıltı yükselirken kendini kurtardı. Çocuklar korku filmindeymiş gibi çığlıklar atarak etrafta koşuştururken Noah Yılanın görülmesi.

Topallaması bugün daha mı az fark ediliyordu? Olive gerekirse yilandan kaçabilecek kadar iyi hissettiğini umuyordu ama bir dakikadan kısa bir süre sonra, en az bir mil uzunluğunda siyah bir yılanla geri geldi. Tamam, bir metre ama yine de.

"Sadece bir jartiyer yılanı," diye seslendi herkese. "Zararsızdır." Sonra dış sahanın sonuna doğru ilerledi. Çitlerin ötesinde, kalça yüksekliğinde yabani otlarla kaplı açık bir arazi vardı. Noah yılanı orada serbest bıraktı ve sonra bir süre durdu, sırtı tribünlere dönüktü, elleri kalçalarında muhtemelen yılanın kayarak uzaklaşmasını izliyordu. Görünüşe göre yılanın geri dönmeyeceğinden emin olunca geri geldi.

Olive'in sağında bir yerde bir kadın, "Kahretsin, iki ayak üzerindeki en seksi şey," diye fısıldadı.

"İki ayaklı ya da değil, tüm gezegendeki en ateşli şey o," diye fısıldadı başka bir kadın.

"Hemen yanında oturduğumun farkındasın, Cheryl," dedi kadının yanında oturan bir adam.

"Evet Bob, farkındayım. Bahçemizde bir yılan bulsaydık, kaçmak için üzerime koşacağının da farkındayım."

"Bu sadece hayatta kalma içgüdüsü," dedi Bob.

Olive kendi hayatta kalma içgüdülerıyla uğraşıyordu ve bu içgüdüler ona hissetmemesi gereken şeyler hissettiğini haykırıyordu, özellikle de bir zamanlar bu hisler onu neredeyse yok ettiği için.

Bölüm 11

On iki yıl önce

Olive ve Noah Sahte Randevu-Gate'i başlattıktan iki gün sonra her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Elbette, birdenbire tüm okul ona farklı gözle bakmaya başlamıştı, ayrıca kendisi de dahil olmak üzere insanlar onunla konuşmaya başlamıştı -ki bu da dürüst olmak gerekirse onu kızdırıyordu- ama ... hedefine ulaşmaya hiç yaklaşamamıştı.

Bekaretini kaybetme hedefi.

Kahretsin, hiç öpülmemişti bile.

Ve daha da kötüsü, tüm gezegende bu işi kabul etmesini istediği tek bir erkek vardı. Ama Noah bunu gerçekten istemiyordu.

Maçtan sonra onu bekledi, son vuruşta sayı yaparak kazandığı ve takımı eyalet playofflarına soktuğu maç. Kasabanın yarısı gelmişti ve sonunda oyuncular kalabalığın zevkine göre dışarı çıkmaya başlamıştı.

Noah bir şekilde onun dışındaki herkes tarafından görülmeden dışarı çıkmayı başardı ve Noah hamlesini yaptı, yaklaştı, elini tuttu ve onu binanın yanından çekip gözden uzaklaştırdı. Hazırlıksız yakalanan adam, kadın onu duvara doğru ittiğinde şaşkınlıkla adını söyledi. "Tebrikler," diye mırıldandı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kendi düşüncesini bile zor duyuyordu.

Parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Taş gibi hareketsiz kaldı ama onu itmedi.

Bunu iyiye işaret sayarak daha da yaklaştı ama Google'da "nasıl öpüşülür" diye araştırmış olsa da onun vücudunun sıcaklığıyla beyninden hepsi uçup gitti.

Dudaklarının ipeksi sıcaklığı ve ellerinin kalçalarına kayarak onu sıkıca tutuşu. Bir parça geri çekilerek fısıldadı, "Bana bunu nasıl doğru yapacağımı göster."

İnledi ve alnını onunkine yaklaştırdı. "Olive-" "Sadece bu, tamam mı? Sadece bir öpücük. Lütfen, Noah."

Adını dudaklarında duymak onu harekete geçirmiş gibi, yüz hatları yumuşadı ve ona doğru eğildi. "Bir erkeğe hiçbir şey için yalvarma, tamam mı? Biz bunu hak etmiyoruz. Öte yandan sen her şeyi hak ediyorsun."

Karnı çırpındı.

"Sadece bir öpücük," dedi hoyratça.

Sesini duyduğunda vücudundaki her şeyin gerilmiş bir yay gibi nasıl gerildiğini düşününce, ona sıcak, terli bir seks gecesi de teklif edebilirdi. Konuşmaya korkarak başını salladı. Tanrı ona tam bir cümle vermişti. Bir saniye bile umut etmeye cesaret edemedi.

Sonra daha fazla düşünemedi çünkü adam onu kendine doğru çekti ve öptü. Onu gerçekten öptü ve bu hayal ettiğinden de iyiydi. Ama sonra ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanmaya başladı çünkü adam durmuş, onu kendisinden uzaklaştırmış, elleriyle kollarını tutmuştu.

"Biraz daha," diye fısıldadı, adamın ağzına bakarak.

Adam bir iniltiyle başını onun omzuna indirdi.

Bu yüzden yüzünü ona çevirdi ve dudaklarını boynuna bastırdı.

Boğazının derinliklerinden yine o erkek seslerinden birini çıkararak onu daha sıkı kavradı. Ve göğsünde düz duran elleri sayesinde, kalbinin avuçlarının altında çarptığını hissedebiliyordu. Adamın büyüüne sadece kendisinin değil, onun da kapıldığını ilk kez anlıyordu.

"Ben gerçekten kötü bir fikirim, Oli."

"Yepyeni bir bilgi," dedi, alay ederek ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ama yine de gözlerini açmadı. Bakmadan bile onun gülümsediğini hissetti.

Bir süre sonra iç çekti. "Uzak durmaya çalıştım."

Ve şimdi gecenin iç burkan kısmına geçiyoruz. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Harika değil ..." Durakladı, tereddüt etti. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Ama-"

"Yapamayız," diye fısıldadı, sesi pişmanlık doluydu. "Lütfen bunu olduğundan daha zor hale getirme."

Bunu, onun pişmanlığını kabul etti ve kendine onun fikrini değiştireceğini söyledi. Ama yapmadı.

Günümüz

Olive kaçan düşüncelerini kontrol altında tutmak için çok uğraştı ama Noah'nın çocuklara koçluk yapmasını izlemek çok seksiydi. Daha da kötüsü, yılan olayını halledişini, potansiyel tehlikeden kaçmak yerine ona doğru koşuşunu izlemek daha da seksiydi. Lanet olsun. Onun formda kalmak için çok çalıştığını biliyordu. Kazadan sonra bile ara vermek yerine her gün bir çeşit egzersiz yapmıştı. Şahsen, dinlenme günlerinin bir fitness rejimi için çok önemli olduğunu düşünüyordu. Şu anda dört yüz küsuruncu dinlenme günündeydi ve kendini harika hissediyordu.

Oyun sona erdiğinde ve her iki taraf da galip ilan edildiğinde Joey koşarak Olive'e. "Topa vurduğumu gördün mü?"

Aslında topa vurmamıştı - tee'ye vurmuş ve top düşmüştü. "Gördüm," dedi ve ona sarıldı. "Harikaydın."

"Mikey ile oyun alanında birkaç dakika oynayabilir miyim?" "Tabii, seni görebildiğim sürece."

"Mikey'nin hermit yengeçleri var!"

"Bu kulağa" *Biraz iğrenç.* "Harika." Şakacı bir şekilde onun beyzbol şapkasını çekiştirdi. "İyi eğlenceler."

O ve Mikey tribünlerin yakınındaki oyun alanına koştular.

Olive'in bakışları oyuncu sıralarında oturan, bir eliyle notlar alan, diğer eliyle de dalgın bir şekilde sakat bacağını ovuşturan Noah'ya kaydı. Kadın ona doğru yöneldiğinde, adam elindeki panoya bakıyordu ve pek de heyecanlı görünmüyordu. Ve bunun onun için ne kadar zor olabileceğini düşündü. Vazgeçmek zorunda kaldığı dünya. Olabilecek bir rüyayı yeniden yaşamak zorunda kalmıştı. Annesine ne söylediğini, rüyanın babasına ait olduğunu biliyordu ama Olive bunun gerçekten doğru olup olmadığını ya da sadece annesinin endişelenmesini mi istemediğini bilmiyordu. Her iki durumda da, bankta sessizce onun yanına oturdu.

Adam başını kaldırdı ve Olive'in onun ne düşündüğünü anlamak için zihin okumasına gerek yoktu. Görmek isteyeceği son kişiydi. "Bu Joey'in maçına gittiğin ilk maç mı?" diye sordu.

"Hayır, ama ilk kez koçluk yapıyorum." "Bunun senin için kolay olmadığını tahmin ediyorum."

Gözlerindeki şaşkınlığı gördü, sanki bunu anlayan ilk kişiymiş gibi, ama hiçbir şey söylemedi. Ama söylemesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve metaforik büyük kız iç çamaşırlarını yukarı çekti. "Biliyor musun, hâlâ o geceyi düşünüyorum ve nasıl-"

"Olive. Yapma."

Doğru. Tabii ki bu konuda konuşmak istemezdi. Aptal. O kadar aptaldı ki. Utanarak ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı.

"Seni suçlamıyorum, biliyorsun."

Adam bunu kızın arkasından sessiz bir kesinlikle söyledi ve kız arkasını döndü. Koyu renk güneş gözlüğü taktığı için duygularını tahmin etmek zordu ama *o* her şeyi hissediyordu. Nefes göğsünü terk etmişti. Kalbi kulaklarında çarpıyordu. Ama bu onunla ilgili değildi. Ona olanlar için ne kadar suçluluk duyuyorsa, onun da kayınbiraderine olanlar için o kadar suçluluk duyduğunu biliyordu. "Ve Joe da seni suçlamazdı."

Karanlıkta bir atıştı, çılgınca bir tahmindir, ama alay ettiğinde haklı olduğunu biliyordu.

"Suçlamalı," dedi. "Kesinlikle beni suçlamalı. Dikkatim dağılmıştı ve bedelini o ödedi."

"Anlıyorum." Suçluluk duygusunu ve gerginliğini yatıştırmak umuduyla sesine biraz mizah kattı. "Yani sana ateş edileceğini bilmen mi gerekirdi? Şimdi de süper kahraman mı **o l d u n** ? Çünkü kimse mükemmel değildir, Noah."

Sert bir kahkaha attı ve omuzları düştü. "Katie bana aileni çiftçi pazarında bulamadığını söyledi."

Bayan Carlyle'in annesi ve Amy hakkında söylediklerini hatırladı ama bu konuyu açmaya gerek olmadığına karar verdi.

Geçmiş geçmişte bırakmak en iyisiydi.

Noah hiçbir şey söylemeden onu izliyordu, sabırlı, kararlı ve her zamanki gibi güvenebileceği biriydi. Belki kalbiyle değil ama hayatı da dahil olmak üzere her şeyiyle. "Görünüşe göre oluyor." Boş kabinlerini gördüğünde, DEFCON 1'deydi, ama şimdi, sadece onun sakin varlığında olduğu için, DEFCON 3'teydi, üsleri yuvarlayarak DEFCON 4. "Kimse endişeli

görünmüyor." "Ama sen hala endişelisin."

İç çekti. "Kötü hislerden kurtulamıyorum."

"Onları en son ne zaman gördün?" diye sordu.

Adamın boş sözler söylememesini ya da istemediği bir sempati göstermemesini onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir etti. "Bir yıl önce. Amerika'ya en son döndüğümde."

"Yine de bu uzun bir süre." derken sesinde hiçbir yargılama yoktu. Seni görmeye gelmediler mi?"

"Hayır." Ona bir bakış attı. "Bazen mesafeler kalbin daha da büyümesine neden olur."

Gülümsemesi kısıydı, gözleri hâlâ yoğun bakıyordu. "Yardım edemem ama Olive Porter yapbozunun bir parçasını kaçırmışım gibi hissediyorum."

Çünkü öyleydi. Ailesi onun ailesiydi. Onlar için her şeyi yapardı. Bu yüzden, babasının ona geldiği günün ertesinde korkunç kaza, Noah'ın onun etkisi *olmadan* hayatını düzene sokmak için zamana ve boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi - etkisi *olduğunu* fark etmemiştii bile -

her kelimesine inanmıştı. Ve Noah'ın babası hayatında bir otorite figürü olduğu için bunu sorgulamamıştı bile.

Belki de günün sonunda aşk ona hiçbir zaman iyilik yapmamıştı. Daha da kötüsü, Noah'nın onu sevebileceğine ya da seveceğine inanmıyordu ve babası gitmesini istediğine göre, ailesinin de onu sevebileceğine inanmıyordu.

Katie hariç. Katie'nin onu sevdiğini biliyordu. Ama Katie de babasını çok seviyordu, yani Olive en iyi arkadaşını bu işe bulaştıramazdı, bulaştırmayacaktı. Turner ailesine bu kadarını borçluydu, onları daha fazla bölmek için.

Bunun yerine, her şeyi kendine sakladı ve gitti, zaten onsuz daha iyi olacaklarını biliyordu. Kendisine gelince, yine tek başınaydı ama buna alışkındı.

Biraz büyüdükten sonra, her şeyi nasıl idare ettiği konusunda pişmanlıklar duymaya başlamıştı. Ya da daha doğrusu, her şeyi nasıl ele almadığı konusunda. Ölü bir adam tarafından yapılan taleplerin zaman aşımına uğrayıp uğramadığından emin değildi. Şu anda bile, kendi hayatını, Noah'nın hayatını ve diğer herkesin hayatını raydan çıkarmadan bu kısmı çözmeye çalışıyordu.

Joey koşarak yanlarına geldi ve onlara tısladı. Noah gözlerini kırptırdı.

"O bir yılan," dedi Olive. "Hayvanat bahçesinde bir yılanla tanıştık."

Joey gülümsedi, Olive'in kollarına atladı ve sarıldı. "Dondurma zamanı gelmedi mi daha?" diye sordu.

Noah gülümsedi ve saçlarını karıştırdı. "Yılanlar dondurma yiyemez." "Çocukluğuma geri döndüm."

"Mükemmel," dedi Noah.

Yirmi dakika sonra Olive yerel dondurmacının dondurma barında oturuyordu. Çok uzakta olmayan bir yerde, Noah ve Joey kocaman bir dondurmaya paylaşıyor, başları birbirine eğilmiş, Noah'nın telefonundaki bir şeye gülüyorlardı.

Katie onun yanındaki tabureye kaydı. "Joe yine elimi sıktı. İki kez. Doktor gerçekten de her an uyanmasını beklediğini söyledi." O

masaya baktı ve gülümsedi. "Bu aşırı şirinlik yumurtalıklarını özletmiyor mu?"

Olive'in yumurtalıkları özlem duymuyordu. Patlıyorlardı. Noah'nın Joey ile etkileşimini izlerken içinde bir şeyler kıpırdandı ama umarım hazımsızlıktır.

Katie onun yanıt vermemesi üzerine içini çekti. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Ondan hoşlandığını söylemeni istiyorum. Gerçekten, numara yapmadan."

Olive ona bir bakış attı. "O zamanlar her şeyin göstermelik olduğunu biliyor muydun?" "Pek çok şey biliyordum."

Olive duraksadı. "Joe uyandığında -ki uyanacak- Londra'ya, Noah da Yosemite'ye dönecek, biliyorsun. Bu sefer kimseyi hayal kırıklığına uğratmamaya ya da incitmemeye çalışıyorum."

"Zaten canın yanıyor," dedi Katie. "Bunu söyleyebilirim."

"Hayır, söyleyemezsin. Benim bile hatırlayamadığım konuşmaları kelimesi kelimesine hatırlayabiliyorsun, gezegendeki en iyi annesin ve bir araştırma kütüphanecisi olarak yeteneklerin emsalsiz. Birçok şeyde gerçekten harikasın ama insanların duygularını okumak bunlardan biri değil."

"Tamam, doğru, ama *bazı* şeyleri biliyorum." "Ne gibi?"

"Yurtdışındaki hayatını seviyor olsan da, burayı sevmediğini söyleyebilirim."

"

"Neye dayanarak?"

"Oradaki hayatınız hakkında konuşmaktan hoşlanmamanız ya da Gülümsemen gözlerinle buluşmuyor ve sesinde bir gariplik var. Bize geri dön, Olive. Burayı sevebilirsin. Bunu biliyorum."

Bu çok saçma bir düşünceydi, b u yüzden içine yerleşen özlem duygusu onu şaşkına çevirdi. Çünkü doğruydu, o kadar uzakta yaşamaktan hoşlanmıyordu. İşini ve o işi birlikte yaptığı insanları seviyordu ama eksik olan başka türden sevgiler de vardı.

İkisi de Noah ve Joey'nin gülüşme seslerine baktılar. Joey'nin burnunda bir top dondurma vardı.

Katie başını salladı. "Kardeşimin iyi bir baba olamayacağını düşündüğüne inanamıyorum."

"Ne? Ondan *harika* bir baba olurdu," dedi Olive, sesindeki hüznü belli etmemeye çalışarak.

"Katılıyorum, ama Molly, eski sevgilisi, ona gerçekten zarar verdi. Kadın gelecekleri hakkında konuşuyordu, adam da yavaş yavaş bu fikre yaklaşıyordu ama sonra birdenbire Molly'nin uzun çalışma saatleriyle ve İşini. Ona bir seçim yapması gerektiğini söyledi: ya o ya da iş. Ve o seçimini yaptığında, ayrılığın kendisinden değil, ondan kaynaklandığını bilmesini sağladı."

Olive başını salladı. İnsanlar neden sözde sevdiklerini incitirlerdi? sevdin mi? "Onun kaybı çünkü Noah sorumluluklar arasında nasıl denge kurulacağını biliyor, baskıdan bahsetmiyorum bile."

Katie başını salladı. "Doğru ve ikimiz de hayatının büyük bölümünde ne kadar baskı altında olduğunu biliyoruz. Bunun devam etmesine izin vermeyecekti ama yine de bu onu incitti. Şimdi de Joe komada olduğu için kendini suçluyor. Ve her şeyin nasıl başladığını unutmayalım. Benimle. Ben iyi olmadığım için onun nasıl her zaman iyi olması gerektiğini." Bunu her zamanki gibi duygusuz bir şekilde söylemişti ama bu Olive'in içini acıtmıştı.

"Katie, bu senin de hatan değildi."

Omuz silkti, sonra Joey koşup elinden tutarak onu arkadaşları ve anneleriyle birlikte bir masaya sürüklediğinde gülümsedi.

Olive başını çevirdi ve bakışlarının Noah'ninkilerle kilitlendiğini gördü. Aralarında bir şey geçti, isimsiz ama kolay bir şey.

Eskiden paylaştıkları sevgiye çok benziyordu.

Adam daha yakın bir tabureye kaydı ve kadın profesyonel gülümsemesini kullandı. "Joey'nin maçlarından sonra hep buraya mı gelirsin?"

"Joe bu geleneği başlattı." Bir nefes verdi. "Çoğu zaman burada nasıl yardımcı olacağımı bilemiyorum, o yüzden o ne yaparsa ben de onu yapıyorum."

Amy gelip yanlarına oturdu ve Noah'ya baktı. "Bazı babalar seninle konuşmak istiyor." Çenesiyle odanın karşısındaki bir masayı işaret etti.

Amy onun gidişini izledi ama muhtemelen Olive gibi kot pantolonunun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğüne bakmıyordu.

"Hâlâ orada, değil mi?" diye sordu annesi sessizce. "Oğlumla aranızdaki o çekim."

Olive'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Hepsi uzun zaman önceydi. Biz sadece aptal çocuklardık."

Amy küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. Sonra başını salladı. "Böyle bir bağ söz konusu olduğunda zamanın bir önemi yok." Durakladı. "Bunu daha önce hiç söylemedim, çünkü çok utanıyordum. Ama ..." Bu duraklama daha uzundu. Sonunda yüzünü buruşturdu ve konuştuğunda sesi alçaktı.

Gerçekten acı dolu bir fısıltı. "Kasabayı terk etmende oynadığım rol için çok özür dilerim."

Olive'in ağzı açık kaldı. Anladığı kadarıyla, verdiği sözü Noah'nın babası ve kendisi dışında kimse bilmiyordu. "Biliyor muydun?"

Görünüşe göre acısını gizleyememişti çünkü Amy'nin gözleri pişmanlık doluydu. "Biliyordum."

Ve hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi Olive'in kalbi sadece çarpmakla kalmadı, sertleşti.

Amy onu izliyordu, muhtemelen karşı koymakta zorlandığı duyguları içine çekiyordu: öfke, ihanet ...

"Chuck bana senden ne istediğini söylediğinde," dedi Amy sessizce, "ona bunu geri almasını söyledim."

Olive gözlerini kaçırdı, üzgün olduğunu kimseye belli etmeden darbeyi sindirmeye çalışıyordu. "Yapmadı."

"Biliyorum."

"Sen de bana ulaşmadın. Chuck gittikten sonra bile."

Amy bir an için gözlerini kapadı. "Hayır. Ve bunun için ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Söylemeliydim ama bunca zaman sonra ne söyleyeceğimi bilemedim."

Nefes almaya devam et. Yavaş ve sakın. Ağlama, burada olmaz.

Amy gözlerini açtı. "İnanın bana, kendimi duyuyorum. Geriye dönüp baktığımda, bunun senin için ne kadar adaletsiz olduğunu biliyorum. Özellikle de seni önemseydiğimiz için, gerçekten önemsedik.

Ama o zamanlar anlamadığın şeyler vardı." Nefes aldı. "Chuck'ın tümörü çoktan beynini zorlamaya başlamıştı ve ruh hali değişimlerine neden oluyor. Yani senden istediği şey. . . sana olan hisleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama Noah'ın beyzbola olan sevgisinin azaldığını biliyordu. Sen yanında olmazsan Noah'ın hayallerinden vazgeçmeyeceğini düşünüyordu."

Olive bununla ne yapacağından emin değildi. Chuck'ı kaybettiklerinde tüm Turner ailesi için çok üzülmüştü. Katie özellikle çok üzülmüştü - Olive'in babasının kendisinden ne istediğini ona hiç söylememesinin büyük bir nedeni de buydu. Bunun yerine, Katie'nin, Noah ile çözemedikleri bir kavga ettikleri için aralarının bozulduğunu düşünmesine izin vermişti. Katie birkaç gününü Yıllarca Olive'i Noah'la buluşup işleri düzeltmesi için ikna etmeye çalışmış ama sonunda pes etmişti.

Ve eğer Olive kendine karşı dürüst olsaydı, şu anda bildiklerini, Chuck'ın herkesin bildiğinden daha hasta olduğunu, Amy'nin

Olive'i korumasa da, olanları hiçbirine karşı kullanmıyordu. "Seni asla suçlamadım," dedi Amy'ye şimdi. "Ya da bu konuda Chuck'ı." Kendini suçluyordu, çünkü Chuck'ın ona ne söylediği önemli değildi, karşılık vermeliydi. "Noah'nın kariyerinin sona ermesindeki rolümden dolayı kendimi o kadar suçlu hissettim ki bir korkağa dönüştüm. Uzak durmam kocanın suçu değildi, benim suçumdu."

Amy'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Bu ... inanılmaz çok cömertsin. Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama sanırım Noah seni kaybetmenin yasını beyzboldan daha fazla tuttu." Durakladı. "Siz ikiniz?"

Olive neşesiz bir kahkaha attı. "Noah ve ben pek çok konuda aynı fikirde değiliz ama bir konuda hemfikiriz - geçmişe dönmeyeceğiz. Biz sadece arkadaşız. Hayatta farklı şeyler istiyoruz."

Amy elini Olive'in koluna koydu. "Cehennemimiz sona erdiğinde ve Joe uyandığında bu seni nereye götürecekt?"

Gerçekten mi? Olive'in hiçbir fikri yoktu. Hayalini kurduğu ama tatmin olmadığı bir hayatı yaşadığını düşünüyordu. Bu iç karartıcı bir düşünce olduğu için suratsızca gülümsedi ve dondurması için biraz daha malzeme almak üzere ayağa kalktı.

Noah sos istasyonunun diğer tarafındaydı. Gözleri onu içine çekti. "İyi misin?"

"Evet," dedi *P* harfini şaklatarak ve kâsesine ağırlığınca çikolata şurubu ekledi. Sonra da ezilmiş yer fıstığı. Bu işe yaramalıydı.

"Alerjiniz var."

"Daha çok bir hassasiyet," dedi savunmacı bir tavırla. Boğazı kaşınacak mıydı? Hırıltı çıkaracak mıydı? Ağzından bir şeyler çıkacak mıydı? Kızarıklık mı? Kesinlikle. Umursadı mı? Hayır. O anda değil, birazcık bile değil.

Bölüm 12

Yirmi dakika sonra, Noah Katie'nin evine geri dönmüş, evin kendine ait olduğunu iddia edebileceği bir köşesini bulmaya çalışıyordu. Umutsuzca birkaç şeye ihtiyacı vardı.

Ama ailesinin sorunu da buydu, ne düşünceleriyle ne de başka bir şeyle *asla* yalnız kalamazdı.

Joey, Noah'nın yatağında uyuyakalmıştı, Katie Joe'yu ziyaret ediyordu, annesi birazdan akşam yemeğiyle dönecekti, Holmes ve Pepper verandadaki salınacağı sahiplenmişlerdi ve onlar da uyukluyorlardı ve ev muhtemelen -çoğunlukla- pasif bir şekilde giysilerin üstesinden geldi.

Kız kardeşinden gelen agresif bir aşk notu. Joey'le kendisinin çamaşırlarını yıkayacak birini istiyordu.

Bu muhtemelen annesi olmalıydı, o değil. Yıllar yıllar önce, lisedeyken bir şey yüzünden, muhtemelen hıyarlık ettiği için ceza almıştı ve cezası çamaşır yıkamak olmuştu. Kırmızı forması da dahil olmak üzere her şeyi herkesin beyazlarıyla birlikte tek bir çamaşırın içine atmıştı. Sonra da her şeyi yüksek ısıda kurutarak hatasını katlamıştı.

Babası bir hafta boyunca dar donunun pembe olmasından ve pantolonunun çekmesinden yakınmıştı. Noah belki de o yüzden olmadığını söylediğinde pantolon küçülmüştü ama babası çok fazla pizza yediği için yine cezalıydı.

İyi hatıralar.

Mutfak boş olabileceğini düşünerek oturma odasından oraya doğru ilerledi ve neredeyse Olive'in üzerine basıyordu. Yerde oturmuş, sırtı ona dönük, Temiz Giysiler Dağı'nı katlıyordu.

Ona, Katie'nin ondan çamaşır yıkamasını beklemeyeceğini, kimse yemek yapmak zorunda kalmasın diye akşam yemeği sipariş etmek, Joey'e bakmak gibi -ki bunu şaşırtıcı bir kolaylıkla yapıyordu- ya da genel olarak üstlendiği son derece düşünceli şeylerin hiçbirini yapmasını beklemeyeceğini söylemek için ağzını açtı

yapılması gerekeni yapıyordu ama daha konuşmadan kadının nefes alış verişinin kesildiğini fark etti. Her nefes alışında bir hırıltı, ardından da sert, gergin bir öksürük geliyordu.

Yanıldığını umarak, yüzünü görmek için hızla kanepeye doğru ilerledi. Gerçekten de ciğerlerine hava çekmek için mücadele ediyordu. "İyi misin?"

Başını salladı ama ağzından tek bir kelime çıkması birkaç acı dolu saniye sürdü. "Evet."

Saçmalık. Boğazı pancar gibi kızarmıştı ve Oli onu izlerken elini uzatıp boğazını kaşıdı. "Oli." Adam onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır. Bu bazen olur. Ben iyiyim." "İyi değilsin. Fıstık yüzünden oldu."

"Sadece birkaç tane yedim."

"Dondurman onlarla kaplıydı. Ne yapacağız?" "Biz diye bir şey yok. Ben bir ben'im. Ben, kendim ve ben."

"Oh güzel, o zaman yardım kabul etme konusunda hiç de inatçı davranmayacaksın."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Katlamakta olduğu gömleği elinden aldı ve bir kenara fırlattı. "Hiç kimse seninle ilgilenmedi mi?"

"Evet." Gözlerini kaçırdı. "Sen ve ailen." *Kahretsin*, şimdi de boğazı düğümlendi. "EpiPen'in nerede?"

"Ona ihtiyacım yok. Benadryl işe yarayabilirdi eğer paketlemiş olsaydım. Ama hem beni bayıltıyor hem de kendimi uyandıramadığım garip kâbuslar görmeme neden oluyor.

.."

"Ölü olmaktan daha mı iyi?"

Gözlerini devirdi. "Çok mu dramatik?"

Anlaşılan iğneleme için hava gerekmiyordu. Telefonundaki kamera uygulamasına erişti ve yüzünü ve boynunu görebilmesi için yukarı kaldırdı.

"Oh kahretsin," diye nefes alıp verdi.

Daha açıklayıcı sözler söyleyecekti ama onu ayağa kaldırıp mutfağa götürürken bunları kendine sakladı. Katie'nin birçok farklı yiyeceğe alerjisi vardı ve her zaman yanında Benadryl bulundururdu. Üst dolaptan bir şişe çıkardı ama Olive kaşınmaya, hırıldamaya ve öksürmeye devam ederken bile başını sallıyordu. "Ben iyiyim."

"İyi olacaksın." İki hap çıkardı ve bir bardağa su doldurdu. İç çekerek Benadryl'i yuttu. "Senden biraz nefret ediyorum."

"Evet, biliyorum. Hadi gidelim." "Nereye?"
"Yatağa."

Adam onu koridorda çekiştirirken bile bir şekilde kahkaha atmayı başardı. "İlginç," dedi. "Ama özetlemek gerekirse, beni reddettin."

"Bu bir ömür önceydi. Şimdiye kadar gülüp geçebilmeliydik." Biri düşünebilirdi ... Yatak odasında, adam yatak takımını çekip indirdi ve ona içeri girmesini işaret etti.

Şimdi ciddi bir rüzgâr emiyordu ve elleri dizlerinin üzerinde, belinden eğilmişti. "Dur... bekle."

Daha rahat nefes almaya başlaması için altmış saniyesi vardı, yoksa çantasından EpiPen'ini kendisi arayacak, onu bıçaklayacak ve sonra da kışına tekme basıp hastaneye götürecekti-

"Bana yardım edecek misin yoksa orada mı duracaksın?"

İşte o zaman kızın eğilmiş nefes almaya çalışmadığını, botlarını çıkarmaya çalıştığını fark etti. Cehennem kadar seksi diz üstü çizmelere baktı.

"Bir fermuar var-"

"Görüyorum," dedi. Sorun şu ki, elbisesinin etekleri çizmelerin üstünden. Bu, ellerini kızın elbisesinin altına sokması anlamına geliyordu. Vurdumduymaz olmaya çalışarak botların fermuarını hızla açıp çıkardı, sonra da çorapları Hello Kitty olduğu için sıcaktan bunalmış ve eğlenmeye başlamıştı.

"Onların da gitmesi gerekiyor," dedi. "Çoraplarla uyuyamam."

Tabii ki uyuyamazsın. Bu kez parmakları çorapları aşağı kaydırırken çıplak, sıcak tene değdi. Tekrar ayağa kalktığı anda terliyordu. "Derin bir nefes alabiliyor musun?"

Denedi ve genişçe esnedi. "Sana hiç kendine hakim olman gerektiğini söyleyen oldu mu?"

"Evet. Sen, birçok kez." Yatağı işaret etti. "Gir içeri." "Bu elbiseyle uyuyamam," dedi kadın. "Bu yeni."

Yeni olmasının neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve annesine ya da kız kardeşine sık sık ihtiyaç duymazdı, ama onlardan birine ihtiyaç duymayı çok isterdi.

evdeydi. "Tamam, ben sadece ..." Kapıya doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

O daha arkasını dönmeden, kadın kolundan tuttu. "Sadece fermuarımı aç. Tanrım, sanki daha önce hiç bir kadını soymamışsın gibi."

"Bu kadını değil."

"Peki bu kimin suçu?" Sırtını ona dönerek saçlarını kaldırdı.

Fermuar ensesinden başlayıp Tanrı yardımcısı olsun... sırtının çok, çok, çok altındaki siyah ipek şeridin bir santim ötesinde. O kadar aşağıdaydı ki

tatlı poposunun alaycı görüntüsünün her iki yanındaki ikiz gamzeleri görebiliyordu.

Sırtındaki ince siyah ipek sütyenin çapraz askıları onu yutkunmaya zorluyordu.

"Orada iyi misin?" diye sordu.

Lanet olası bir çaylak gibi konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Evet."

Elbisesini çıkarıp bir kenara fırlattı. Sonra o seksi iç çamaşırlarıyla elleri ve dizleri üzerinde yatağa tırmandığında onu neredeyse öldürüyordu-

"Noah?"

Kız uzandığı için biraz zaman kaybettiğini fark etti.

Derin bir nefes alarak yorganı çenesine kadar çekti.

Kız homurdandı.

Bunu görmezden gelerek onu işaret etti. "Kal."

Kadın yine esnedi. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Beni çok boktan bir on iki saate mahkûm ettin. . ."

Neden sadece birkaç kelimeyle onu dize getirme gücüne sahipti? "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Yalnız olmayacaksın." Işığı kapattı ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Yapma" diye seslendi yumuşak, bedensiz sesi karanlıkta. "Lütfen sonuna kadar kapatma..."

Yalvarışındaki bir şey onu durdurdu. Olive asla korktuğunu belli etmezdi. Ya da en azından onun tanıdığı Olive. Yavaşça geri döndü ama oda göremeyecek kadar karanlıktı. Banyo kapısını açarak gece lambasının ışığının karanlığı biraz olsun dağıtmasını sağladı. "Daha iyi misin?" diye sordu sessizce.

Cevap yok, sadece birkaç dakika öncesine göre şimdi çok daha kolay olan yumuşak nefes alışının sesi. Bu sayede kendisi de derin bir nefes alabildi.

Yatak odasından çıktığında Joey'nin koridorda beklediğini görünce şaşırdı. "Sorun ne?" diye sordu çocuk.

"Olive biraz kestiriyor."

"Oh."

Adam ve çocuk birbirlerine baktılar. Noah onunla sık sık yalnız kalmıyordu ve yapacakları bir şey bulmak için beynini yoklamak zorunda kaldı. "Televizyon izlemek ister misin?"

"Annem günde sadece bir saat dedi ve ben zaten bir saatimi doldurdum. Ben oyun oynamak istiyorum."

Noah kendini Go Fish oynarken böyle buldu. İlk başta endişelenmişti. Çocuğun kazanmasına izin mi verecekti, yoksa ona ne yapması gerektiğini mi öğretecekti?

Rekabet mi? Sonunda fark etmemiştir. Noah'nın annesi elinde güveçle içeri girdiğinde Joey onu kolayca alt etmişti. Joey'i öptü.

"Noah'ı da öp!" Joey talep etti.

Annesi gülümsedi ve Noah'ı içini çekti, çünkü annesi onun yüzünü tuttu ve Joey'nin hoşuna gidecek şekilde her yerini öptü.

"Ciddi misin?" diye sordu ona.

Annesi sadece güldü. "Eğer ... şey, herhangi biriyle çıksaydın, seni öpmek zorunda kalmazdım. Bunu senin için yapacak bir kız arkadaşın olurdu."

"Noah'ın bir kız arkadaşına ihtiyacı var!" Joey bağırdı.

Noah annesini işaret etti ama annesi gülmekle meşgul olduğu için ona yardımcı olamadı. "Yetişmem gereken bazı bilgisayar işleri var." Koridorun yarısına gelmişti ki bir ses duydu.

Bir inilti.

Kahretsin. Olive'in yatak odasına girdiğinde onu battaniyeyle savaşıırken ve kaybederken buldu. "Hey," dedi sessizce. "Sorun yok. Sen iyisin."

"Kan ... çok fazla kan." Kalbi durdu. "Oli." "Sakın üzerimde ölmeye kalkma."

O gece ormanda, cehennemi bir fırtınanın altında, bacağı ATV'nin altında ezildikten sonra ona söylediği sözler bunlardı. Yatağının yanındaki lambanın düşmesine basarak yatağın kenarına oturdu ve bir elini omzuna koyarak kolunu aşağı yukarı ovuşturdu. "Ben ölmeyecek kadar inatçıyım. Uyan Olive ve kendi gözlerinle gör."

"Noah?"

Sesi işkence görmüş, harap olmuş gibiydi ve utanç ona bir-iki yumruk gibi çarptı. O uzun zaman önceki gecenin onun bakış açısından nasıl görüldüğünü hiç hayal etmemiş olması onun hakkında ne söylüyordu? *Hâlâ* bir pislik olduğunu söylüyordu. "Yanımdayım ve söz veriyorum iyiyim. Gözlerini aç, Oli."

Gözlerini açtı ve kırptırdı, sonra da kendini ona doğru fırlattı.

Onu yakalamak her ikisini de yere yuvarlanmaktan kurtardı ama kalbine hiçbir faydası olmadı çünkü kız ona sarıldı ve titreyerek sıkıca tutundu. Elini onun sırtında aşağı yukarı gezdirdikten sonra kendini çözdü. "Sadece bir rüyaydı."

Başını sertçe sallayarak, sesi ince ve titrek bir şekilde içine gömüldü. "Hayır, hepsi gerçekten oldu. Sen ve ben ATV'deyken o çılgın fırtına patladı, önümüze kocaman bir dal düştü ve yolu kapattı. Sen inip dalı kenara çekmeye çalışırken ben sürücü koltuğuna tırmandım, ayağım frenden kaydı-" Boğazından boğuk bir ses kaçtı. "Tepeden aşağı sana doğru yuvarlandım. Yaralanmadan önce durmama yardım etmeye çalıştın ama tekerleğin altında kaldın-"

"Eski tarih. Ben iyiyim, Olive."

Yüzünü adamın boynuna bastırıldığı yerden başını kaldırarak ıslak gözlerle adama baktı. "Gerçekten öyle misin?"

"Evet," dedi sıkıca, hâlâ ona tutunuyordu çünkü ... şey, bunun için iyi bir nedeni yoktu, çünkü kız kucağındaydı, ona sarılmıştı ve o kadar iyi, o kadar iyi hissettiriyordu ki, kendini bırakamıyordu. "Şu anda endişelendiğim sensin. *Sen* iyi misin?"

"Hayır." Yüzü bir kez daha ona doğru bastırılmıştı. "Erkekleri öpmeye ve onlar senmiş gibi davranmaya devam edemem."

Dondu kaldı. "Ne?"

Şimdi o da dondu. "Hiçbir şey. Hâlâ rüya görüyorum. Beni görmezden gel." "Onlar benmişim gibi mi davranıyorsun?"

"Bu senin hatan. Sana o aptal pembe hapları almak istemediğimi söylemiştim."

"Onlar olmasaydı hastanede olurdun."

Derin bir nefes aldı ve ikisi de kızarıklıklarının geçip geçmediğini görmek için aşağı bakarken birbirlerine yapıştıklarını hatırlattı.

Geçmişti. Pürüzsüz teni onunla alay ediyordu. Giysisizliği de öyle. Eli hâlâ kadının sırtında yavaşça aşağı yukarı geziniyor, parmakları ipeğin altından kaymak için kaşınıyordu. "Onlar benmişim gibi mi davranıyorsun?" diye tekrarlardı usulca.

"Belki eskiden öyleydin." İç çekti, dudakları adamın boğazını okşadı. "Ama neyse ki zaman tüm yaraları iyileştiriyor. Ben açım." Ondan uzaklaşarak bir kot pantolon ve bir kazak giydi, o lezzetli kıvrımları örttü.

Aşağı indiklerinde ışıklar kapalıydı. Annesi Joey'i yatırmıştı ve görünüşe göre o da yatmaya gitmişti.

O ve Olive yiyecek bir şeyler aramaya çıktılar ve Pepper'ı mutfak masasının ortasında oturmuş, evindeymiş gibi buldular.

Noah ona başını salladı. "Masadan kalk, kedi. Kuralları biliyorsun."

Pepper gücenmiş görünüyordu.

Olive güldü. "Pek iyi dinlemiyor, değil mi?"

Noah homurdandı. "Şu anda hayatımdaki hiçbir kadın beni zerre kadar dinlemiyor."

"Beni kedinizle mi kıyaslıyorsunuz?"

"Benim değil ama bana seni hatırlatıyor." "Dinlemediğim için mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Çünkü başımın belada olduğunu anlamama yetecek kadarını gösteren aynı büyüleyici gözlere sahipsin." Bir eliyle yavru kedinin sırtını okşadı ve kedi parmaklarına doğru eğildi, mırıldandı, gözleri mest olmuş bir şekilde kapandı. Bir süre sonra onu kucağına aldı ve "git köpeğini bul" diyerek mutfaktan dışarı çıkardı. Odadaki diğer kadına döndü. "Ne yemek istersin?"

"Herhangi bir şey."

Çoğu kadın bunu kastetmezdi, bunu zor yoldan öğrenmişti. Ama Olive çoğu kadın gibi değildi. Bunu da zor yoldan öğrenmişti.

"Nachos?"

"Mmm, evet!"

Böylece onlara kilerden aşırıdıkları konyağın yanında bir tabak nacho yaptı.

Olive tezgâhın üzerine oturup onun kendisini izlemesini seyretti. "Hadi bir oyun oynayalım."

Zihni çukura doğru gitmeye çalıştı ama onu dizginledi. "Trivial Pursuit gibi bir şey mi?"

"Ya da başka bir şey."

Karşıdaki tezgâha yaslandı ve onun gizemli gülümsemesini yorumlamaya çalıştı.

"İki gerçek ve bir yalan," dedi kadın.

Evet, fırsatı varken kaçmalıydı. Belli ki bilmek istediği bir şey vardı ama bunu açıkça sormak istemiyordu. Ona göre hava hoştu, onun da bilmek istediği şeyler vardı. "Kurallar mı?"

Gülümsemesi derinleşti, belki de onun da bu işe dahil olmasından memnundu, ya da daha büyük olasılıkla onun ağına düşmüştü.

"Kim önce gelirse iki doğru ve bir yalan söyleyecek," dedi. "Sonra diğeri yalanı tahmin etmek zorundayken bir atış yapacaklar." Konyak şişesini uzattı.

"Önce bayanlar."

"Bir," dedi hiç vakit kaybetmeden, "eski sevgilim eski yakın bir arkadaşım ile çıkıyor. İki, eski yakın arkadaşım bunu bana bir sesli mesajda söyledi. Ve

üç ... erkek arkadaşım Matt gerçekten harika bir adam." Bunu şişeden sağlıklı bir yudum olarak kovaladı.

Tezgâhtan uzaklaşarak, dizlerine çarpana kadar ileri doğru adım attı. Kadın, kalçaları onu saracak şekilde kayınca, neredeyse yüksek sesle inleyecekti. "Eğer bir numara doğruysa," diye mırıldandı, "eğer istersen eski sevgilinin yüzünü yeniden düzenlemeye hazırım."

Bu söz ona neredeyse bir gülümseme getirdi, ta ki kızın gözlerinde bir hüzünden daha fazlası olduğunu fark edene kadar.

"Bir şey itiraf etmeme izin ver," dedi usulca, elleri onun beline gitti, "Matt'in var olmadığını, onun sahte bir erkek arkadaş olduğunu umuyordum."

"Bir zamanlar senin olduğun gibi mi?"

Komik olmasa da alaycı bir kahkaha attı. Hiçbir zaman komik olmamıştı.

Bir an sessiz kaldı ve birkaç yavaş nefes boyunca bakışları onu tepeden tırnağa süzdü. Sanki fiziksel bir okşayış gibiydi.

"İlki doğru," dedi. "İkincisi de öyle."

Onun adına öfkелendiğini hissetti ve sonunda gözlerindeki gölgelerin cevabını aldığını biliyordu. Ama aynı zamanda sempati duyduğunu ifade ederse onu yumruklayabileceğini de biliyordu. O yüzden şakaya vurdu.

"Demek Matt rol yapıyor."

Adamın umduğu gibi, kız omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp gevşetti ve sert bir kahkaha attı. "Evet, o harika gülümsemesinden sekiz karın kaslarına ve kılsız ayak parmaklarına kadar yüzde yüz uydurma."

Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Çünkü kıllı ayak parmakları beni korkutuyor." Ona gerçek olabilir miyiz bakışı attı.

Bir nefes verdi. "Bak, Matt gerçek olmayabilir ama eski sevgilim Ian -Öyle. Beni aldattığında, hissettim ..." Doğru kelimeyi ararken konyağı salladı. "İhanete uğramış. Bunu atlatmam uzun zaman aldı ama atlattım. O zamandan beri birileriyle çıktım ama ciddi bir şey olmadı. Buraya geleceğimi öğrendiğimde bir erkek arkadaş uydurdum çünkü ister inanın ister inanmayın, geri dönmek, burada olacağınızı bilmek, *hepinizin* burada olacağını bilmek... korkutucu geliyordu."

"Oli," dedi, onun böyle hissetmesinden acı duyarak.

Gözlerini kaçırdı. "Sunrise Cove'a ilk geldiğimde sırtımda sadece kıyafetlerim vardı, başka da bir şeyim yoktu ve kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Olive Porter bile öyleydi. Bunu tekrar yapmak istemedim. Bu kez hem kişisel hem de profesyonel olarak başarılı biri olmak istedim."

Saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, şimdilik evcilleştirmişti ama bir tutam saç elmacık kemiğinin üzerine düşmüştü. Etkileyici gözleri, kot pantolonunun bel bandıyla zar zor buluşan kazağının orman yeşilini ortaya çıkarıyordu. Ona dokunmak istedi. Kimi kandırıyordu ki? Bundan çok daha fazlasını istiyordu.

"Sıra sende," dedi ve konyağı ona uzattı. "Ucuza kaçmak da yok, iyi bir şey istiyorum. *Derin* bir şey."

Sinirleri nadiren gerilirdi ama şu anda bağırsaklarında çalkalanıyorlardı. "Tamam ... derin şeyler ..." Kahretsin. Neden bunu tekrar kabul etmişti? "Bir, ben

Anneme takılıyorum ama görücü usulü randevulara gitmeyi gerçekten umursamıyorum. İki, eski sevgilim tarafından sesli mesajla terk edildim, aynı senin gibi. Ve üç... bir keresinde, uzun zaman önce, hayallerimin kızı bana bir Sevgili John mektubu bıraktı ve sonra beni hayalet gibi terk etti." İçkisini aldı ve içerken yandığını hissetti ama en azından alkol sinirlerini yatıştırmıştı.

"Sen de sesli mesajla mı terk edildin?" diye sordu.

Omuz silkti. "Yaşam tarzımın ilişkilere uygun olmamasından hoşlanmadı."

Gözleri öfkeyle parladı. Onun için, diye fark etti.

"Peki ya hayallerindeki kız?" diye fısıldadı. "O ben miydim?" Adam sadece ona baktı.

Kızın bakışları adamın ağzına kaydı. Vücudu tahmin edilebileceği gibi tepki verdi, kalçalarının arasında durduğu düşünüldüğünde bunu kaçırmaması mümkün değildi.

"Öyleydi," diye nefes aldı, ellerini saçlarının arasına sokarak onu daha da yakına çekti. "O bendim."

Ve sonra onu öptü.

Milyon yıl geçse de ona sarılmanın, dudaklarını dudaklarında hissetmenin, ellerinin saçlarında sıkıştığını ve onu istediği yerde tuttuğunu hissetmenin nasıl bir his olduğunu tarif edemezdi.

Sanki uzaklaşacakmış gibi. Bunun bir rüya olmasından korktuğu için nefes almaktan bile korkuyordu. Dilleri birbirine değdiğinde, zar zor duyulabilen kısık bir inilti çıkardı ve daha da yaklaşılmaya çalıştı. Ellerinden biri adamın saçlarını bırakıp

Gömleğinin arkasına, sırtının küçük kısmına kayarak onu kendine yakın tuttu ve yavaşça ona doğru sallanarak neredeyse aklını kaçırmamasına neden oldu.

Adam geri çekildiğinde, kızın gözleri yavaşça açıldı. "Bunu istemiyor musun?"

Beyni allak bullak olmasına rağmen gülümsemeyi başardı. "Bunu ne kadar istediğimi bildiğinden eminim."

Onu bu gözlerle tutsak eden kadın yavaşça, kasıtlı olarak kalçalarını tekrar onunkilere doğru salladı ve boğazının derinliklerinden sert bir inilti çıkardı. "Kötü," diye başardı.

Kadın güldü ve alnını onunkine bastırdı. "Bir öpücük daha istiyorum, Noah."

Adını söyleme şekli ... "Ne istersen al." Benim bedenim, benim hayatım.

Onu tekrar öptü, boğazının derinliklerinden bir inilti daha koparacak şekilde ona karşı eridi. Adamın ellerinden biri kot pantolonunun arkasına ve ipeğin altına doğru kayd, çıplak bir yanağı kavradı, sıkı-

"Ne yapıyorsunuz çocuklar?" Joey sordu.

Kahretsin. Dönüp elini Olive'in kot pantolonundan çeken Noah gülümsedi. Daha çok yüzünü buruşturmuş olabilirdi ama elinde d e ğ i l d i , beyinde kan kalmamıştı. "Sadece Olive'in iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Olive bir biblo gibi başını salladı. "Evet. Ve iyiyim. Yüzde yüz iyiyim."

"Sorun neydi?" Joey sordu.

"Um ..." Olive gözlerini kırıştırdı. "Kramp girdi.

Gerçekten kötü bir kramp." "Kıçına mı?"

Olive dehşet dolu kahkahasını öksürerek bastırdı.

Büyük bir şans eseri, Noah'nın cep telefonu cebinde çaldı. "Joe uyandı!"

Katie kulağına bağırdı. "Beni gülümseyerek izliyor.

Konuşmadı ama doktor iyileşeceğini söylüyor. Buraya gel. Annemi ve Joey'i de getirin!"

Bazı kız kardeşler çok fazla duygu hissettiklerinde ağlardı.

Monotonluğun ustası olan kız kardeşi, çok fazla şey hissettiğinde yüksek desibelde konuşurdu. Ama sözlerinin anlamını kavradıktan sonra bunların hiçbir önemi kalmadı. "Joe uyandı mı?" diye sordu, inanmaktan korkarak.

"Evet!"

Noah bağlantıyı kesti ve Joey'yi kucağına alıp sarıldı ve onları etrafında döndürdü. "Baban uyandı!"

"Sonunda," dedi Joey. "Bu şimdiye kadarki en uzun uykuydu!"

Noah onu yere bıraktı. "Git sırt çantayı al ve içine birkaç atıştırmalık ve istediğin oyuncakları koy. Sen pijamalarla kalabilirsin. Bir dakika içinde gitmeye hazır olacağım."

Joey kıkırdadı ve hızla odadan çıktı.

Noah orada birkaç saniye durdu, gözleri kapalıydı, kazadan beri ilk kez derin bir nefes alıyordu.

"Joe uyandı mı?" Olive usulca sordu.

Acı dolu bir umutla ona bakıyordu. Kelimeler bulamayınca başını salladı.

"Oh," diye nefes aldı ve ona doğru adım attı. "Oh, ne kadar rahatladım!"

Göğsü sıkışan adam onu kollarıyla sardı, kaybetmesine ramak kalmıştı. Ama kaybetmek için beklemesi gerekecekti. "Joey ve annemi onu görmeleri için hastaneye götüreceğim."

"Onunla aynı anda sadece ikinizin girmesine izin verebilirler. Ben de Joey'e göz kulak olmak için onunla gideceğim."

Minnettarlıkla başını salladı. "Ucuz atlattık."

Başını kaldırıp baktı. "Joe için mi? Şey, evet."

Yavaşça başını salladı. "Bizim için."

"Bizim için," diye tekrarladı, sanki sözcüklerin anlamını kavramaya çalışıyormuş gibi. "Yani ... Joey yüzünden mi?"

"O da var."

Durakladı. "Öpücükten pişmanlık duyuyorsun."

"Pişman olduğum şeyleri yapmamak için çok çabalıyorum."

Arkasını dönerek ayaklarını bir çift yıpranmış spor ayakkabının içine soktu. "Güzel cevapsızlık."

"Aslında konu sen olunca hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum." Ona bakmak için döndü. "Ne o zaman?"

"Geçmiş geçmişte bırakmanın en iyisi olduğunu söylemiştik."

Çıkardığı ses onun aptal olduğunu söylüyordu ve kayıtlara geçmesi için kabul etti.

Saçlarını topladı ve başının üstünde düğümleyerek boynunu ve köprücük kemiğini ortaya çıkardı. Ona karşı verdiği içgüdüsel tepkiye her zaman hazırlıksızdı. Hiçbir yere bakmak güvenli değildi, her yeri yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. Cehennem kadar sıcak öpüşmelerinin anısı beynindeyken, en başta ona direnmek için neden bu kadar uğraştığını hatırlamakta zorlanıyordu. Zorlukla kazandığı tüm otokontrolü, her bir damlası, terk etmişti. "Oli-"

Odadan çıkmaya başladı. "Bu Joe'nun anı, senin değil, benim değil. Hadi yolumuza devam edelim." Ve bununla birlikte oturma odasına yöneldi. Onun Joey'le konuşmasını duyabiliyordu, sesi gayet normal geliyordu.

Ama hiçbir şey normal değildi. Hissetmek istemediği şeyler hissediyordu. Ve hayatında ilk kez, seksi, tatlı Olive Porter söz konusu olduğunda, zorlukla öğrendiği mantığı ve muhakemesi her fırsatta ondan kaçıyor gibiydi.

Ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

13. Bölüm

Olive neden araya girip hastaneye gitmesi için ısrar ettiğinden emin değildi ama çift camlı kapıdan geçerken Joey'nin onun elini tutuşu Olive'i memnun etmişti.

Joey'nin diğer eli de Noah'nın elindeydi ve onun yüzüne baktı. Son bir saat içinde Noah'ın duygularının nasıl değiştiğini görmüştü. Matt rolünü öğrendiğinde mutlu olmuştu. Joe'nun uyandığını duyunca rahatlamıştı. Öpüşmelerinden sonra şaşkınlık, açlık ve arzu.

Bu konuda yalnız değildi. Dudaklarının onunkiler üzerindeki anısı, onun kalçalarının arasında durduğunu hissetmesi, gözlerinin karanlık ve sadece ona odaklanmış olması.

Ve sonra geçmişin en iyisinin geçmişte kalması olduğunu hatırlatırkenki boş ifadesi - ki şaka yapmıyordu.

Yoğun bakım kanadına vardıklarında Katie, Joe'nun odasından çıktı ve Joey'nin önünde çömelirken gülümsüyordu. "Seni babanı görmem için içeri götüreceğim ama fazla kalamazsın, tamam mı?"

"Neden?"

"Çünkü hâlâ çok yorgun."

"Ama uzun zamandır uyuyor. Nasıl oluyor da hâlâ yorgun oluyor?" Katie onun alnından öptü. "Bu biraz karışık, bebeğim."

"Yetişkinler sana bir şey anlatmak istemediklerinde hep böyle derler."

"Sana söyleyebileceğim şeylere odaklanmaya ne dersin, o da babanın şu anda uyanık olduğu ve gözlerini sana dikmek için sabırsızlandığı."

"Tamam. Oh, ve anne, tahmin et ne oldu? Olive ve Noah öpüştü!"

Noah yüzünü buruşturdu.

Amy muhtemelen onlara bakmak için başını o kadar hızlı döndürdü ki kendini kırbaçladı.

Katie kaşlarını Olive'e doğru kaldırırken sıırttı. "Olaylı bir akşam."

Joe'nun odasından bir hemşire çıktı. "Sadece birkaç dakika," dedi sert ama nazikçe. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Katie önce Joey'yi içeri aldı. Noah, Olive ve Amy kapıya yaklaşıp Joe'nun karısını ve oğlunu izleyerek ona doğru ilerlediler. Katie yatağın yanına bir sandalye çekti ve Joey'i kucağına alarak oturdu. Joey hemen eğilip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Baykuşun için."

Olive'in kalbi sızladı ve bir elini kalbine bastırdı, Joe'nun yavaşça uzanışını, Joey'nin elini tutarken kolunun titreyişini, gözlerinde kıskanılacak kadar kolay bir sevgiyle bakışlarının Katie'ye dönüşünü, üçünün sıkı bir küçük birim oluşunu izledi.

Amy burnunu çekti ve Noah bir kolunu annesinin omuzlarına doladı. Orada öylece durmuş, hiçbir şey belli etmiyordu ama annesinin usulca ağlama sesini duyunca gözlerini kapadı ve yüzündeki rahatlama ve duygunun ortaya çıkmasına izin verdi. Bu o kadar gerçek, o kadar samimi ve savunmasızdı ki Olive kendini davetsiz misafir gibi hissetti.

Birkaç dakika sonra Katie onlara içeri girmeleri için el salladı ama

Olive geri çekildi. Katie ona parmağını salladı. "Sen de gir."

O da içeri girdi.

Joe'nun ağzının kenarları dinleyicilerine doğru kalktı. "Yo."

"Yo," diye yankılandı herkes.

Kısa bir sessizlik oldu, muhtemelen Olive de dahil olmak üzere hepsi rahatlama ve sevinçlerinden neredeyse boğuluyorlardı.

Joe Noah'ya baktı. "İyi misin?"

Noah bir an için gözlerini kapadı, sonra açtı. "Şimdi iyiyim."

Joe ona çarpık bir gülümseme verdi ve yumruk tokuşturmaya çalıştı ama elini uzatamadı. Noah parmaklarını Joe'nun bileğine doladı ve yumruğu kendi yumruğına doğru yönlendirdi.

Amy Joe'yu yanağından öptü. "Ayağa kalkar kalkmaz Katie'yle bir kaçamak yapmanız gerek. Bunu sizin için planlayacağım. Eğer herhangi bir yere gidebilseydiniz, nereyi seçerdiniz?"

Joe'nun gözleri Katie'nin üzerindeydi. "Birlikte olursak, fark etmez."

"Ah, iyi cevap," dedi karısı. "Donut yemeye gidelim diyecektim." Herkes güldü ve gerginliğin büyük bir kısmı dağıldı.

Joe'nun gözleri Olive'e kaydı. "Hey, yabancı."

"Baba, Olive'e kramp girdi," diye gönüllü oldu Joey. "Kıçına! Bu yüzden Noah Amca'nın eli oradaydı, onu daha iyi hissettirmek için. O da öptü

onu!"

Katie homurdandı. "Benim çocuğumdan hiçbir şey kaçmaz."

"Olive, Noah Amca'ya bir öpücük daha istediğini söyledi," dedi Joey.

"Sonra ona ne istiyorsa almasını söyledi ve kız da onu öptü. İşte o zaman Noah Amca'nın eli Olive Teyze'nin poposundaydı. Ne?" diye sordu herkes ona bakarken. "Krampı oradaydı, değil mi Noah Amca?"

Herkes Noah'a baktı.

Kapının hemen dışındaki hemşire istasyonuna bakmak için boynunu büken Olive hariç. Çünkü cidden, ihtiyacınız olduğunda yoğun bakım hemşireleri neredeydi? Bir odada bu kadar çok insanın olması bir ihlaldir, değil mi? Aslında oraya gidip-

Katie onun elini tuttu. Çok güldüğü için konuşması biraz zaman aldı.

"İkinizin arasında bir şey olmadığını tekrar söylemek ister misin?"

"Yok," dedi Noah.

Aşağılayıcı. Ama ... "O haklı," dedi Olive.

Joe gülümsüyordu. "Güzel. Neredeyse inandırıcı bile. Sadece yalanı yeterince çalışmamışsın. Dilinden hemen dökülmeli."

Noah kaşlarını kaldırdı. "Bana hiç yalan söylemedin."

"Doğru değil." Joe Olive'e baktı. "Ona her zaman yalan söylüyorum." "Hey," dedi Noah.

"Kusura bakma, dostum." Joe Olive'e gülümsedi. "Gördün mü?"

Noah boynu gerilmiş gibi başını omuzlarının üzerinde döndürdü.

Joe sırtıttı ve önce Noah'yı, sonra Olive'i işaret etti. "Onaylıyorum."

Olive avucunun içiyle alnına vurdu. Bu iş hiç iyi gitmiyordu. "Ben müsait değilim."

"Doğru," dedi Noah. "O müsait değil."

"Matt adındaki uydurma erkek arkadaş yüzünden mi?" Katie sordu. Olive ona bön bön baktı. "Biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Her şeyi biliyorum. Neden kimse buna inanmıyor?"

Olive'e baktı. "Yalan söylediğinde bir şey anlatırsın. Bir soruya hemen cevap vermek yerine tekrarlıyorsun, böylece düşünmek için daha fazla zamanın oluyor. Ayrıca ciyaklıyorsun."

Herkesin kafası, gülen Noah'ya ters ters bakan Olive'e döndü. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Amy, Noah'nın kafasının arkasına bir şaplak attı.

"Ah!"

"O zaman uslu dur."

Noah bir elini yüzünde gezdirdi. Bir şeyler söylemeye başladı ama durdu çünkü Joe gülmekten kırılıyordu ve bu çok tatlı bir sestti. Katie'nin yüzündeki sevgi ifadesine bakılırsa, o da aynı fikirdeydi.

"Belki de bir kız arkadaş uydurmalısın," dedi Katie kardeşine. "Böylece seni bekar tutan şey işinmiş gibi davranmak zorunda kalmazsın, gerçek yerine, yani hayatının daha az kaotik olmasını sağladığını düşündüğün için.

Ve ayrıca özgürlüğünü sevdiğin için. Ki bu aptalca. Birlikte olmak

Birisi hayatınızı güzelleştirir, hayatınızdan bir şey eksiltmez." Sessizlik

üzerine etrafına bakındı ve yüzünü buruşturdu. "Uh-oh. Yine mi yaptım?"

"Çok mu konuştum?" Noah başını salladı. "Evet." Annesine baktı. "Neden onun kafasına hiç vurmuyorsun?"

"Ah!" Katie elini kaldırdı. "Bunu biliyorum. Beni senden daha çok seviyor."

Amy içini çekti. "Bazen, yemin ederim, neden çocuk sahibi olduğuma dair hiçbir fikrim olmuyor." "Ben bir çocuğum," dedi Joey. "Değil mi?"

Noah onu kucağına alıp sırtına astı ve Joey'nin ciyaklayan sevinciyle baş aşağı sallandırdı. "Güven bana evlat," dedi. "Eğer yapabilseydim Senin gibi bir çocuğa garanti verseydim, bir sürü olurdu."

"Ah." Amy ellerini göğsüne bastırdı. "Gerçekten mi?"

Noah başını olumsuz anlamda salladıktan sonra, "Evet," dedi.

Hayır.

O da onun kafasının arkasına bir tokat daha attı.

Bölüm 14

Olive iki şeritli otoyoldan doğru toprak yol olduğunu umduğu toprak yola saptı. Sabahın erken saatlerinde güneş ön camdan geçip doğrudan gözlerine vurduğu için telefonundaki harita uygulamasını göremiyordu. Emin olamayınca kenara çekip ekrana tekrar baktı. İyi haber: ailesinin çiftliğine giden çıkışı gayet iyi hatırlıyordu. Kötü haber: Hâlâ buna hazır değildi.

Şafak vakti evden tek başına çıkmak yerine muhtemelen birinden kendisiyle gelmesini istemeliydi. Ama bugün yaşlılar merkezinin sorumlusu büyükannesiydi. Katie sorgusuz sualsiz gelirdi ama Olive ondan bir gününü Joe'nun yanından ayırmasını istemeyi reddetti.

Noah da her şeyi bırakırdı. Bunu biliyordu. Ama o da Zoom'un bir iş toplantısına yetişmesi gerektiğini biliyordu ve o da bugün hastaneye gitmekte özgür olmalıydı.

Bu yüzden herkesin göreceğini bildiği tek yer olan kahve makinesinin üzerine bir not bırakmış ve tek başına gitmişti.

Olive büyürken, büyükannesi her zaman kendine inanmakla ilgili vaazlar verirdi. Genç Olive'e pek çok kez, niyetlerini açıklarsa ve onlara inanırsa, *gerçekten* inanırsa, o zaman bu niyetlerin gerçekleşeceğini söylemişti.

Olive bu teoriyi birçok kez çürütmüştü, ama bu muhtemelen Çünkü istediği şeyi hak ettiğine hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı.

Bunun üzerinde çalışıyordu. Örneğin iki gün öncesini ele alalım. O kâbusu gördüğünde ve Noah tarafından uyandırıldığında, Noah ona çok tatlı bir şekilde b a k m ı ş , onu çok ince, çok sert vücuduna yaslamıştı. Bir öpücük dilemesi iki saniyeden az sürmüştü. Ve belki de sonunda niyetini gerçekten inanmakla aynı hizaya getirmişti, çünkü istediği şeyi elde etmişti ...en azından o birkaç dakika için.

Bir kavşakta durdu ve sağa gitmesi gerektiğinden oldukça emindi ama emin olmak için tekrar durdu, tam o sırada telefonu gelen bir mesajla çaldı.

Ciddi misin? Kaçabilirsin ama saklanamazsın.

Neyden saklanıyorum?

Ne olduğunu biliyorsun. Ve bildiğimi bildiğini biliyorum.

Friends göndermesi için puan. Hala neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok.

Sen ve Noah. Hadi.

Tekrar söylüyorum, ben ve Noah diye bir şey yok.

Ama onunla evlenirsen, ömür boyu kardeş olabiliriz.

Zaten ömür boyu kardeş olduğumuzu sanıyordum.

Tabii ya. Ama düğününe gitmek istiyorum. Bebeklerine bakıcılık yapmak istiyorum.

Çocuklarımız kuzen olacak. Yani, tabii, kardeşim çok otoriter, sinir bozucu ve inatçı ve bir erkekle yaşamak her zaman sanıldığı gibi değil. Her şey için tek bir sabun kullanıyorlar. Bir tane! Yüzünüz için kullandığınız sabunu poponuzda kullandığınızı hayal edebiliyor musunuz? İğrenç. Ayrıca, bir sürü garip ses çıkarıyorlar ve bir de banyoyu paylaşma sorunu var. O konuya hiç girmeyeyim.

Tanrım, kulağa harika geliyor.

KATIE: Bunu hiçbir şeye değişmeyeceğimi bilmek yardımcı olur mu?

Üzgünüm, kötü bir bağlantımız var, ayrılıyorsunuz, gitmeliyim.

Bu bir mesaj!

Sevgili otomatik düzeltme, bu ASLA eğilme değil!

Alo?

Kahretsin.

Olive tekrar sürmeye başladı. Yakında kesinlikle interneti kaybedecekti. Vahşi Sierra dağlarının bazı bölgelerinde, işler kıta ABD'sinde olabildiğince uzaktı. Çiftliğe giriş ve çıkış yollarında hiç internet olmamıştı ve bunu değiştirmek için bazı çabalar olsa da, o henüz gerçekleşmediğinden oldukça emindi.

Bu yüzden Stephanie aradığında Olive ulaşabildiğine şaşırdı. "Ne oldu?"

"Hayvanat bahçesi kampanyası için istediğin her şeyi içeren bir dosya gönderdiğimi bilmeni istedim."

"Harika, teşekkürler. Bugün ilerleyen saatlerde inceleyip değişikliklerle birlikte sana geri döneceğim."

Stephanie, "Güven bana, hiçbir değişiklik yapmayacaksın," dedi. "Ee, şansın yaver gitti mi?"

"Ha, ve seni ilgilendirmez." "Bu hayır demek."

Olive içini çekti. "Gitmem gerek." İki dakika sonra telefonu tekrar çaldığında, "Hâlâ şansım yaver gitmiyor" diye cevap verdi.

"Ben öyle duymadım."

Olive, Gram'in sesini duyunca yüzünü buruşturdu. "Hey."

"Bana 'hey' deme. Noah'yı öptün ve bana bu konuda bir şey söyledin mi? Hayır."

Aman Tanrım. "Nasıl yaptın-"

"Çünkü Olive Summer Porter, ben her şeyi biliyorum. Şimdi dökül."

"Düşündüğün gibi değil. Bugün bir etkinliğiniz olduğunu sanıyordum."

"Var. Ama seni yalnız görmektense her şeyi bir kenara bırakıp seninle birlikte çiftliğe gelmeyi tercih ederdim."

"Ben de bunu çok isterdim," diye itiraf etti Olive. "Ama ikimiz de biliyoruz ki bu yol son derece engebeli ve sırtını incitebilirdi."

"Lanet olası yaşlılık. Lanet olası yaşlı kemikler. Lanet olası aptal, sinir bozucu doktorlar."

Olive gülümsedi. "O 'lanet olası aptal, sinir bozucu doktorlar' sonunda ağrılarını kontrol altına aldılar ve biz de öyle kalmasını sağlayacağız."

Büyükanne iç çekti. "Hiç yaşlanma."

"Çok uğraşacağım," dedi Olive alaycı bir ifadeyle.

"Peki tatlım? Sen doğru olanı yapıyorsun. Annenle babanın iyi olduğunu öğrenene kadar rahat uyuyamayacağını biliyorum. Sen her zaman çok iyi bir kız oldun. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, büyükanne."

"Oraya varır varmaz beni ara, haberim olsun."

"Eğer servis varsa. Muhtemelen seni her an kaybedebilirim. Mümkün olan en kısa sürede dönerken seni arayacağım."

Cep telefonu tekrar çaldığında daha bağlantıyı yeni kesmişti. "Hâlâ çekmiyor."

Ölüm sessizliği.

Ekranına baktı ve nefesini içine çekti. *Noah*. "Olive."

Alçak ve boğuk sesiyle sadece kendi adını söylediğinde kalbi küt küt atmadıysa ne olaydı? *Hayır*, dedi kendi kendine. *Kes şunu. Yapma. Öpücüğü hatırla. Hastanede herkese açıkça söylediği şeyi hatırla.*

Aralarında bir şey yoktu.

Bunun doğru olması ve bunu ilk kez onun ima etmiş olması önemli değildi. Önemli *olan*, onun nasıl bu kadar yüzde yüz emin göründüğüydü.

"Olive? Orada mısın?"

Derin bir nefes aldı. "Aradığınız için teşekkür ederim ama Şu anda telefonda. Bip sesinden sonra mesaj bırakın, size geri dönmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Beeeeeeeep."

"Bip sesinin biraz çalışması gerekiyor," dedi kuru bir sesle.

Kadın iç çekti. "Ne istiyorsun? Hizmeti kaybetmek üzereyim."

"Neden yalnız gittin?"

"Çünkü."

Hiçbir şey söylemedi. Acaba çoktan servisi kaybedecek kadar şanslı mıydı?

"Birinin seninle gelmesi gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi.

Kötü bir şey bulma ihtimaline karşı, demek istiyordu. Kadın iç çekti.

"Yanımda biri var."

"Kim?"

"Sen, hoparlörde." Sonra konuşmanın kötüleşmek üzere olduğunu hissederek sesine neşeli bir gülümseme yerleştirdi. "Çok eğlenceliydi ama gitmem gerek-"

"Bekle." Duyulabilir bir nefes aldı. "Ne yaptığını anlıyorum. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Boğazındaki ani yumruyu bastırmak için yutkundu. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Peki ya Olive? Eğer değer verdiğim biri kaybolsaydı, onu arayan kişinin sen olmasını isterdim."

Ondan her zaman aldığı şey buydu. Koşulsuz kabullenme.

"Güvende olacaksın," dedi.

"Güvende olmak benim göbek adımdır."

"Ciddiyim, Olive. Tüm sezon boyunca Tahoe bölgesinde kamp alanı hırsızlıkları yaşandı. İnsanlar yirmili yaşlarda iki adamın silahlarla ortaya çıkıp korkmuş kampçılardan istediklerini alıyorlar. Tetikte olun ve dikkatli olun."

Derin bir nefes aldı. "Alacağım. Peki ya Noah?"

Hiçbir şey.

"Noah?" Telefonuna baktı. Harika. *Şimdi* de servis bozulmuştu.

Neyse ki çakıllı yola konsantre olmuştu yoksa yaklaştıkça daha da endişelenecekti. Tamam, kimi kandırıyordu? O zaten maksimum endişe kapasitesindeydi.

Birkaç dakika sonra çakıllı yol toprağa dönüştü. Bu kısmı hem bekliyor hem de korkuyordu. Bir yandan, çiftlikten sadece birkaç mil uzakta olduğu anlamına geliyordu. Öte yandan, Mini arazi sürüşü için tasarlanmamıştı. İşin bu noktaya geleceğini biliyordu. Park etti ve yürümeye başladı.

İki mil, birkaç eşek arısı korkusu ve kirli ayakkabılardan sonra, ailesinin arazisinin kapısında durdu - babasına uzun zaman önce miras kalan otuz dönümlük arazi. O zamanlar aşırı büyümüş, kayalık ve tamamen istenmeyen bir şeydi. Ama küçükken ona söylediği gibi, özgür olan özgürdü. Çok çalışmayı sevmezdi ama her zaman yeşil bir parmağı vardı. O ve Olive'in annesi güçlü yanlarıyla gitmişlerdi. Bir karavanı hiçbir zaman gerçekten bir ev gibi hissettirmemişti.

En azından Olive için.

Sadece ona bakarken, tüm güvensizlikleri ve nerede olduğunu bilmeme korkuları

Ait olduğu yer bir anda geri geldi ve içini ürpertti. Aynı anda kalbi çarpmaya başladı çünkü ailesinin kamyoneti derme çatma garaj yolunda değildi.

Sadece daha önce hiç görmediği sprinter bir minibüs vardı.

Belki de başlarına talih kuşu konmuş ve eski kamyoneti takas etmişlerdi. Etrafına bakındı, beklenmedik, şok edici bir şekilde nostaljik hissetti. Hayatı boyunca anne ve babası kıt kanaat geçinecek kadar çalışmış, zamanlarının çoğunu panayırdan panayıra ya da festivalden festivale giderek, hayatlarını severek geçirmişlerdi.

Olive'in de hayatı sevmemiş olması onların suçu değildi.

Karavan karanlık ve boş görünüyordu ama babasının sevgiyle inşa ettiği seradan sesler geliyordu ve Olive içeride hareket eden birini gördü. Bir adam. Uzun boylu bir adam.

Onun babası! Muhtemelen bitki bebekleriyle ilgileniyordu. Gloria Gaynor'ın "I Will Survive" şarkısının uzaktan gelen gümbürtüsünü bile duyabiliyordu - serasının stevia bölümü için en sevdiği şarkı. Ve eğer zorlarsa, indica bölümü için çaldığı Bach'ı da duyabiliyordu. "Öldüreğim O," dedi tepesinde toplanan gri bulutlara, neden bu kadar çok enerji harcayıp endişelendiği ya da buraya gelmek için izin aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Doğruca seranın kapısına yöneldi ve kapıyı çekerek açtı. Yemyeşil yeşillikler alanın her santimini dolduruyor, bir uçtan diğerine görmeyi zorlaştırıyordu. "*Baba?*"

Birkaç bitki hışırdadı ve karışımın içinden bir adam belirdi, nefesi kesildi ve bir adım geri çekildi. Çünkü hayır, babası değil, Metallica tişörtü giymiş bir yabancıydı.

"Bu da ne?" dediler hep bir ağızdan.

"Sen de kimsin?" Olive istedi.

Küçük bir köpek ona doğru koşuyordu, soyu soppu belli değildi, sadece tatlı kahverengi gözleri olan süper sevimli, pasaklı kahverengi bir itti. Metallica tişörtüyle tüm vücudu mutluluktan titriyordu.

"Şuradaki ufaklığın adı Buddy," dedi adam. Onun da dağınık kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Dev gibi bir adam için yeterince arkadaş canlısı görünse de düşüncelerini belli etmiyordu.

"Ya sen?" diye sordu kapıda durarak.

"Ben de Buddy'yim. Gördün mü, aynı tişörtler, aynı isim, anladın mı?" Çömeldi ve yavaşça Buddy'ye uzandı.

Köpek yere düştü ve karnını ortaya çıkarmak için yuvarlandı. Olive boyun eğerek ona masaj yaptı. "Yardım edemem ama şunu fark ettim Buddy bir erkek değil, bir kız."

İnsan Buddy omuz silkti. "Ben asla birinin cinsiyetini varsaymam. Buddy 'onlar/onlar' zamirlerini sever."

Olive başını salladı. Sonra başını salladı. "Burada ne işiniz var?"

"Burada yaşıyoruz. Garaj yolunu kiralıyorum," dedi Buddy. "Burada çalışıyorum.

seraların sahibi ile." "Bu benim babam. O ve annem burada değil mi?" Buddy başını kaşıdı. "Hayır."

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

Buddy bir kez daha omuz silkti. Bu noktada Olive bir içki oyunu başlatacağı, Buddy kemikli omuzlarını her kaldırıp indirdiğinde bir kadeh de onun için içecekti. "Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Buddy etrafına bakındı, belki de seradaydılar ve o fark etmemişti. "Gezintiye çıkmışlardı. En son bitkileri kontrol etmek için aradıklarında böyle söylemişlerdi."

"Seni kontrol etmek için mi aradılar?" Olive sordu. "Onlardan en son ne zaman haber aldınız?"

"Um, bir hafta oldu" -başını tekrar kaşdı- "belki bir hafta? Ya da İki mi? Bir sonraki hasatta her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için yakın zamanda tekrar arayacaklarını söylediler, ancak internetin zayıf olması ve muhtemelen verinin tükenmesi nedeniyle bunun zor olabileceğini söylediler."

Evet, bu onun ailesiydi. "Sence iyiler mi?"

Buddy güldü. "Bundan eminim. Ayahuasca çayı kavanozu gitmiş."

Harika. Müthiş. "Ve bu gezintinin nerede gerçekleştiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Başka bir çiftle yeni bir yere gittiler. Ruhsal bir uyanış ve içlerindeki çocukla yeniden bağlantı kurmayı içeriyordu."

İçlerindeki çocuk mu? İçlerindeki çocukla *bağlantılarını* hiç *kesmemişlerdi!* Derin bir nefes aldı. "Peki bu yolculuğa nereden başladıklarını bilmiyor musunuz?" "Walkabout, ve hayır. Ben sadece bitkilerle ilgileniyorum, hepsi bu."

Olive, Buddy'den alabileceği yeni bir bilgi olmadığından emindi ama pes etmeye hazır değildi. "Birlikte gittikleri şu çift. Onları daha önce hiç gördün mü?"

"Hayır. Craigslist'te tanışmışlar. Bir yerde kiraladıkları bir yurdu paylaşacaklardı." Yine başını kaşdı. "Belki Kartal Dağı yakınlarında? Emin değilim."

Kontrollü bir nefes verdi. Bunun bir faydası olmadı. "Teşekkür ederim. Ben karavanı kontrol edeceğim."

Buddy ona bir süpürme hareketi yaptı.

Yabani otların arasından çocukluk evine doğru yürüdü. Anahtarı yoktu ama bir anahtara ihtiyacı olmayacağından da emindi. Ve yeterince doğruydu, kilitli değildi. Buraya gelen ve alana ihtiyacı olan herkese açıktı.

İç çekerek içeri adım attı. Karavan muhtemelen seksenli yıllardan kalmaydı. Belki yetmişli yıllardan bile olabilirdi ama eski ve soluk olmasına rağmen tertemizdi.

Bunu annesi yapmıştı. Annesi temizliği severdi. Babası o kadar sevmezdi. Olive hâlâ burada yaşarken yatağı, açılır kapanır yemek masasının karşısındaki duvar boyunca uzanan açılır kapanır kanepeydi. Kanepenin minderleri, tığ işi yastıklar ve bir ucuna katlanmış battaniye de aynıydı.

Oraya oturdu, başını arkaya yasladı ve Olive beş yaşındayken annesinin yaptığı yastığa sarıldı. "Neredesiniz çocuklar?" diye fısıldadı. "İyi misiniz?"

Ama karavan biliyorsa, sırlarını saklıyordu.

Buddy başını kadının açık bıraktığı kapıdan içeri soktu. "İyi misiniz, hanımefendi?"

"Olive." Ve hayır, iyi değildi. "Sana numaramı bırakırsam, onlardan tekrar haber aldığında beni arayabilir misin?"

"Elbette."

Başını salladı, keşke bunların hiçbirine gerek olmadığına, ailesinin iyi olduğuna kendini ikna edebilseydi ama yapamadı.

Bölüm 15

On iki yıl önce

Noah'la Sahte Randevu'ya başlayalı bir hafta olmuştu ki Olive, Gram'ın arka kapısını yumruklayan biriyle irkildi.

Gelen Katie'ydi ve alışılmadık derecede sinirli görünüyordu. "Sorun nedir?" Olive sordu. "İyi misin-"

Katie onu iterek mutfığa girdi ve doğruca dondurucudaki dondurmaya yöneldi. "Bir randevuya çıkıyoruz."

Olive iki kaşık aldı ve galonluk kaptan yemek için masaya oturdular. "Kim? Sen ve ben mi? Ev ödevim var-"

"Joe sonunda benimle çıkmayı kabul etti."

Olive şaşkınlıkla ona baktı. "Ama ağabeyinin en iyi arkadaşı olduğu için ikinizin asla ama asla çıkamayacağınızı söyledi."

"Evet, ama ben biraz zorladım-" Durup yüzünü buruşturdu. "Tamam, Noah'a Joe'ya sorun olmadığını söylemesi için şantaj yaptım. Yani şimdi dışarı çıkıyoruz. Sen ve Noah da gelmek zorundasınız."

Olive'in ağzı açık kaldı. "Ama... ama-"

"Dinleyin, daha önce hiç gerçek bir randevuya çıkmadım. Ne yaparsanız kopyalayabilmem için size orada ihtiyacım var. Joe nereye gideceğimizin bana bağlı olduğunu söyledi.

Hepimiz fakiriz, benim bir fikrim var ve sen de bana destek olmalısın."

"Ortaokuldan beri Joe'yu çıplak görmek için can atıyorsun diye çıplak yüzmeye gitmeyeceğim."

"Tamam, her neyse, çıplak yüzmek yok. Yapacağımız şey hastanenin yakınındaki ikinci el mağazasına gitmek-"

"Vay canına, bu flört işlerinin nasıl yürüdüğünü gerçekten bilmiyorsun-"

"Ve," dedi Katie, sesi sinirli çıkmaya başlamıştı, "bu gece Birimiz 'dur' diyene kadar koridorlarda dolaşacağız ve en yakın olduğumuz giysi neyse onu alıp hamburger ve patates kızartması yemek için lokantaya gideceğiz."

Olive güldü ama Katie sadece ona baktı. "Oh, bekle, aslında şaka yapmıyorsun."

"Son Cosmo derginiz iyi vakit geçireceğimize yemin ediyor," dedi Katie sertçe. "Peki, o zaman, ne yanlış gidebilir ki?"

Katie öğrenemeyi fark etmeyerek gülümsedi. "Öyle değil mi?"

Günümüz

Cehennem. Nuh cehennemdeydi. Zihinsel olarak yani. Fiziksel olarak aile dükkanındaydı, annesine yardım etmek için çalışıyordu. Yani aynı şey, gerçekten. "Seni duyuyorum," dedi telefona yirminci kez.

"Duyuyor musun oğlum?" Bayan Garrison sordu. "Beni duyuyor musun? Çünkü bir sonraki fırtınadan önce traktörümü geri almam gerekiyor ki kar taşıyabileyim."

Biri ona evlat demeyeli uzun zaman olmuştu. Kadın yetmiş ila iki yüz yaşları arasında bir yerdeydi ve bir yılan kadar acımasızdı. Bilmesi gerekirdi. O ve Joe, kabul etmek gerekir ki, bir çift Baş belaları, bir keresinde Joe'nun babasından aşırıdıkları altılı birayı içmek için arazisinin bitişiğindeki su kulesine tırmanmışlardı. Bayan Garrison kocasının av tüfeğiyle dışarı çıkmış ve eve gitmezlerse "kızlarına tekme basmakla" tehdit etmişti.

Onları asla affetmemişti.

"Anlıyorum ama traktörünüzün henüz gelmemiş bir parçaya ihtiyacı var." Söz konusu traktöre bakıyor ve annesinin yatıştırıcı, müşteri her zaman haklıdır tonunu taklit etmek için elinden geleni yapıyordu. "Traktörü getirdiğinizde size söylendiği gibi, ihtiyacımız olan parça hâlâ haftalar sonra gelecek."

"Benim zamanımda doğaçlama yapardınız. Kendi parçanızı kendiniz yapardınız."

Parmağını yine seğirmekte olan gözüne götürdü. Ama o bir yanıt oluşturamadan, kadın bağlantıyı kesti.

Katie onun önünde duruyordu. Envanter yönetimi için kullandıkları iPad'i uzattı. "Bu şeyi daha yeni güncelledim, neden çalışmıyor?"

Elleri kirli olduğu için tableti almadı. "Yanlış yaptığın için mi? Bilmiyorum."

"Vay canına," dedi annesi yanlarına gelerek. "Bu senden duyduğum en kardeşçe şey. Bu sabah neden bu kadar huysuzsun?"

İkisini de görmezden geldi ve neyse ki onu yalnız bıraktılar. Bugün gerçekten de boktan bir gün olmaya başlamıştı. Birincisi, Olive kendi başına çiftliğe gitmişti ve ona bir, iki ya da bin kez ulaşmaya çalışmasına rağmen, menzil dışında kalmıştı ve endişeleniyordu.

İkincisi, o buradaydı. Noah kendini bildi bileli babasının işlettiği dükkânın etrafına bakındı. Burası babasının hayali değildi, en azından ilk başta. Hayır, bu onur beyzbola gitmişti.

Ne yazık ki, adam hiç başarılı olamamıştı. Bu yüzden babasının dükkânını devralmak için eve gelmiş ve hayal kırıklığını bastırmak için elinden geleni yapmıştı.

Şu anda Noah babasını hiç bu kadar iyi anlamamıştı.

Babasının ölümünden sonra annesi dükkânı kendisi işletmeye başlamıştı. Ama artık huzursuzdu ve arkadaşlarıyla seyahat etmek ve hayatın tadını çıkarmak için özgür olmak istiyordu. Kendisi yokken dükkânı idare etmesi için birkaç kişiyi işe almış ve uzun süredir birlikte çalıştıkları tamirciye zam yapmıştı. Joe onun için defterleri tutuyordu. Ayrıca gerektiğinde tamirciye destek oluyordu, Noah da en iyi arkadaşının tamir işlerini günlük işinden daha çok sevdiğini bu şekilde öğrenmişti.

Ne yazık ki, tamircileri gecikmiş bir tatile çıkmıştı ve Joe hâlâ hastanedeydi, Noah iş başındaydı. Ve şimdi, tamir işlerinin yanı sıra, halletmesi gereken bir yığın muhasebe işi de vardı. Noah evrak işlerinden on bin güneş gücünde nefret ediyordu ama her şeyi annesine bırakamazdı. Bu yüzden bir traktörü tamir etmek için işe koyuldu.

Doğru parçaları.

Bir saat sonra, traktörün ön tamponunda durmuş, motorun üzerine eğilmiş, bir elinde İngiliz anahtarı, diğer elinde de kendi kafasını kırmaya karar verme ihtimaline karşı çekici vardı. Ayak seslerini duyduğunda, annesinin onu kontrol ettiğini düşünerek duymazdan geldi.

"Muhtemelen bugün görmek isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum."

Olive. Sarsılarak ayağa kalktı ve başını arabanın kaputuna vurdu. traktörün motor bölümüne girdi, dengesini kaybetti ve tampondan kışının üstüne düştü.

"Aman Tanrım!" Olive hemen yanına koştu. "İyi misin?"

"Sadece ölürsem." Başının üstünü tutarak, bir çift yırtık pırtık kırmızı spor ayakkabı, yasal sınırdan daha uzun kot pantolonlu bacaklar, dar kırmızı bir kazak ve aklından çıkmayan kadının güzel yüzüne baktı.

Yüksek sesle itiraf edemeyeceği kadar çok rüya görmüştü.

Dizlerinin üzerine çöktü ve bakabilmek için adamın elini başının üstünden itti. Bu sayede gövdesiyle göz hizasında kaldı. Kazağının V yakası biraz açılarak bugünkü iç çamaşırı seçimini ortaya çıkardı. Siyah ipek değildi, ama dantelli pembesi adamın kalbini aynı şekilde hızlandırdı.

İşte o zaman giysilerinin kirli ve biraz sert olduğunu fark etti, sanki ıslandıktan sonra havada kurutulmuş gibiydiler. Saçları kabarmış ve uzamıştı. Kadın

bir karmaşıydı. Ateşli bir dağınıklık. Ve bunu seviyordu çünkü bu onun bir zamanlar olduğu kızın bir parıltısıydı. Tüm kalbiyle özlediği bir kız. "Araba yıkamadan arabasız mı geçtin?"

Gözlerini devirdi. "Hayır." "Ne oldu peki?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hayat."

Hayatı çok iyi giydiği kesindi, çünkü şu anki haliyle bile onu yemek istiyordu. "Aileni buldun mu?"

"Hayır."

Tek kelimelik cevaplar vermek ona göre idi, ona göre değil ve kaşlarını çattı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Kanamam var." Ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. Görünüşe göre yolu hatırlıyordu çünkü onu dükkânın içindeki personel odasına götürdü ve küçük masadaki sandalyelerden birine oturttu. "İlk yardım çantası?"

"İhtiyacım yok."

"Uh-huh." Kendi başlarının çaresine bakmayı bilmeyen inatçı erkekler hakkında mırıldanarak dolaplara bakmaya devam etti. "Aha!" Lavabonun altından ilk yardım kutusunu çıkardı ve ellerini yıkadı.

"Gerçekten, ben iyiyim."

"Tartışılır, ama kafanın bir kaya kadar sert olduğunu düşünürsek haklı olabilirsiniz."

"Ha-ha-" Kadın başının üstünü kırmızı bir gazlı bezle sildiğinde bir tıslamayla sözünü kesti. Kadın kesiğin üzerine antiseptik sürdüğünde adam nefesini tuttu ama bunun nedeni kadının bacaklarının arasında durup ona doğru eğilmesi ve yaptığı şeye konsantre olması olabilirdi. O da kazağına tekrar bakmamaya konsantre olmuştu.

"Nasılsın, iyi misin?" diye sordu. "Bu geniş bir soru."

Bakışlarını karşılamak için başını eğdi, sonra ellerini kalçalarından tutup onu yaklaştırdığı yere doğru kaydırды. Ellerini sıcak bir patatesmiş gibi bıraktı.

"Dikişe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Kesinlikle yok. Bana çiftlikte neler olduğunu anlat."

Tereddüt etti.

"Ne?"

"Hâlâ arkadaş mıyız?"

Kadının kararsız tonu adamın içini acıttı. Ya da belki de sorunun kendisiydi. "Olive-"

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Özür dilerim, hayvanat bahçesinin müdür yardımcısı arıyor, buna cevap vermem gerekiyor."

"Anlıyorum. İş önce gelir."

Yüz ifadesinden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu ama geri çekilip cevap verdi.

Noah ne bulabileceğine bakmak için buzdolabına döndü, Olive'in hamamböceklerinden bahsettiğini fark edince kıpırdamadan durdu. Geri döndüğünde onu kışına bakarken yakaladı. Adam kaşlarını kaldırdı.

Alt dudağını ısırды ve biraz kızardı, ama konuşmaya devam ederken göz temasını kesmedi, hayvanat bahçesi müşterilerinin sponsorlarına isim vermesiyle ilgili bir şeyler söyledi

Hamamböceklerini eski sevgilisinin peşine takıyor, sonra da hayvanat bahçesindeki amfibilerden ya da fare ve sivri fareler gibi küçük memelilerden biriyle beslenirken videoya çekiyordu.

Bunun yaratıcılığı karşısında sırtıttı. Kahretsin, kız inanılmazdı ve onun bir şeye gülmesini dinlerken, "Gülüştü *de öyle*" diye düşündü.

Kadın bağlantıyı kesip ona döndüğünde, adam eğlencesini gizlemeye bile çalışmadı. "Hayvanat bahçesini ünlü yapacaksın."

"Bir kız umut edebilir."

"Çiftlikte sana ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Kendine baktı, sonra da hayatı buna bağılıymış gibi ellerini tekrar yıkamak için lavaboya döndü. "Mini beni tüm yol boyunca götüremezdi.

-Bunu biliyordum. Son iki mili yürüdüm ve dönüş yolunda yağmura yakalandım."

Onu o ıssız yolda tek başına, cep telefonu çekmeyen bir halde düşündü ve arka dişlerini sıktı. "Birimizin seninle gelmesine izin vermeliydin. Biz derken beni kastediyorum."

"Seni hiçbir şeyden uzaklaştırmak istemedim."

Hâlâ, şimdi bile, onlar için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Onun için. Ona söyleyebilirdi, ama onu duymayacaktı. Sözlere güvenmezdi, sadece eylemlere güvenirdi. Bunu her zaman biliyordu ve ona göstermek için elinden geleni yapmıştı ama o zamanlar çok gençtiler.

Ve aptal. "İyi misin?"

Bir nefes verdi. "Bu ... geniş bir soru." Dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Elinden geleni yap."

Sonra ona Buddy'den bahsetti, her ikisinden de ve sonunda şöyle dedi: "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Ya bir şey olduysa ve son kez

onlarla konuştuk, tartışarak ayrıldık?"

Onun anlamasını sağlamak için söyleyebileceği tek bir şey varsa, o da buydu. Ona doğru ilerledi ve elini avucunun içine aldı. "Ne hakkında kavga ettiniz?"

"Kızgındım çünkü sağlık sigortalarının süresini geçirmişlerdi ve yıllardır doktora gitmiyorlardı. Bir tuğla duvarla kavga etmek gibiydi." İç çekti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Neşesiz bir gülümseme verdi. "Tuğla duvar mı? Oh, evet. Benim ailem Her zaman iyi niyetlidirler ama verdiğim bazı kararları ya da hayatımı nasıl yaşamayı seçtiğimi asla anlamadılar." Çenesini kavradı ve başparmağının yanağını hafifçe okşamasına izin verdi. "Buddy nerede oldukları hakkında ne biliyordu?"

"Craigslis'te tanıştıkları bir çiftle birlikte olduklarını söyledi. *Craigslis*." Ellerini havaya kaldırdı. "En son bir arkadaşım Craigslis'te biriyle tanıştığında, adam elinde kelepçelerle çıkagelmişti!"

"Bil diye söylüyorum," diye alay etti, "İş için aldığım bir çift var. İlgilersen diye."

"Ciddiyim!" Ama kızardı ve alt dudağını ısırıldı.

Oh, ilgileniyordu ... Ellerini tekrar tuttu ve sıkı. "Bir planın var mı?"

"Hayır! Daha önce bir çift kelepçe bile görmedim!" Tekrar güldü. "Ailen hakkında."

"Aman Tanrım." Yüzünü kapattı ve derin bir nefes aldı. "İçimi dışıma çıkarıyorsun." Ellerini indirdi. "Hayır, bir planım yok. Tam olarak değil, ama onu bana geri atmadan önce dinleyeceğine söz vermelisin. yüz-"

"Her zaman dinlerim. Ve asla yüzüne bir şey fırlatmam." "Gerçekten mi?" diye sordu. "Çünkü ilk konuşmamızda

Yıllar sonra Sevgili John mektubumu gündeme getirdin. Ve son konuşmamızda herkese aramızda hiçbir şey olmadığını söyledin - beni aptalca öptükten yaklaşık otuz dakika sonra."

Haklıydı. Ve o hâlâ bir pislikti. "Panikledim."

"Doğru," diye alay etti. "Sen asla paniklemezsin. Çelik gibi sinirlerin var."

"Konu sen olunca değil. Söz konusu sen olduğunda asla."

Ona baktı, sonra başını salladı. "Bak, bunu ailemle ilgili tutalım, tamam mı? Benim tek planım Buddy'ye birkaç gün verip Onlardan haber alırım, alamazsam da kiralık yurtlara bakmaya başlarım." "Neden bekliyorsun?"

"Çünkü Buddy'nin gelmesini umuyorum. Eagle Dağı yakınlarında kaç tane kiralık yurt olduğunu biliyor musun? Yüzlerce. Google'da arattım." Bir nefes verdi. "Bu senin annen olsaydı ve aradan iki hafta geçmiş olsaydı, ne yapardın?"

"Annemin takıntı derecesinde sorumsuzluğa alerjisi var." Annesi onu deli etse de, Olive'in ailesinin onu her zaman önemsiz hissettirmesinden nefret ediyordu. Ne tür bir ebeveyn çocuklarını tek çocuklarının mutluluğu üzerine yaşam tarzı mı?

Çok daha iyi olduğu söylenemez. En azından eski sevgilisine göre. Her zaman bir işe ve aileye sahip olabileceğini düşünmüştü ama Molly aksini kanıtlamıştı.

O derin düşüncelere dalmışken Olive gitmek için döndü. "Pekâlâ, ben de senin yakandan düşeyim."

"Bekle."

Geri döndü, yüz ifadesinden reddedilmeye hazır olduğu anlaşılıyordu ama çenesini eğmesi, gerekirse tek başına gideceğini gösteriyordu. Çünkü buna alışkındı. O da bundan nefret ediyordu. "Senden daha iyi arama programlarına erişimim var. Biraz araştırma yapmama izin ver. Bakalım alanı daraltabilecek miyim?"

Gözlerinde bir an şaşkınlık, sonra da hak etmediği bir minnettarlık vardı. "Henüz zaman harcama," dedi. "Birkaç gün daha beklemek istiyorum. Ama teşekkür ederim." Gözleri kuşkulu bir şekilde parladı. "Gerçekten mi?" Tekrar gitmek için döndü, bu sefer hızlıca, ama aynı hızla, adam kollarını arkasından sardı, istese onu itebileceği kadar gevşekti. Bunun yerine yüzünü ona döndü, ellerini gömleğinin içine soktu ve yüzünü onun göğsüne bastırdı.

Birkaç dakika boyunca öylece durdular, kadın sakinleşmeye çalışırken ikisi de hareket etmedi. Ona ne yapması gerekiyorsa yapması için zaman tanıyarak, kollarında ne kadar iyi hissettiğini aklından çıkarmaya çalışarak başının üzerinden baktı, çünkü canı yanıyordu ve o bile yeterince büyük değildi Bundan faydalanmak için göt deliğini.

Sonra elleri harekete geçti, yavaşça sırtına doğru kaymaya başladı. Tekrar yukarı ve aşağı, sonra parmakları ön tarafına geçerek karın kaslarına yerleşti. Sonra yukarı mı yoksa aşağı mı inmek istediğine karar vermeye çalışır gibi tereddüt etti.

Vücudu tam olarak hangi yöne gitmesini istediğini biliyordu ama beyni daha iyi biliyordu ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Yavaşça yüzünü kaldırdı, gözleri artık üzgün değildi. Onun yerine, sanki adamın onu ne kadar istediğini biliyormuş gibi yeni bir güvenle parlıyorlardı. Bir erkeğin bunu saklaması zordur. Bakışlarındaki güvene bir sıcaklık katıldı, bu sıcaklık adamın karnında hızla yayılan bir ateşe neden oldu. "Neyin peşindesin?"

Ona küçük, ateşli bir gülümseme verdi. "İyi bir şey değil. Kesinlikle iyi bir şey yapmıyorum."

Alnını onunkine dokundurdu. "Beni öldürmek."

"Beni istemediğini söyle, Noah."

Yapabilirdi ama bu bir yalan olurdu ve ona daha önce hiç yalan söylememişti.

Bunun yerine onu öptü, uzun, sıcak, samimi bir öpücüktü bu, ciğerlerindeki nefesi ve beynindeki her bir düşünceyi çaldı, ona bunun hala gerçekten kötü bir fikir olduğunu söyleyen de dahil.

"Oli'ye yine kramp mı girdi?"

Döndüklerinde Joey'yi, yanında sadık Holmes, tatlı küçük Pepper'ı kucaklarken buldular. Hayvanat bahçesinin arkasında da Katie kaşlarını kaldırmış duruyordu.

"Siz evli misiniz?" Joey sordu.

Katie bir kahkaha attı ve bunu öksürerek bastırmaya çalıştı.

Olive başını salladı. "Um-"

Katie onu işaret etti. "Şu anda çok dikkatli olmalısın, çünkü Joey'i okuldan yeni aldım ve buraya gelirken bana nasıl masal anlatmamayı öğrendiğini anlattı."

"Sanırım Olive'in söyleyeceği şey," dedi Noah, "düşündüğün gibi değil-"

"Hayır mı?" Katie bir gülümsemenin kaçmasına izin vererek sordu. "Yani parmaklarını Olive'in saçlarında sevgiyle gezdirmedin mi?" Joey'nin kulaklarını kapattı ve Olive'e döndü. "Ve sen. Ellerin güneye doğru kayıyor gibiydi. Direk."

Noah yüzünü buruşturdu.

Olive, "Bu bir kazaydı," dedi.

Katie düpedüz güldü. "Siz kendi kendinize bunu söyleyip duruyorsunuz." Yetişkinlerden sıkılan Joey burnunu pencereye dayamıştı. "Yağmur yağıyor!" "Demek ki su birikintilerinde zıplama vakti gelmiş," dedi Olive.

"Evet!" Joey bağırdı.

Katie, Olive ve Noah'ya uzun uzun baktı. "Siz ikiniz ağızlarınızın neden sürekli çarpıştığını çözerken ben Joey ile dışarıda olacağım."

Onlar gittikten sonra Olive dehşetle Noah'ya döndü.

Evet, anlamıştı. Çünkü ikisinin kötü bir fikir olduğu düşüncesiyle hareket ederken, onu öpmek onu kazadan, bursunu kaybetmeden ve babası ölmeden önceki zamanlara götürmüştü ... ve bu ona, o gittiğinden beri hissetmediği bir duygunun parıltısını vermişti.

Umut.

Bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Onun sessizliği üzerine Olive ondan uzaklaştı. "Pekâlâ, atlamam gereken su birikintileri var."

Kadın dışarı çıktı ve Noah onu takip etmemek için kendini zor tuttu.

Birkaç dakika sonra Katie tekrar içeri girdi ve Noah'ya uzun uzun baktı.

"En iyi arkadaşım ile ne yapıyorsun? Açık konuşayım, sen bana en iyi arkadaşını verdin, ben de senin benimkini vermeni istiyorum. Bana onu elinde tutacağını söyle."

"Bu biraz karışık."

"Aman Tanrım." Ona ters ters baktı. "Başına gelen en iyi şeyi cidden mahvedecek misin, çünkü ... ne? Çünkü sen bir Ada mı? Yalnızlık kalesi mi? Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. "Karışık bir durum. Aş artık kendini. Bir kez olsun kendini savunmasız bırak ve bunu yaparken kendini gerçekten mutlu edebilirsin."

"Bitirmek üzere misin?" diye sordu kuru bir sesle.

"Yaklaşamadım bile. O kedi kuyudan kurtardığın ve bütün gece onunla kalıp onu sıcak tuttuğun ve beslediğin zamanı hatırlıyor musun? Sonra sabah seni ısırdı ve kaçıp ortadan kayboldu, sen de artık evcil hayvan beslememeye karar verdin, öyle mi?"

"Bir şey mi demek istiyorsun?"

"Sadece şimdi sen de insanlara sırtını dönüyorsun ve ben senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim."

İç çekti. "Bu konuda konuşmaya hazır değilsin. Sanırım bunu anlayabiliyorum, çünkü duygularını rahat bırakmaya alışık değilsin." Onu işaret etti. "Sadece çok uzun süre inatçı olma. Sonunda uyanıp etrafına baktığında yapayalnız olduğunu fark etmeni istemem."

"Sanki beni huzur içinde yalnız bırakacaksın da."

Homurdandı ama pek de yüreği varmış gibi görünmüyordu. "Sadece senin için gerçekten iyi olabilecek bir şeyi kovma," dedi yumuşak bir sesle,

ve o duygusal bombayı bıraktıktan sonra odadan çıktı.

Aptal değildi. Olive'in onun için iyi olduğundan hiç şüphesi yoktu. İçinde Bazı yönlerden, ailesinin en iyi özelliklerinden birkaçına sahipti. Kendini güvende hissettiğinde, bir partnerde sevdiği her şeye sahipti: tutkulu, eğlenceyi seven ve maceracı.

Ya da en azından öyleydi.

Kasabaya ilk döndüğünde, eski Olive'i derinlere gömerek bunların çoğunu açıkça gizlemişti. Ama orada burada, eskiden olduğu kızın küçük parıltıları korunmasız anlarda ortaya çıkmaya devam ediyordu.

Ve Tanrım, o kızı sevmişti. Ona da ihtiyacı vardı. Onu dengelemiş, kalıbına girdiği ciddi genci kovmasına yardım etmişti. Onun spontanlığına, şakacılığına, hayata bakışındaki eşsizliğe ihtiyacı vardı. Onunla birlikte olmak, kendini özgür hissettiği tek zamandı.

Şimdi, bir kez daha, kendini içine çekilirken buldu, kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Ama onlar artık genç değillerdi, büyümüşler ve yollarına devam etmişlerdi. Onların zamanı geçmişti. Ailenin günlük taleplerinden uzakta bir özgürlük bulmuştu ve bulunduğu yeri seviyordu. Olive için bile olsa geri dönemezdi.

Şimdi tek yapması gereken bunu hatırlamaya devam etmektir.

Bölüm 16

"Babamı görmek istiyorum!"

Hep birlikte dükkâna gittikten iki gün sonra Joey'nin yatma vakti yaklaşıyordu ve Katie hastanede Joe'yla vakit geçirirken Joey'nin başında Olive vardı.

Şu anda Joey oturma odasının zemininde dramatik bir şekilde yatıyor, Holmes onun yanına sokuluyor ve Pepper Holmes'un üstünde oturarak adamlarını koruyordu.

Olive çetenin önünde çömeldi. "Yirmi dakikamız var. Yatma vakti," dedi karışındaki tek insana. "Bu gece onu görmeye gidemeyeceğimiz için üzgünüm, ama yarın ilk iş, tamam mı? Bir şeyler seçebilir misin?

Başka? Atıştırmalık? Bir oyun?" Pepper'ı işaret etti. "Bir kedi yavrusu?" "Disneyland!"

"Keşke," dedi gülerek. "Hey, benim bir kale inşa ustası olduğumu biliyor muydun?"

Biraz canlandı. "Öyle misin?"

"Evet. Büyükannem ve ben kalelerimizde kurabiye ve süt içer, sırlarımızı paylaştık."

"Benim de bir sırrım var," dedi Joey. "Summer Adams beni oyun parkında öptü."

Kız gözlerini kırıştırdı. *Anaokulunda çocuklar öpüşür müydü?*

"Erkek arkadaş olduğunu söylüyor. Sen de Noah Amca'yı öpmüşsün, yani onun kız arkadaşısın."

"Uh" dedi Olive, etrafta daha büyük bir yetişkin ararken terlemeye başlamıştı ama hayır, sadece o vardı. "Kale için biraz battaniye bulalım."

"Önce anneme sormamız gerekmiyor mu?"

Hmm. Muhtemelen af dilemek izin istemekten daha iyidir. "Şu anda meşgul, o yüzden onu rahatsız etmeyelim." Kız gülümsedi ve o da Joe'nun muzip gülümsemesiyle karşılık verdi. Şimdiden kızların gözlerini kamaştırmasına şaşmamalı.

Çamaşır dolabında battaniyeler buldu ve mutfak sandalyelerinden birkaçını oturma odasına, kanepenin önüne sürükleyip işe koyuldular.

İlk iki denemesi sefil bir başarısızlıktı. Battaniyeler çok ağırdı ve sürekli kayıyordu. Yedek çarşaflara geçtiler, bu da işe yaradı ama el kuklası gölge gösterisi için pille çalışan bir fener kullanmak isteyen Joey için içeriye çok fazla ışık girmesine neden oldu.

"Bir fikrim var." Olive çamaşırhaneye gidip merdiveni aldı ve merdivenlerin yanına kurdu. Planı şuydu: saç bağlarından bazılarını korkuluğun etrafına dolayarak kalenin üzerine gölgelik gibi bir örtü daha germek ve böylece içeriye daha karanlık hale getirmek.

Merdivenin ikinci basamağında her şeyi yoluna koymaya çalışıyordu ki iki kol etrafına uzanıp çarşafı ve saç bağını tuttu. O kolları nerede olsa tanırdı. Lanet olası uykusunda ona musallat olmuşlardı. "Ben hallederim," dedi.

Yapmadığını kanıtlarcasına, her şey kaymaya başladı.

Noah çarşafı yakaladı. Hâlâ merdivenin üzerinde olan kadın yüzünü ona döndü ve onunla burun buruna geldi. "Ben aldım."

"Kale inşa etmek bir ekip işidir."

"O zaman neden sen ve ekibin gidip kuzey tarafında çalışmıyorsunuz?" dedi. "Ben güney tarafını inşa edeceğim." Bu onun açısından tamamen kabadayılıktı, çünkü hangi yönün kuzey ya da güney olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir de kale inşa etme becerisiyle ilgili o sinir bozucu küçük beyaz yalan vardı.

Tüm becerilere sahip olan Gram'dı. Olive çocukken onu ne zaman ziyaret etse, büyükannem tüm çarşaflarını ve battaniyelerini çıkarır, sonra onları Olive'e kendi evi varmış gibi hissettirecek stratejik bir şekilde sandalyelerin üzerine örterdi.

Olive'i bir el feneriyle içeri sokar, sonra da sıcak ev yapımı kurabiyeleri ve sütü içeri kaydırırdı.

Noah kaleye hayranlıkla bakıyordu. "Saç bağlarıyla güzel bir dokunuş. Becerikli."

"Bu bir iltifat mıydı?"

"Evet, işte bir tane daha." Eğilip ağzını kulağına götürerek, "Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

İçinden bir uyarılma ürpertisi geçti ve bu sinir bozucu olduğu için geri çekilmesi için ona dirsek attı.

Adam kısık bir kahkaha
attı. Ve ... çarşaf tuttu.

"Evet!" Joey, Noah'ın T-ball maçında sahada iyi bir şey olduğunda yaptığı gibi yumruğunu havaya kaldırarak "Evet!" dedi.

Bu Olive'i gülümsetti. "Şekerlemelerle döneceğim." Mutfığa çekilip lavabonun başında durdu, derin bir nefes alıp yeniden toparlanmaya çalışırken pencereden dışarı baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Noah yanında belirlediğinde. "Nefes mi alıyorum?"

İç çekti. "Bu kadar yakın durmanı, kulağıma fısıldamanı, dokunmanı kastetmişim..." Başını çevirdi ve ona baktı. "Kafamı karıştırıyorsun."

"Evet." Ona yarım bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Benim de kafam karışıyor."

Kadın homurdandı. "Belki de ağızlarımız kendilerini mıknatıs zannettikleri içindir?"

Bir kahkaha attı, sonra başını salladı. "Kendimi ateşe fazla yaklaşımdan alıkoyamıyorum."

Ateş olan oydu elbette, ki bu pek de iltifat sayılmazdı. "Elbette yapabilirsin. Sadece büyük, dev bir adım geri at. Bunu istediğini biliyorsun."

Bakışları onunkileri tuttu. "Görünüşe göre istediğim hiç de bu değil." Durakladı. "Mesele şu ki, hayatımın gidişatına bakılırsa, ne istediğimin bir önemi yok."

Onun bu sözlere ne kadar inandığını hissetti ama başını salladı. "Önemli *olmalı*. Yaptığın şey senin kim olduğun değil, bunu biliyorsun, Değil mi? Ve hiç yalnızlık çekmiyor musun?"

"Evet." Parmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Sen de yalnız mısın, Oli?"

"Bazen." Tereddüt etti. "Olmak istediğimden daha fazla."

"Peki neden Londra?"

Ağzını açtı, sonra kapattı, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. "Uzun zamandır oradayım."

"Biliyorum. Bilmediğim şey ise neden olduğu."

Ne duymak istiyordu? En büyük hatasıyla arasına mesafe koymasının gerektiğini mi -ki bu hata, kendi ailesi gibi sevdiği ailesinin her şeyini tek başına mahvetmiş olmasıydı-? "Londra, üniversiteden sonra ilk iş teklifimi aldığım yer."

Başını salladı. "Ama sonra, kendi işinizi kurmak için o işten ayrıldığınızda, kaldınız. Bu kadar uzakta olmak gerçekten istediğin bir şey miydi, yoksa

Bir şeyden mi kaçıyordun?"

Alay etti ve midesi ayak parmaklarına çarparken bile pencereye döndü.

"Bu çok saçma. Neyden kaçıyor olabilirim ki?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüşse de gözleri ciddiye. "Sen söyle." Korkunç bir nezaketle ellerini kollarına yerleştirdi ve onu kendine doğru çekti. "Benden kaçıyor muydun?"

Gözlerini kapattı ve kendini kızgın buldu. "Bunu bana soramazsın, hem de Sunrise Cove'u terk etmişken."

"Terk ettim." Ellerini ondan ayırdı. "Ama kaçmadım ve asla arkama bakmadım."

"Geceleri nasıl uyuyabiliyorsan öyle." Birdenbire üşüyerek kendine sarıldı. "Joey'e geri dönmeliyim-"

"O iyi. Dinle."

Başını eğdi, sonra kendine rağmen gülümsedi ve oturma odasına göz attığında onu kalenin içinde karnının üzerinde, Holmes yanında, Pepper her zamanki gibi köpeğin üstünde, ikisi de Joey'nin ezberlediği *İyi Geceler Ay'ı* okumasını dikkatle dinlerken buldu.

Olive'in kalbi göğsünün içinde ters döndü ama Noah'nın bakışlarıyla karşılaştığında bunu acımasızca görmezden geldi. "Ne olursa olsun, en kısa zamanda gidiyorum.

Katie artık bana ihtiyacı olmadığını hissediyor. Hayatıma geri dönüyorum, yani kaçmıyorum."

"Yine hepimizi bırakıp gidebileceğini mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum, Noah. Sen yapabilir misin?"

Bakışlarındaki yoğunluk kayboldu ve yerini acımasız bir eğlenceye bıraktı. "Sanırım göreceğiz."

Bölüm 17

Ertesi sabah, Olive garip, ağır bir basınçla uyandı. ve hareket edemiyordu. Gözlerini açtığında Holmes'u karşısında yatmış uyurken buldu. Köpeğin üstünde uyumayan Pepper oturuyordu. Keskin gözlerini Olive'e dikmişti. Belli ki yavru kedi koruma modundaydı ve koruduğu Olive değildi.

"Onu ben de seviyorum, biliyorsun," dedi

Olive. Pepper etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Bacaklarımı geri almam gerekecek."

Pepper Holmes'un alnını yaladı.

Holmes gözlerini açtı ve esnedi.

Pepper onu tekrar yaladı ve zarifçe yere sıçradı, sonra kapıya doğru tırıs gitti ve geri dönüp Holmes'a beklenti dolu bir bakış attı.

Holmes, yavru kedinin kıvrak yeteneğinin bir kısmıyla aşağı atladı.

"Miyav." Pepper beklenti içinde Olive'e baktı.

Doğru ya. Kapının açılmasını istiyordu. Olive kuru bir sesle, "Hizmet etmek için yaşıyorum," dedi ve onları kimin içeri aldığından emin olmadan kürklü bebekleri dışarı çıkarmak için kapıyı araladı.

Sonra Buddy'den ya da ailesinden bir mesaj var mı diye telefonunu kontrol etti. Hâlâ bir şey yoktu, bu da bir sonraki adımı atıp yurt kiralamayı araştırmaya başlama zamanının geldiği anlamına geliyordu. Ama önce kafein. Sendeleyerek aşağı indi ve

Katie yemek yapıyor. "Yabanmersinli krep?"

"Biraz ister misin?"

"Bir sonraki nefesimden daha fazla." Olive etkilenmiş bir halde adaya oturup izledi. "Eskiden yemek yapma becerin dışarıdan sipariş vermektir."

"İnsanın çocuğu olunca işler değişiyor. Daha iyi yemek yemeyi öğrenmek zorunda kaldım." Olive güldü. "Kardeşin gibi konuşuyorsun."

"Dilini ısır." Ama gülümsedi. "Peki bana yemek yapmayı kim öğretti sanıyorsun?"

Olive kaşlarının kalktığını hissetti. "Annen değil mi?"

"Hayır, aynı on metre karede çok fazla zaman geçirirsek birbirimizi öldürmeye daha meyilliyiz." Katie krepleri ustalıkla çevirdi.

Olive büyülenmiş bir halde izliyordu, Katie'nin ona daha fazla ihtiyacı olmayacağını yeni bir farkındalıkla fark etmesine rağmen. Eve gidebileceğini bilmek onu heyecanlandırmalıydı. Ama ... kendisine ihtiyaç duyulması güzel bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun?" Katie sordu.

"Joe eve döndüğünde ve ailemden haber aldığımda, sanırım gitme zamanım gelmiş olacak."

Katie gözlerini krepten kaldırdı. "İstediğin bu mu?" "Ne istediğimin bununla hiçbir ilgisi yok. Benim hayatım Londra'da."

Katie tavadan krepleri alıp içine daha fazla hamur dökerken sessizdi. Sonra tekrar Olive'e döndü. "Hayatını nerede yaşarsan yaşa. Bana neden Londra'da yaşayamayacağını düşündüğünü söyleyecek misin? Buradaki hayatı? Bir şeylere tutunduğunu biliyorum ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Eğer beni, bizi unuttuysan, sadece söyle."

"Hayır! Aman Tanrım, hayır." Katie'nin gerçekten böyle düşünebilmesi Olive'in yüreğini burktı. "Anlamadığın şeyler var."

"O zaman bana yardım et."

"Yardım ederdim. Eğer ben de tam olarak anlasaydım."

"Eğer biz gençken olan bir şey hakkındaysa, o zaman bu sadece aptalca," dedi Katie. "Çok uzun zaman önceydi."

"Öyle değil." Yani tam olarak değil. Kendi kendine bunun büyümek için gitmesi gerektiği basit gerçeğiyle ilgili olduğunu söyledi. Ve büyümüştü. Bundan, kurduğu hayattan inanılmaz derecede gurur duyuyordu ve küçük bir parçasından daha fazlası, buraya geri dönmenin onu aşırı endişeli, aşırı stresli, sürekli ait olup olmadığından endişe eden kıza dönüştüreceğinden endişeleniyordu.

Katie onu inceledi. "Bunun kardeşimle bir ilgisi var mı? Çünkü bu da aptalca olurdu. Ya da belki de olmazdı, ikinizin de istediğiniz zaman iki taş duvar olduğunuzu düşünürsek."

"Bu benimle ilgili."

"Ve seni sevenleri yabancılaştıracak kadar saçma bağımsızlık ihtiyacın?"

Olive bu ifadenin ne kadar doğru olduğuna gülmek zorunda kaldı. "Şey, sen böyle söyleyince-" Telefonu çaldı. Stephanie. "İşten arıyorlar," dedi.

"Hayvanat bahçesi etkinliğini ayarlamaya çalışıyoruz."

Katie bir spatula salladı. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın."

Elbette Olive saklanabilirdi. Hayatının büyük bölümünde göz önünde saklanmıştı. Kendi deyimiyle bu konuda oldukça iyiydi.

Olive sonraki sekiz saat boyunca şaşırtıcı miktarda iş yaptı, gün boyunca herkes gelip giderken gerektiğinde yatak odasından mutfığa ve arka verandaya geçti.

Hayvanat bahçesi bağış kampanyası harika olacaktı. Hayvanat bahçesinin girişinde bir tabela ve tüm reklamlarda yer alması karşılığında hamamböceklerini bağışlayan bir evcil hayvan dükkanı vardı. Bir Tahoe lokantası aynı anlaşma için yemek faturasında indirim yaptı. Yerel bir bar, Bees Knees, Lion's Tail, Flying Goose gibi hayvanat bahçesi hayvanlarının isimlerini taşıyan mocktailler sağlıyordu.

Beyaz Ejderha. Bu sponsorlar ve diğerleri, hediye tişörtlerin yanı sıra hediye çantalarında da yer alacaktı.

Olive'in midesi guruldadığında dizüstü bilgisayarını kapattı ve verandadaki sandalyeden gün ışığının azaldığını ve karanlıkta oturduğunu fark etti. Birisi onun için ışıkları açmıştı, tepesinde çaprazlama dizilmiş güzel peri ampulleri akşamı güzel bir ışıltıya büründürüyordu.

Eşyalarını toplayarak ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü, sonra kısa bir süre durdu. Masanın etrafında Katie, Amy, Gram ve Noah oturuyordu. Hepsinin elinde liste gibi görünen bir dizüstü bilgisayar vardı. Ama daha da kafa karıştırıcı olanı, her biri aynı zamanda cep telefonuyla sessizce konuşuyordu.

Önce Noah telefon bağlantısını kesti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Büyükanne de kendi aramasını sonlandırdı. "Noah iş programlarından birini kullanarak Kartal Dağı bölgesinin yüz mil çevresindeki kiralık yurtların bir listesini çıkardı."

Olive gözlerini Noah'a dikti.

"Ne? Yardım istemiştin." Omuz silkti. "Yani hepimiz yardım ediyoruz."

"Ayrıca, gözlerindeki şok aşığılayıcı," dedi Katie.

Olive boğazındaki yumrudan bir kahkaha kaçmasına izin verdi. "Ben sadece ..." Başka kimsenin ailesi için o kadar endişelenmediği açıktı, ama o endişelendiği için onlar da harekete geçmişti. "Sadece çok minnettarım. Teşekkür ederim."

"Henüz minnettar olma," dedi Noah. "Daha yapılacak bir sürü arama var. yap." Farklı listeleri işaret etti. "Bunlar özel mülkiyete ait yurtlar. Bunlar da tatil köylerine bağlı yurtlar. Sonra federal mülkiyetteki yurtlar ve metafizik inzivalarıyla bilinen şirketlerin sahip olduğu yurtlar var. Oradan başlıyoruz." Ona baktı. "İçgüdülerin sana aksini söylemediği sürece. Aileni hepimizden daha iyi tanıyorsun."

Olive'in bakışları Amy'ye kaydı, Amy'nin de Olive'in annesini tanıdığını söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Muhtemelen onu Olive'in kendisinden bile daha iyi tanıyordu. Ama Amy onun bakışlarına karşılık vermedi.

Noah ayağıyla Olive için bir sandalye itti. Olive oturduğunda, onların uylukları birbirine değdi. Nefesini içine çekerek, Nuh'un ekranına bakıyormuş gibi yaptı.

gezegendeki en ilginç şeydi. Kot pantolonunun yumuşak deniminin bacağına verdiği histen ya da çenesindeki en az iki günlük kirli sakallarla çok seksi görünmesinden çok daha ilginçti. Ayrıca nefis kokuyordu. Bu çok fazla iyilik gibi hissettirdi, sanki doğrudan

Güneş. "Bir tatil köyüne bağlı herhangi bir yurtla ilgilenmezler. Ayrıca Adam'a karşı bir tavırları var, bu yüzden federal topraklarda olduklarından şüpheliyim."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Gram.

Noah başını salladı. "Geriye özel mülklerdeki yurtlar ve metafizik inziva yerleri kalıyor."

Olive, "Özel olanların tanımında woo-woo ya da gülünç derecede hippy bir şey olması gerekir," dedi.

"Lama kurtarmaya gittikleri ve bir yurttan kaldıkları zamanı hatırlıyor musun?" Büyükanne sordu. "Sanırım orası da bir çıplaklar kampıydı. Çok seviyorlar Şunlar."

Olive yüzünü buruşturdu. "Belki de listeye çıplaklar kampını da eklemeliyiz." "Aklına başka bir şey geliyor mu?" Noah sordu. "Listeyi daraltmak harika olurdu.

bunu daha da aşağı çeker."

Olive bu konu hakkında düşündü. "Annem doğal sabunları, losyonları ve mumlarıyla tanınmaya başladı. Bu da yakınlardaki bir el sanatları fuarında satış yapabileceği alanlara yönelebileceği anlamına geliyor. Ayrıca batı eyaletlerinin kaya yığınları konusunda önde gelen fotoğrafçılarından biri. Bu konuda bilinen bir yerde fotoğraf çektiymiş. Oh, ve babamı da tanıyoruz Otunu ve ottan ürettiği ürünleri satıyor, bu yüzden dispanserleri ya da satıcıları ziyaret ediyor olabilir."

Herkes ona baktı.

O bunu görmezden geldi. "Ah, bir de annem taş dizdiği için eyalet parklarından o kadar çok kovuldu ki ulusal bir veri tabanında kaydı var. Eyalet ve federal topraklarda taş yığmak hoş karşılanmaz çünkü kültürel olarak saldırgan olarak kabul edilebilir ve vahşi yaşam habitatlarını bozabilir, ama bu sadece onun için bir çekicilik olurdu."

"Tutuklanmış olmaları mümkün mü?" Gram sordu. "Belki bir yerlerde hapsedilmişlerdir."

"Yani, daha önce de oldu," dedi Olive. "İki kez- Hayır, bekle, üç kez. Ama kefaletlerini ödemem için hep beni aradılar, yani şimdiye kadar bunu biliyor olurdum."

Şaşkın bir sessizlik oldu ve bu sırada Katie uzanıp Olive'in elini sıkarak nadir görülen bir fiziksel şefkat gösterisi yaptı.

"Ah. Birlikte mi gidiyoruz?" Olive sordu.

"Sadece hiçbirimizin seni para için aramadığını hatırlatıyorum. Seni seviyoruz, Olive."

"Vay canına." Ağlamak yerine gülümsedi çünkü acınacak halde olmak istemiyordu. "Benim için gerçekten üzülüyor olmalısın, eğer bu kelimeyi kullanıyorsan."

"Aklına başka bir şey geliyor mu?" Noah parmaklarını klavyesinde gezdirerek sordu, Bay Ne Olursa Olsun Elindeki İşe Odaklanmış. "Şu anda tutuklanıp tutuklanmadıklarını kontrol ediyorum. Ama sabun ve taş dışında aramayı daraltacak başka bir şey var mı?"

"Ve ot," diye hatırlattı Olive ona.

Noah başını salladı. "Umalım da haklı olasın ve federal topraklarda uyuşturucuyla ilgili bir şey yapmasınlar."

"Şüpheli," dedi Gram. "Olive'in de dediği gibi, gelinim genel olarak hükümetin hayranı değildir. Aslında sanırım vergi ödememeye çalıştı ama neyse ki oğlum bile vergisini ödememeyi iyi biliyor."

"Cidden," dedi Katie Olive'e. "Nasıl bu kadar normal olabiliyorsun?"

"Sizin sayenizde çocuklar." Kelimeler beyninden geçmeden ağzından çıkmıştı ama doğrudu.

Amy'nin gözleri doldu. "Bu çok tatlı."

Noah annesine bir peçete uzattı ve Olive'e baktı. Yüz ifadesindeki bir şey ısınmıştı ama o bunu görmezden gelmeye karar verdi. Daha fazla sıcak ve onun da bir mendile ihtiyacı olacaktı.

Noah yeni listeler oluşturmak için gözden geçirilmiş kriterleri kullandı ve bu kez Olive'in de yardımıyla yeniden arama yapmaya başladılar. İlk aramasını, yanındaki Noah'nın telefonuna derin bir sesle söylediklerini dinlerken yaptı,

"Ben Özel Ajan Noah Turner.

NPS Araştırma Hizmetleri Şubesi. İki kayıp kişi hakkında arıyorum. . ."

Kız daha fazlasını duyamadan ya da adamın otoriter ses tonunun nedenini anlayamadan

gerçekten onun için yapıyordu, çağrısı bağlandı. Ve böylece çok uzun bir

Ta ki başka bir çıkmaz sokakla bağlantısı kesilirken Noah'nın sesinde bir değişiklik duyana kadar.

"Ne zaman?" diye sordu. Aldığı cevap ne olursa olsun, telefonunu hoparlöre verdi ve herkesin yaklaşması için parmaklarını şıklattı.

Hepsi de sorgusuz sualsiz bunu yaptı. Olive bunun nasıl yapıldığını öğrenmek istediğine karar verdi, bir odayı tek bir hareketle yönetmek.

"Kızları şu anda yanımda," dedi Noah.

"Alo," dedi telefondaki kadın. "Dediğim gibi, onlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Nakit ödeme yaptılar. Ofisimiz South Shore'da. Üç Yurttan saatler uzakta, bu yüzden şu anda orada olup olmadıklarını kontrol edemiyorum." "Yurdu ne kadar süre için kiraladılar?" Noah sordu.

"İki günleri daha var."

Olive'in zihni bulandı. Noah'nın hâlâ konuştuğunu, birkaç soru daha sorduğunu duyabiliyordu ama adını sessizce söyleyene kadar bağlantıyı kestiğini fark etmemişti.

Kafasını kaldırdı ve herkesin ona baktığını gördü. "Onları bulmuşsun," dedi, bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Ayağa kalktı ve başını sallayarak masadan bir adım geri çekildi.

Noah ayağa kalktı ve elini uzattı ama Noah bir şey söyleyemeden Noah ona sarıldı ve çok rahatladı. "*Onları bulmuşsun.*"

Noah da onu sarıp sarmaladı ve ona sarıldı. "Hepimiz onları bulduk."

Olive elindeki listeye ve onların epey kuzeyinde bir bölgeyi daire içine aldığı haritaya baktı.

"Oraya gitmek en az üç saat sürer," dedi Noah. "Hava uygunsa sabah yola çıkabiliriz. Kontrol edeceğim."

"Biz mi?" Kadın ona bakakaldı. "Biz diye bir şey yok. Katie, Joe ve Joey için burada kalmalısın."

"Hayır," dedi Katie. "Öyle değil. Joe uyanık ve öyle de kalacak. Annem de yanımda, o bana yardım edebilir." Amy başını salladı. "Tabii ki."

"Ben de," dedi Gram.

"Hayır." Olive başını salladı. "Hepiniz benim için çok şey yaptınız zaten. Buraya size yardım etmeye geldim, başka bir şey için değil. Noah'dan benimle gelmesini istemiyorum."

"Gelmek zorunda değilsin," dedi.

"O da seninle geliyor," dedi Amy.

"Kesinlikle," dedi Katie.

"Yüzde yüz," dedi Gram.

Dördü birden ona baktı. O da onlara baktı.

"Bakın," dedi Noah. "Mini oraya kadar gidemeyecek. Burası son derece uzak bir yer ve son ayağı toprak bir yangın yolundan başka bir şey değil."

"Biliyorum."

"O halde dört tekerlekten çekiş ve son ayak için bir arazi aracı gerekeceğini de biliyorsun."

Birbirlerine baktılar, çünkü en son birlikte bir arazi aracına bindiklerinde, kız adamın hayatını mahvetmişti.

Ve onunkini de.

"Neden benimle temasa geçmediler?" diye sordu. "Sence oraya giderken başları belaya mı girdi?"

"Baban kendi başının çaresine bakabilir," dedi Noah. "İş için birkaç kez o tarafa gittim. Telefon çekmiyor ya da çok az çekiyor."

"Sence bu kadar basit olabilir mi?"

"Evet."

Bunu düşündü. "Yani ya tamamen iyiler, ya da ..." Evet. Sorun yaşadığı şey "ya da" kelimesiydi. "Affedersiniz," dedi usulca. "İhtiyacım var Biraz hava al." Arka kapıdan dışarı çıktı.

Ay bu gece kendini gösteriyordu, tam ve parlaktı, birkaç bulutu parlatıyordu. Gökyüzüne bakıyordu, havanın buz gibi soğukluğu her nefes verişinde küçük kabarık bir bulut oluşturunuyordu ki arka kapının açılıp kapandığını duydu.

Katie gelip onunla birlikte güverte korkuluğunda durdu.

"Merhaba." "Ben iyiyim," dedi Olive.

"Biliyorum."

Gökyüzüne biraz daha baktılar, sessizlik rahattı ve Katie'nin söylemekte zorlandığı tüm tatlı, hassas şeylerle doluydu. Sonunda iç çekti. "Noah buraya gelmek istedi ama annem ona kimin önce gideceği konusunda taş kağıt makas oynattı ve ben kazandım. Ama mesele şu ki ..."

"Söyleyecek sözün yok mu?" Olive eğlenerek sordu.

Katie yine iç çekti. "Bak, eğer orada annem olsaydı, ben giderdim. Ne olursa olsun."

Olive ona döndü. "Her şeye değer. Ama Joey konusunda sana yardım etmek için buradayım. Şafakta yola çıksak bile geç saatlere kadar orada oluruz."

"Onu yanımda hastaneye götüreceğim. Annem yardıma geleceğini söyledi. dışarı." Katie eve baktı ve gördüğü şey karşısında kısık bir homurtu çıkardı. "Kendini hazırla. İşte Bay Her Şeyi Bilen Meraklı Patron geliyor."

Katie uzaklaştı ve Noah onun yerini alarak korkuluklara yaslandı. Gecenin içine bakmadı. Yüzünü Olive'e dönmüş, onun kendisine bakmasını bekliyordu.

İç çekerek ona döndü.

"Seninle geliyorum," dedi o saçma sapan sesiyle.

Bu, midesinin biraz bulanmasına neden olduğu için görmezden geldi.

"Katie'yi terk etmek hâlâ içime sinmiyor-"

"İyi olacağım," dedi Katie kapı aralığından.

"Ve sen *bana* meraklı dedin," diye seslendi Noah kız kardeşine.

"Evet, çünkü ben yetişkinlik konusunda ikinizin toplamından daha iyiyim!" "Hey," dedi Olive, ama aynı zamanda ... *doğru*.

Katie onu işaret etti. "Seninle uğraşmaktansa ülkeden kaçtın. çatışma." Aynı parmağını Noah'a doğru uzattı. "Ve sen. Onun adını söylememe bile izin vermiyorsun."

Pencerede Katie'nin yanında duran Amy, herkes ona bakana kadar güldü. Sonra eliyle ağzını kilitlediğini ve anahtarı attığını gösteren bir işaret yaptı.

Noah onu ve kız kardeşini de görmezden gelerek Olive'e, "Şafaktan önce yola çıkıyoruz. Hafif ama sıcak tutacak şeyler alın."

"Ha," dedi Katie. "Onunla hiç tanışmadın mı?"

Noah bakışlarını Olive'den ayırmadı, belli ki onun itiraz etmesini bekliyordu.

İtiraz etmeyecekti. Aptal değildi. O bile yalnız gitmenin gerçekten kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Ayrıca o yurdu ve ailesini bulma umudu varsa, iz sürme ve hayatta kalma becerilerine sahip birine ihtiyacı olacağını da biliyordu. Ve ne yazık ki bu kişi o değildi.

Noah'tı.

Bölüm 18

On iki yıl önce

Olive, Katie ve Noah iki hafta içinde mezun olacaklardı ve Olive bundan daha az heyecanlı olamazdı. Okulun bitmesi, birbirlerinden çok uzaklara dağılacakları anlamına geliyordu: Katie Nevada Üniversitesi, Reno'ya; Noah burs sayesinde beyzbol oynamak için San Diego State'e; Olive ise NYU'ya gidecekti. Yaz için bir staj teklifi almıştı ama bunu yapamazdı, Sunrise Cove'daki son yazından vazgeçemezdi.

Aslında bir yıl önce başvururken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tamam, doğru değil. Bir yıl önce tek bildiği, büyükannesine ve Turner'lara bağımlı olmaktan kurtulup kendi başına kalmayı öğrenme zamanının geldiği idi. Hatta geçici olarak heyecanlanmıştı.

Ancak ayrılış tarihi yaklaştıkça, bu heyecanın yerini giderek artan bir panik almıştı. Büyükannesinin eski ATV'sini Hidden Falls'a, sınıfının "gizli" son sınıf partisine sürerken, tanıdığı ve sevdiği herkesten ayrılmak onu panik atağın eşiğine getirmişti. Ne o ne de Katie partilerde rahattı ama Joe gidiyordu, yani Katie bunu kaçırmayacaktı.

Olive bunu tercih ederdi. Noah'nın öpücüğü onun için ama o hiç olmamış gibi davranıyordu. Tamam, sadece rol yapıyorlardı, anladı. Bunu kendi aptallığı yüzünden yapmıştı ve Ama bu aptal kalmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu gece gözünü başka birine, herhangi birine dikmeye ve Noah Turner'ı tamamen unutmaya karar verdi. Kalabalığın arasında yürürken, isminin sesiyle döndü ve kimya sınıfından Trev Bates'i görünce şaşırdı. Trev'in aylardır onun testlerinden kopya çektiğinden emindi ama yine de yakışıklıydı ve ona iyi davranmaya çalışan birkaç erkekten biriydi.

"Hâlâ Noah'la birlikte misin?" diye sordu.

"Hayır."

Trev gülümsedi. "Dans etmek ister misin?"

Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu çünkü ortaokulda beden eğitiminde dans etmeyi öğrendikleri zaman dışında hiçbir erkekle dans etmemişti. "Elbette."

Hoparlörlerden yükselen şarkı yavaş bir şarkıydı ve Trev onu kendine çekti. Sıcak bir geceydi ve biraz terlemişti ama ona gülümsüyordu ve kız da gülümsediğini hissetti. Şarkı bittiğinde Trev onun elini tuttu. "Hadi biraz yürüyelim."

"Um . . ." Etrafında Katie'yi aradı, çünkü ne kadar saf olursa o l s u n , o bile kendine saygısı olan hiçbir kızın, ne kadar sevimli olursa olsun, en azından en iyi arkadaşına söylemeden bir erkekle ormana gitmemesi gerektiğini biliyordu.

"Merak etme, sana çok iyi bakacağım," diye söz verdi Trev, onu yanına çekerek.

"Olive."

Noah önlerinde durdu, kollarını kavuşturmuştu, yüzü boştu, gözleri soğuktu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yürüyüşe çıkıyorum."

Noah takım arkadaşlarından biri olan Trev'e baktı ve gözleri soğuktan buza döndü. "Hayır."

Onu kendisi için istemeyip yine de ona engel olması büyük cesaretti. "Hadi gidelim," dedi Trev'e.

"Bunu daha önce hiç yapmadığın için senin kolay bir hedef olduğunu düşünüyor," dedi Noah.

Olive'in sigortası çok yavaş atıyordu, onu kızdırmak için çok şey gerekiyordu ama o doğrudan kırmızı görmeye başladı. "Sen beni istemiyorsun diye başkaları da istemiyor değil."

Noah bunu duymazdan gelerek Trev'e baktı. "İnan bana, değdiğinden daha fazla sorun çıkarıyor."

Trev, Olive'in elini bıraktı ve ikinci bir bakış atmadan uzaklaştı.

Şimdi en az on beş çocuk daha onları izliyordu ve korku ve aşığılanma boğazına kadar tırmandı. Uçma içgüdüleriyle dönüp koşmaya başladı ve ATV'yi bıraktığı yere doğru olabildiğince hızlı ilerledi. Bu eski olduğu için çalıştırması biraz zaman aldı, bir diğeri de kabul etmeyi reddettiği öfkeli gözyaşlarını silip süpürdü. Daha gaza basmadan, arkasındaki ATV'ye biri bindi.

Noah.

"İn aşağı," diye tersledi.

"Hayır."

Adamın karnına dirsek attı ama adam yerinden kıpırdamayı reddetti. Tamam. Gaza bastı. Sadece tek bir sürücünün binebileceği huysuz ATV yavaş gidiyordu ama yürümekten daha iyiydi. Yolun yarısında sürpriz bir fırtına sert ve şiddetli bir şekilde vurdu ve saniyeler içinde onları sular altında bıraktı.

"Dur," dedi adam kızın kulağına. "Hadi yer değiştirelim. Ben sürerim-"

Durmadı, dar ve virajlı toprak yolda deli gibi yağın yağmurda ilerledi. Dondu, titredi, sırlıslık oldu, tam önlerine devasa bir dal düşüp onu frene basmaya zorlayınca şok içinde nefesi kesildi. Ama bu Kraliçe 2. Elizabeth'i yavaştırmaya çalışmak gibi bir şeydi ve kaymaya başladı, sonunda düşen daldan sadece birkaç metre ötede dağınık bir şekilde durdu.

"Ben onu kenara çekerim," dedi Noah. "Bir ayağını frende tut, diğer ayağınla da motoru çalıştır ki durmayasın."

Kadın başıyla onaylayınca, Nuh atladı ve devasa dalı kenara çekmeye başladı.

Güçlü bir rüzgâr esti ve neredeyse onu ATV'den düşürüyordu ama ıslak botu frenden kayarken bile tutunmayı başardı. ATV ileriye, Nuh'a doğru sıçrayınca çığlık attı.

Sonra Nuh'a doğru.

Şimdiki gün

Noah gözlerini açtığı anda odadaki tek ses ısıtıcının yumuşak vızıltısıydı. Saatin sabahın 4:58'i olduğunu anlamak için telefonuna bakmasına gerek yoktu. Vücudu onu her zaman alarmından hemen önce uyandırırdu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, uyanmaya çalışıyordu çünkü önümüzdeki iki dakika tamamen kendisine aitti. Yatıştırması gereken bir ailesi yoktu. İş yoktu. Joey'nin çıplak ayaklarıyla içeri girip uçarcasına sıçraması, göbeğinin üzerine inmesi ve "sabah oldu!" diye bağırırken zıplaması yoktu. Joe'nun iyileşmesi için stres yapmak yok.

Bu iki dakika tam bir lükstü.

Kesinlikle bir günlük iznin yerini tutamazdı, ki muhtemelen buna ihtiyacı vardı. Ya da gerçek bir tatil, ki bu daha da olanaksız görünüyordu. Ama yine de bu 120 saniyenin değerini biliyordu çünkü-

Bip-bip. Bip-bip. Bip-bip.

Ve zaman. Yataktan yuvarlandı, dişlerini fırçaladı ve duş vanasına uzandı, suyun sıcak, sıcak, sıcak olmasını istiyordu - ancak

Duşun bir ucundan diğerine sarkan bir sürü ipekli, dantelli i çamaşırını gördü.

Kuruydular, bu yüzden onları indirdi, nasırlı parmakları ipek, dantel ve pamuk üzerinde kayıyordu. Onları lavabonun yanında düzgün bir yığın haline getirdiğinde, soğuk bir duşa ihtiyaı vardı ve bu da ruh halini hiç iyileştirmede. Bütün günü, onu tepelere kaçmakla öpmek arasında bırakan kadının yakınında geçireceğini bilerek -diğer şeylerin yanı sıra- giyindi ve zihinsel olarak kendini önümüzdeki saatler için hazırladı.

Birkaç dakika sonra buz gibi şafakta kamyonetini ve Gram'ın eski ATV'sinin modern bir versiyonu olan Razor'unu yüklemek için dışarıdaydı. Bir kere Razor bir UTV'ydi (arazi aracı), çok daha güçlüydü ve aslında iki kişinin yan yana binebilmesi için tasarlanmıştı.

Ayak seslerini duyduğunda şok oldu. Çünkü Olive daha önce hiç sevdiği bir sabahla karşılaşmamıştı ve beklemek zorunda kalmayı bekliyordu. Kamyona yaslanıp onun zayıf gülümsemesine baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Tereddütlerin mi var?"

"Ailemi aramaya gitme konusunda mı?" diye sordu. "Hayır. Seninle gelmek konusunda mı?" Gülümsemesi biraz daha samimi bir hal aldı.

"Kesinlikle."

Adamın gülümsemesi bilmişti. "Akıllı kadın."

Kadın ona bir fıncanda kahve ikram etti, adam da minnetle aldı.

"Teşekkürler."

Kendi fıncanından bir yudum aldı, bakışları Razor'a kaydı. şerefine, hiç tereddüt etmedi. Kot pantolon, yürüyüş botları, örgü bir şapka ve işlevden çok moda olan sevimli beyaz bir puffer ceket giymişti. Ayaklarının dibine küçük, zarif bir sırt çantası bırakmıştı. Bu kadar şık bir Ama bir de kocaman bir spor çantası vardı ki bu onu güldürdü. "O çantaya tüm T-ball takımını sığdırabilirim."

"Hey, senin çantan da o kadar küçük değil." "O bir go-bag."

Gözlerini çantaya dikti. "antalar hakkında bildiğim tek şey televizyon. Hayatta kalma malzemeleriyle dolu bir çantaya neden ihtiyaımız olsun ki?"

"Yani acil bir hayatta kalma durumunda ihtiyaç duyabileceğimiz her şeye sahibiz."

Durakladı. "Acil bir durum bekliyor musunuz?"

"Her zaman." Adam kadının yüzüne baktı ve içini çekti. "İşimin yüzde doksanı sıradan, sıkıcı soruşturma işleri. Ama diğer yüzde on

Eğer hazırlıklı olmazsam yüzde biri bir anda ölümcül hale gelebilir." Çantayı kaldırdı. "Bu yüzden hazırlıklıyım. Her zaman."

"Ne kadar hazırlıklı? Mesela içinde kurabiye var mı?"

"Hayır, ama eminim vardır."

Başka tarafa baktı. "Belki."

Evet. İçinde kesinlikle kurabiye vardı.

"Peki çantanda seni her şeye hazırlıklı kılan ne var?" diye sordu.

"Prezervatif mi?" Sözcük ağzından çıkar çıkmaz elini ağzına kapattı, sanki sözcüğün ağzından çıkmasını istememişti. "Boş ver," dedi hemen. "Buna cevap verme."

Adam gülümsedi. "Fikrini değiştirirsen ve bilmek istersen bana haber ver." Botuyla çantasını dürttü. "Bunlar biraz ağır kurabiyeler."

"İkimiz için de yiyecek bir şeyler. Böyle devam edersen paylaşmam." Ona bir protein çubuğu fırlattı. Onun markası. En sevdiğim lezzet. "Breakfast of şampiyonlar."

Adam gözlerini yere dikti, sonra tekrar ona baktı. "Pekâlâ, kimsin sen ve Olive Porter'a ne yaptın, sabahlardan nefret eden, sağlıklı yiyeceklerden nefret eden ve yürüyüş botlarını gurur okşayıcı olmadıkları için prensipte kabul etmeyen kadın?"

Gülümsemedi ve onunki de soldu. Çünkü artık onun kabadayılığının ötesinde gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu. "Hiç uyudun mu?"

Bunu duymazdan gelerek küçük sırt çantasını aldı. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Evet-" Telefonuna gelen bildirimle durdu. Bağlantıya dokunarak bir nefes verdi.

"Ne?"

"Dün gecedен beri hava durumunu izliyorum. O zaman da iyiydi, birkaç dakika önce duştan sonra kontrol ettiğimde de. Ama şimdi olası bir sürpriz fırtına için alarm var." Yukarı baktı. "Bu öğleden sonra geç saatlerde hızlı ve sert bir şekilde esebilir. İyi haber şu ki, eğer olursa, gece yarısına **k a d a r** bitmiş olacak. Yarına kadar bekleyebiliriz."

"Çökme ihtimali nedir?" diye sordu. "Yüzde yirmi, ama-"

"Önemli değil." Sırt çantasını kamyonete attı ve büyük spor çantasına uzanmaya başladı ama adam ondan önce davrandı ve kayışı omzuna attı.

"Olive."

"Noah," dedi onun derin ses tonunu taklit ederek.

Ukala.

Onun gözlerinin içine bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Hayatımın ilk on dört yılını sanal bir teneke kutuda şebekeden uzak yaşayarak geçirdiğimi unutuyor musun?

yapabilir misin?"

Onunla ilgili tek bir şeyi bile unutmamıştı. "Bir UTV'ye bineceğiz-"

"Çatısı var."

"Evet," dedi. "Ama yanları açık, penceresi yok, hava koşullarından korunmuyor." Bakışları onunkilerle buluştu. "Potansiyel olarak büyük bir fırtınada. Bir şey çağırıyor mu?"

Sanki ciddi bir yemin ediyormuş gibi elini kaldırdı. "Seni ezmeyeceğime söz veriyorum."

"Araba kullanman konusunda endişeli değilim," dedi. "Tamam, araba kullanman konusunda endişeliyim. Ama ben daha çok zihinsel travma konusunda endişeliyim."

"Seninki mi?" diye sordu tatlı tatlı.

"Yoksa benimki mi?" Adam iç çekti.

Kadının neşesi kaçtı. "Özür dilerim. Sadece ..." Başını iki yana salladı.

"Beklersek gitmiş olacaklar diye endişeleniyorum. Onları görmem gerek Noah. İyi olduklarından emin olmalıyım."

Söylemediği ama ikisinin de bildiği şey, tekrar gitmeden önce onları görmesi gerektiği idi.

Yaklaşarak elini onun göğsüne koydu. "Mantıklı olanın beklemek olduğunu anlıyorum ama buraya geri dönmek zaman makinesine adım atmak gibi. Kendimi dönüştürdüğüm yetenekli, başarılı kadın gibi hissetmiyorum ve Daha çok o kayıp, güvensiz, kim olduğunu ve dünyada nereye ait olduğunu bilmeyen genç kız gibi."

Yumuşak ve içtenlikle söylenen bu sözler içinde bir şeyleri kırmıştı.

Onun o zamanlar nasıl hissettiğini biliyordu. Tıpkı *onun* da, sadece onun da, aynı şeyleri hissettiğini bildiği gibi. "O halde yola koyulalım," dedi huysuzca.

"Boşa zaman harcıyoruz.

Gün ışığı."

Ona iki kez söylemesine gerek kalmadı. Hiç tereddüt etmeden, korkmadan, endişelenmeden kamyonu atladi, görünüşe göre onlarla ilgilenme konusundaki yeteneklerine yüzde yüz güveniyordu.

Yetenekleri vardı. Onları kesinlikle güvende tutacaktı. Fiziksel olarak.

Ama zihinsel ya da duygusal olarak? Kadının da çok iyi bildiği gibi, bu *kesinlikle* onun beceri setinin dışındaydı.

Neredeyse iki saat sonra, çalkantılı, çalkantılı, tunç grisi bir gökyüzünün altında, otoyoldan ayrıldılar ve yukarı tırmanmak için dar, virajlı, iki eritli bir yola döndüler.

Ve yukarı.

Yolcusu fazla konuşmamıştı, kendisi de öyle, ama sessizlikleri tuhaf bir şekilde rahat hissettiriyordu.

Çok geçmeden asfaltı geride bıraktılar. Kamyonetini de geride bırakıp yolun geri kalanını UTV ile gitmeleri uzun sürmeyecekti. Yolcusu kıpırdandı ve ellerini karnının üzerine bastırdı. Adam ona şöyle bir baktı. "A mısın?"

"Açlıktan lyorum."

"Ben de." Yangın yolunun tam ortasında durdu. Tek eritliydi ve bu saatte burada olacak kadar aptal başka bir araç yoktu.

Yılın bu zamanında bir fırtına yaklaşıyordu. Ve çıkıyordu da. Rüzgâr yükselmiş, etraflarında yükselen amları hışırdatıyordu.

Kamyonu kapattığı anda Olive emniyet kemerini çıkarmış, dizlerinin üzerine çökmüş, koltukta dönerek çantasını almak için arkaya uzanmıştı. En azından bir saniyenin beşte biri boyunca onun tatlı kıına bakmaya direndi.

İlerleme kaydetti.

Elleri yemekle dolu olarak koltuğuna geri oturduğunda gülmek zorunda kaldı. "Mutfak lavabosunu da mı getirdin?"

Gözleri kısıldı. "Paylaşmamı istiyor musun, istemiyor musun?" "Evet, lütfen."

Peynir, kraker, elma, fıstık ezmesi, cips ve bir paket mini çikolata vardı.

şimdiye kadar aşık olmamış olsaydı, hemen o anda ona aşık olurdu.

"İnanılmazsın."

"Gerçek hikaye."

Bir kahkaha atarak akısını çıkardı ve iki elma ile bir yığın peyniri dilimledi, o da krakerleri açıp fıstık ezmesini çıkardı.

Birkaç dakika sonra, neredeyse onu öldürecek küçük bir emme sesiyle başparmağındaki kırıntıları yalıyordu.

"Bir kadının gerçekten istediği tek şey bu," dedi.

"Yemek." Adam ona bir bakış attı. "Doğru."

"Hayır, gerçekten."

Başını yavaşça salladı. "Benim tecrübelerime göre, bir kadını memnun etmek peynir ve krakerden çok daha karmaşıktır."

"Belki de yanlış kadınlarla birlikte olmuşsundur."

"Gerçek hikaye."

Kadın homurdandı, ama adam buna izin vermeyecek kadar meraklıydı. "Yiyeceklerin seni tatmin etmeye yettiğini mi söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Arada bir birinin beni beslemesine aldırmayacağımı söylüyorum. Süslü bir şey değil, benim tercihim taco olurdu. Ve belki arada bir güzel olduğumu duymak hoş olurdu."

Buna sahip olmadığı için kalbi acıyordu, çünkü bunu kesinlikle hak ediyordu. "Bana taco ve güzel sözlerden daha fazlasını istediğini söyle."

Fıstık ezmesi sürülmüş bir elma dilimini ağzına tıktırdı.

Görünüşe göre konu kapanmıştı. Temizlendiler ve Noah, "Yer olan bir sonraki yerde kamyoneti geride bırakacağız," dedi.

Başını salladı, oradan yurda kadar UTV'nin kamyonetinden çok daha iyi idare edebileceği virajlarla dağa tırmanacaklarını biliyordu.

İki dakika sonra durmak için iyi bir yer buldu ve Olive'e baktı. "İyi olacağız."

Sert bir kahkaha attı. "Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, seni mi beni mi?"

"İkisini de."

Kadının bakışları adamın ağzına kaydı ve adamın içindeki her şey tepki verdi.

Eğilerek hiç düşünmeden onu öptü. Ne yaptığını fark ettiğinde geri çekilmeye başladı ama kız çok seksi bir mırıltıyla gömleğini iki yumruğuyla kavradı ve sıkıca tuttu. Hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında, Olive'in gözlerinde eşdeğer bir açlık gördü ve kendi gözlerini kapatmak zorunda kaldı. "Oli-"

"Biliyorum. Kötü bir fikirdi."

Evet. Çünkü onu öpmek bir hataysa, ona dokunmak karşılıklı yıkıma davetiye çıkarmak demektir. Ceketini giydi ve kamyonetten indi. Rüzgâr şiddetini artırmış ve sıcaklık düşmüştü. Bunun akıllıca bir şey olduğu konusunda hâlâ şüpheleri vardı ama Olive pes etmeyecekti.

Şimdi. Ya da hiçbir zaman. Bu onun doğasında yoktu ve dürüst olmak gerekirse, onun doğasında da yoktu.

Böylece UTV'yi rampadan aşağı indirdi. Çantalarını yüklemeye başladığında Olive de oradaydı ve yardım ediyordu. Ona bir kask verdi, kendi kaskını taktı ve sonra motoru çalıştırarak Olive'in bakışlarıyla buluştu. "Geri dönmek için son şansın."

Dümdüz önüne baktı, öpüşmeleriyle yumuşayan gözleri ve ağzı artık sertleşmişti. "Hayır."

Tamam o zaman. Ama hayatı boyunca arazi araçları kullanmıştı, hem de iş için. Onları oraya götürebileceğini biliyordu. Ne durumda olacakları ayrı bir konuydu. Hava sıcaklığı düşmüştü ve kadın titriyordu. "Üşüdün mü?"

Tek cevabı başını olumsuz anlamda sallamak oldu. Ona uzun uzun baktı.

"Ben iyiyim."

"Uh-huh. Şimdi gerçeği söyle."

İçini çekti. "Sadece en son vahşi doğada fırtınada olduğumuz zamanı hatırlıyorum, tamam mı? Bu anı beni biraz fazla rahatsız ediyor."

"Bu bir daha olmayacak," dedi kararlı bir şekilde.

"Farklı bir yangın yolunda olduğumuz için mi?"

Gülümsedi. "Çünkü ben kullanıyorum." "Vay canına."

Kısık bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum."

Gözleri kısıldı. "O halde arabayı benim kullanmamın bir sakıncası yok."

"Direksiyonu soğuk, ölü ellerimden çekip alman gerekecek." Kendi ellerini havaya kaldırdı. "Yani sakıncası *var*."

"Diyelim ki burası senin sürmene izin vermek isteyeceğim bir yer değil."

"Nereye o zaman?"

Gaza bastı.

"Nereye o zaman?" diye tekrarladı, motorun ve şiddetli rüzgârın sesinden bağırmak zorunda kalarak.

Adam bakışlarını onunkilere kaydırıp ve kaşlarını salladı.

"Ciddiyim!" Kızın gözleri inanmazlıkla irileşti. "Yatağın mı? Arabayı sürmeme izin verdiğin yer *orası* mı? Aman Tanrım, sen tam bir erkeksin."

Suçlu olduğu kadar suçluydu. Ama yüzünde beliren kısa gülümseme, en azından onu kendi aklından çıkardığını söylemesi, buna değmişti.

Beş dakika sonra yağmur yağmaya başladı. On beş dakika sonra silecekler nöbet geçirmeye başlamıştı. Yolu görmek bir lükse dönüşmüştü ve lastikleri çamurda kayarak arka tarafı savrulduğunda Olive'in nefesi kesildi. "Dayan," dedi ve durmadan önce onları patinajdan kurtardı. "İyi misin?"

Nefesi küçük nefesler halinde geliyordu ve Oh Shit çubuğunu kavramıştı. "Neden olmayayım ki?"

Onun şımarıklığını seviyordu. "Şu anda yurda kamyonumdan daha yakınız, bu yüzden bu noktada geri dönmektense devam etmek muhtemelen daha güvenli."

"Katılıyorum."

Yine de yavaş ilerliyordu ve yirmi beş dakika sonra durdu. Olive sağanak yağmurun altında gözlerini kısarak bir yurdun belli belirsiz dış hatlarına baktı.

"Burası mı? Başka araç göremiyorum. Yan tarafta daha küçük ikinci bir yurt mu var?"

"Orası müştemilat."

Kadın dehşet içinde ona baktı.

"Akan su yok," dedi adam. "Merak etmeyin, arkada birkaç galon içme suyum var."

Yurtayı inceledi. "Belki de minibüslerine bir şey oldu ve içeri girdiler."

Bu konuda şüpheleri vardı. Mekânda bir boşluk hissi vardı. Ama bu onun gösterisi olduğundan, dışarı çıkmak için bir hamle yapmasını bekledi.

Y a p m a y ı n c a başını salladı. "Gidip arka tarafa bir göz atacağım. Belki bir sebepten dolayı oraya park etmişlerdir."

Razor'dan doğruca cehenneme çıktı - eğer cehennemde kalın, ağır tabakalar halinde yağın yağmur varsa tabii. Rüzgâr yağmuru keskin bir açıyla eğiyo, pek bir şey görmesini zorlaştırıyordu.

Olive onun yanında belirdi. "Yürüyüşe çıkmış olabilirler," diye bağırdı. "Bu havada mı?"

"Her şeyi enine boyuna düşünmüyorlar."

Hadi canım. Hiç düşünmemişlerdi, en azından Olive söz konusu olduğunda.

Yurt bir VW otobüsü büyüklüğündeydi. Arkasına doğru yürüdüler ama bir minibüs bulamadılar. Ya da başka bir şey. Tamamen sıırıslıklam olduktan sonra ön kapıya döndüler ve Olive kapıyı çalarken Noah tek pencereden içeri baktı.

Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Olive kolu denedi. "Kapı kilitli." "Sorun değil."

"B ve E'ye mi gidiyorsun?" diye sordu. "B yok." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sadece E."

Bölüm 19

Olive, Noah'nın kargo pantolonunun cebinden bir şey çıkarmasını ve ağırlığını sağlam bacağına vererek kendini elinden geldiğince aşağı indirmesini izledi. Bir klik sesi duyuldu ve yüzünü hafifçe buruşturarak ayağa kalktı ve kapıyı açtı.

İyi olup olmadığını sormadı, çünkü o bir erkekti ve bu nedenle ya onu görmezden gelecek ya da iyi olduğunu söyleyecekti. "Yani kırılıyoruz ve Girmek yerine," dedi. "Az önce kilide çarptın."

"Hayır." Adam kadının bakışlarını karşıladı, kendi bakışları hiçbir şey belli etmiyordu. "Buraya geldiğimizde kapı kilitli değildi."

Kadın gözlerini devirdi ve adam neredeyse gülümsedi. "Belli ki burayı kullanan kimse yok," dedi ve ceketini omuz silkerek ona sardı.

Dışı sıırılsıklamdı, içi sıcacıktı ve nefis bir şekilde onun gibi kokuyordu ve onu ve su geçirmezlik vaadini yerine getiremeyen işe yaramaz ceketini tamamen kaplayacak kadar büyüktü. "Ama-"

"Üşümüşsün," dedi. "Sen de öyle!"

Omuz silkti. "Akışına bırakmakta daha iyiyim."

Bu konuda kızmaya başladı ama ... gerçek gerçektir. "İçeri gir," dedi.

"Gidip çantalarımızı alacağım. Ayrılmak istemiyorum

Tüm ayı nüfusunu doyuracak kadar yiyecek getirdiğin için onları Razor'a götürdüm."

Kadın dondu kaldı ve ona baktı.

Adam zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Buranın nasıl bir yer olduğunu unuttuysan büyük şehirde çok uzun süre kalmışsın demektir."

Bir başka gerçek. Tahoe Ulusal Ormanı'nda ayılar çok sevimli, çok korkutucu tehditlerdi. Kilitli olmayan arabalara girdiler ve orta konsollar ve direksiyonlar da dahil olmak üzere buldukları her şeyi yediler. Arabalara girip

kilitli olmayan garajları, buzdolaplarını ve dolapları parçaladılar. Kısacası, eğer bir şey güzel kokuyorsa, ayılar onu buluyor ve yiyordu. "Dikkatli ol."

"Benim göbek adım."

"Evet, doğru," diye mırıldandı, onun alçak kahkahasını duyarak gidişini izledi. "Bekle! Ceketin!"

Ama adam çoktan gitmişti. Başını sallayarak içeri girdi, bir daire çizerek yurta bütünüyle inceledi. Küçüktü ama sağlam inşa edilmiş benziyordu; yağmurun çatıya vuran şiddeti düşünülduğünde bu iyi bir şeydi. Bir koltuk, iki uyumsuz sandalyesi olan küçük bir masa ve hepsi parlak turuncu, kırmızı ve yeşil renklerde bir yatakla en azından seyrek bir şekilde döşenmiş olduğunu görünce şaşırdı.

Anne ve babası altmışlı yılların ortamında evlerinde gibi hissedebilirlerdi, ama onlardan hiçbir iz yoktu, toz tabakası bir şey ifade ediyorsa, bir süredir kimsenin burada olduğuna dair bir işaret de yoktu. Yani ya gelmemeye karar vermişlerdi ya da ... herhangi bir nedenle hiç gelmemişlerdi. Kiralama şirketini arayıp ailesinden haber alıp almadıklarını sormak için telefonunu çıkaran Olive ekrana baktı.

Servis yok.

Sürpriz değildi. Tahoe bölgesinde yaşamayanlar buna asla inanmazdı ama yine de internet ve telefon hizmetinin olmadığı büyük cepler vardı. Belki Noah'nın ne yapacağına dair bir fikri vardır.

İçeri gelmediğini fark edince kapıya gitti.

Yağmur yüzünden burnunun ucunu görmek neredeyse imkânsızdı. Yağmur suyu küçük oyuktan akıyordu, muhtemelen yurdun girişini hava koşullarından korumak için konulmuştu ama aslında tek yaptığı görüşü tamamen engellemekti.

"Noah?" diye bağırdı, sesi fırtınanın gürültüsü tarafından hemen yutuldu.

Nuh ona cevap vermedi.

Soğuk bir hava dalgası saçlarından birkaç tutamı yüzüne savurdu ve sabırsızca onları geri itti. Birden dayanılmaz bir endişeye kapılarak ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Bu hiç komik değil!"

Sessizlik.

Tanrım, eğer kendini bir ayıya yem etseydi, onu asla affetmezdi. Asla affetmezdi. Asla. *Lanet olsun*. Nefesini içine çekerek yağmura doğru koştu. UTV'ye vardığında yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki aracın arkasındaki uzun boylu, zayıf kaslı gölgeyi neredeyse kaçıırıyordu.

Noah orada duruyordu, avuçlarını Razor'a dayamıştı, başı öne eğikti, vücudundaki dinginlik ona doğru koşmasına neden oldu. Botları çamurda çekiş gücünü kaybettiğinde neredeyse oraya varmıştı. Tek bir kalp atışı için kollarını salladı, umutsuzca dengesini bulmaya çalıştı ve sonra sertçe yere düştü, kışının üzerine indi.

Noah ona doğru adım attı, topallaması o sabah olduğundan çok daha belirgindi.

"Yaralandın mı?" diye sordu ona elini uzatarak.

"Sadece gururum. Senin aksine!"

Kadın elini tutmayınca, adam uzandı ve çenesi gergin bir şekilde onu kendine doğru çekti. "Ben iyiyim," dedi kısık bir sesle.

"Noah-"

Ona sırtını döndü. "Bırak gitsin."

"Yapamam!"

Bu onu durdurdu ve yavaşça geri döndürdü.

"Bak," dedi sesini alçaltmaya çalışarak. "Arkadaşlar böyle yapar.

Endişelenirler. Birbirlerinin arkasını kollarlar. Birbirlerinin yanında dururlar. O yüzden bununla başa çık!" *"Üstesinden gelmek mi?"*

"Evet! Peki ne oldu? Sana seslendiğimde bana cevap vermedin."

"Hiçbir şey olmadı, seni duymadım."

Kız ona öylece bakınca, adam sanki kız büyük bir sınavdaymış gibi içini çekti.

"Bazen bir pozisyonda çok uzun süre kalırsam ya da hava soğuksa bacağım kilitleniyor. Önemli bir şey değil." Ve üç çanta da omuzlarından sarkarken topallaya topallaya çadıra doğru yürüdü.

Tanrı onu aptal alfalardan korusun. "Kendi eşyalarımı taşıyabilirim!"

Yavaşlamadı ve onu peşinden koşarken bıraktı. İçeride çantaları bıraktı ve dönüp etrafı inceledi, üzerinden sular süzülüyordu. Gömleği o kadar ıslaktı ki ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış, ne kadar fit olduğunu vurgulamıştı ve kız ağzının kuruduğunu hissetti - bu da onu gerçekten kızdırdı. "Seni bir ayının yediğini sandım!"

Bir kahkaha attı. "Beni özler miydin?"

"Evet," dedi ağzı, bir kez daha beyninden izin almadan.

İşte bu kadar. Bir daha asla konuşmayacaktı.

Onun itirafı karşısında şaşkın bir duraksamadan sonra Noah sıırttı. "Sadece ayının tüm atıştırmalıklarını da yemesinden korkuyordun."

Kızın onu özlemiş olabileceğine inanmıyordu ve kız da rahatlayıp rahatlamadığından emin değildi. O derin düşüncelere dalmışken, adam sert adımlarla odun sobasına doğru ilerledi.

"Ateşi yakabilirim," dedi. "Ben hallederim."

"Bacağın-"

"Bana akıl sağlığı yerinde olmayan bir sakatmışım gibi davranmayı bırak."

Kadın ona baktı, sonra sesini çabayla alçalttı. "Belki de akılsızca *davrandığın* içindir."

"Akılsızca *davranıyorum*," diye tekrarladı adam, biraz da inançsızlıkla.

"Hey, eğer ayakkabı uyuyorsa."

Boğazının derinliklerinden gelen ses, kızgınlık ve huysuzluktan söz ediyordu. İyi o zaman, görev tamamlandı ve ona fırlatabileceği, onu sakatlamayacak ya da öldürmeyecek bir şey bulmak için etrafına bakındı. Hiçbir şey bulamadı. Ama durun... cebinde küçük bir paket bonibon vardı. Keşke fıstıklı M&M's olsalardı, çünkü daha çok acıtırıldırı, ama fıstığa karşı hassasiyeti olduğu için

"Hey!" diye bağırdı, mavi bir bonibonla kafasının arkasına vurduğunda. Boynunu bükerek ona ters ters baktı.

"Silah bulamadığıma şükret," dedi ve kendini durduramadığı için M&M'leri fırlatmaya devam etti. Belli ki aklını kaçırmıştı.

Thunk. Plink. Şingirtı-şekerleri fırlatırken çıkardıkları sesler neye çarptıklarına bağlıydı. Şimdi ona dönük olduğu için alnının ortasına isabet eden hariç. O hiç ses çıkarmadı.

Ağzına aldığı da öyle. "*Gösteriş* yap."

Çiğneyerek kaşlarını kaldırdı. "Bitirmek üzere misin?"

Öfkeyle boş ambalajı kot pantolonunun cebine soktu ve dolapları karıştırmak için döndü. Boştu, ama ... Yalnızca bir şişe viskiyi eline aldı.

"Akşam yemeği buldum." Ve böylece, iliklerine kadar işleyen ürpertisini bir yudumla bastırdı. "Geri dönmen ne kadar sürer?"

Adam ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Bu çılgın fırtınada geri dönemeyiz." Panik içinde dönüp duruyordu. "Ama-"

"Gitmiyoruz, Olive. Burası güvenli değil."

Yurtta etrafına bakındı ve zorlukla yutkundu. "Birbirimizi öldürmeden burada nasıl kalacağız?"

Tekrar odun sobasına döndü. "Ben kendi tarafımda kalacağım, sen de kendi tarafında."

Birden çok ama çok küçük görünen tek kişilik, çıplak, tam boy yatağa baktı.

"Alabilirsin," dedi ona bakmadan.

"Seni yerde yatırmayacağım," diye mırıldandı. "Biz yetişkiniz. Paylaşabiliriz."

Bir omuz silkme daha, öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi, ki bu bir hakaret gibi hissettirdi. Ona baktı ve pantolonunun kendisinininki gibi çamurla kaplı olduğunu fark etti. "Belli ki sen de düşmüşsün," dedi. "Bir yerini incittin mi?"

"Yaralandın mı?"

"Vay canına." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yani şimdi üç kişi mi olduk?"

Cevap vermek yerine odun sobasının önünde çömeldi. Hareketleri o kadar dikkatliydi ki, adamın söylediğinden çok daha fazla acı çektiğini biliyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu güçlü ve yetenekli görünen sırtına. Bir erkeğin sırtında onu bu kadar etkileyen şey neydi? Ya da belki de dayanılmaz ağırlıkları kaldırmaya uygun geniş omuzlarıydı.

Aslında, büyük olasılıkla çok güzel kalçalarıydı ... Onu görmezden gelerek metodik bir şekilde ateş yakmaya başladı. "Yanlış yapıyorsun," dedi kadın.

Adam yemi yutmayınca ellerini havaya kaldırdı ve çantalarına döndü. Belki adam inatçı bir eşek olmak istiyordu ama o istemiyordu. Temiz, kuru giysiler istiyordu ve onları dün istiyordu.

Ama bir sorun vardı.

Üstünü değiştirecek bir yer yoktu. Ne olacak ki, diye düşündü. Nasıl olsa sırtı ona dönüktü. Islak botlarını tekmeledi, önce onun ceketini, sonra kendisinininkini, sonra da eşofmanını ve tişörtünü çıkardı. Son olarak kot pantolonunun fermuarını açtı.

Islak kotun sorunu ıslak olması değil, tenine yapışmış olmasıydı. Kot pantolonu indirmek için epeyce debelenmesi ve kıvrınması gerekti ama sonunda özgürdü. İşte o zaman yurttaki sessizliğin sağır edici olduğunu fark etti. Başını kaldırdı ve Noah ile göz göze geldi; Noah'nın gözleri karanlıktı ve yutkunmasına neden olan şeylerle doluydu. "Ne?" diye sordu toplayabildiği tüm hırçınlığıyla.

"Bugün Çarşamba," dedi
Noah. "Öyle mi? Ne olmuş
yani?"

Adam çenesini kızın alt kısmına doğru itince kız aşağı baktı ve bugünkü iç çamaşırının önünde *Fri-Yay* yazdığını geç de olsa hatırladı. "Ne yani, daha önce hiç yanlış gün iç çamaşırı giyen bir kız görmedin mi?"

Bunun ona neredeyse bir gülümseme daha kazandırdığını söyleyebilirdi. Ama ona hâlâ kızgındı, bu yüzden çantasını karıştırdı ve yedek kıyafetlerini giydi. Sonra küçük -posta pulu kadar küçük- mutfığa yöneldi. Çaya ihtiyacı vardı. Yanında her zaman birkaç poşet acil durum çayı taşırdı çünkü ona göre kafein başlı başına bir besin grubuydu. Sadece . . . akan su yok, elektrik yok, gaz yok.

İnsanlar böyle yerleri eğlenmek için kiraliyordu. Yine de, en büyüğü kendisiyle birlikte olmak istememesi olan birçok günahı için affetmeye hazır olmadığı Noah'ya şikayet etmeden önce kuru çay poşetini yiyecekti. Ölüm ya da parçalanma tehdidi altında bile olsa ona neden kızgın olduğunu söylemeye niyetli değildi. Ama artık onunla konuşmayacağı kesindi, gerçi onunla konuşmaya çalışmadığı düşünülürse, bu gerçeği takdir ettiğinden emin değildi.

Boğuk bir yeminle arkasını döndü. Bay Her Durumda Becerikli ellerini kalçalarına dayamış, çok küçük bir duman çizgisine bakıyordu. Ateş yoktu. Bir kıvılcım bile yoktu.

"Ona dik dik bakmanın bir faydası olacağını
sanmıyorum," dedi. Adam onu görmezden geldi.

Güzel. Demek ki birbirleriyle konuşmamaları karşılıklıydı. Her neyse. Neredeyse arkasını dönecekti ama onu yakaladı.

Adam titriyordu.

"Noah," dedi ve adam cevap vermeyince yaklaşp yüzünü ona çevirmeye çalıştı ama bu kolay olmadı çünkü adam direndi. Lanet olası inatçı tuğla duvar. Sonunda onun etrafından dolaşarak ön tarafına doğru yürüdü. Yukarı uzanarak çenesini kavradı. Soğuk çenesini. İyi saklamıştı ama o da en az kendisi kadar donmuştu ve aslında hâlâ çok ıslaktı. "Üstünü değiştirmen gerek. Ben ateşi yakayım."

"Ateş yanıyor. Her an tutuşabilir." "Uh-
huh."

Bay Mükemmel ona inanmadı, o da dizlerinin üzerine çöktü ve odun yığınını devirdi.

"Hey."

Onun yaptığının tersini yaparak, en alttaki en büyük odun parçalarından başladı ve ardından oksijene yardımcı olması için çıraları en üste yerleştirdi. Böylece ateş alttaki tüm katmanları yakabilecekti. Alevlerin ilk yalımını gördüğünde başını salladı, ayağa kalktı ve Noah'ya döndü.

İki mutfak sandalyesinden birine oturmuştu, çenesi gergindi. Gömleğini çıkarmıştı ama üzerinde hâlâ kargosu ve botları vardı.

Adamın sakat bacağını öne doğru uzatarak oturmasının, pantolonunu bir kenara bırakın, botlarını çıkarmak için bacağını kolayca bükemeyeceği anlamına geldiğini fark ettiğinde, öfkesi azaldı ve botlarının bağını çözmek için eğildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" diye sordu, sesine sempati yerine ağır bir ukalalık dozu vererek, aptal gururunun daha nazik bir duygudan bile nefret edeceğini biliyordu.

Erkekler aptaldı.

"Kendi botlarımı kendim çıkarabilirim," diye tersledi.

"Elbette." Topuklarının üzerine oturdu ve ona çıkarmasını işaret etti.

Adam ona ters ters bakınca başını salladı ve tekrar öne eğilip botlarını ve ıslak çoraplarını çıkarmayı bitirdi. Sonra da pantolonuna göz attı.

"Hayır," dedi adam bitkin bir halde. "Sadece bana biraz yer açın."

Ona bir iyilik yaptı ve inatçı kışını bırakıp ateşiyle ilgilenmeye gitti. Bunun tamamen gereksiz olduğu ortaya çıktı çünkü alevler canlanmaya başlamıştı. Omzunun üzerinden baktı ve Noah'yı yatakta bir battaniyenin altında buldu. "Battaniye nereden geldi?"

"Spor çantamdan."

Doğru ya. Acil durum ve hayatta kalma malzemeleri. Tek bir düşüncenin ötesinde düzgün düşünebildiğinden değil: *Battaniyenin altında ne giyyordu?*

Odunlar çatırdadı ve sıcaklık tüm çadıra yayılmaya başladı. Noah hiç alay etmeden, "Güzel bir ateş," dedi, Kahretsin, bu onu ondan daha iyi bir insan yapıyordu.

"Seni baskı altında çalışırken görmek her zaman büyüleyici olmuştur," dedi sessizce. Gerçekten.

"Neden beni baskı altında çalışırken görmek istiyorsun?"

Gülümsemesi alaycıydı. "Baskı altında insanların gerçekte neyden yapıldığını görürsünüz. Kim olduğunuzu veya ne yaptığınızı temizlemek için zaman yok. Baskı

bir insanın en çok neyden korktuğunu

gösterir." "Öyle mi? Sen neden korkuyorsun?"

Gülümsemesi sıkıydı. "Eskiden korktuğumdan daha fazla. Ya sen?" "Atıştırmalıklarımızın bitmesinden korkuyorum."

Adam homurdandı.

"Tamam, ateşli çocuk," dedi. "Sence neden korkuyorum?"

Adam onun sorusuna gülmek yerine ciddi bir şekilde konuştu. "Büyüme şeklinizle etiketlenmekten korkuyorsunuz, bu yüzden gerçek sizi kendi etrafınızda inşa ettiğiniz dünyadan saklıyorsunuz. Hem de gerçek sen olduğunu fark etmeden. şaşırtıcı- olduğu gibi."

Ağzının açık kaldığını fark etti. Adam onun korkusunu nasıl bilebilir ve daha da kötüsü bunu kendisinden daha iyi anlayabilirdi?

Adam ona parmağıyla bir işaret yaptı. "Buraya gel."

Dedi büyük kötü kurt.

Kız tereddüt edince gülümsedi. "Gergin misin?"

"Hayır." Daha çok tahrik olmuş gibiydi, bu da onu gerçekten kızdırmıştı. Ama anlaşılan ayakları mesajı almamıştı çünkü onu yatağın kenarına göturdüler. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet, içeri girmen için. Hâlâ üşüyor gibi görünüyorsun." Yanındaki boşluğu sıvazladı.

Baş belası alfa ruhuna geri döndüğünü görebiliyordu. Ama haklıydı. Hâlâ üşüyordu. Gerçekten üşüyordu, özellikle de el ve ayak parmakları. Ve burnu da. Bu da neydi böyle?

Adam uzanıp kızın elini tuttuğunda kız iç çekti. Adamın eli onun direncini ısıtmış ve eritmişti çünkü o da sıcak olmak istiyordu.

"Peki." Yatağa tırmandı. "Ama *sadece* senin için endişelendiğim için."

"Biliyorum," dedi adam biraz eğlenerek onu kendine çekerken ve vücudunu ona sardı.

Çıplak değildi ama neredeyse çıplaktı. Üzerindeki tek şey örgü boxer'dı ve kadın neredeyse inliyordu - ta ki adamın sessiz kahkahalarla titrediğini fark edene kadar. Güzeldi. İnlemişti. "Sen bir pisliksin."

Yüzünü saçlarına bastırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Ve *sen* tanıdığım en güçlü, en harika kadınlardan birisin."

Bu beklenmedik iltifat onu kıvrandırmıştı.

"Olive." Sesi alçak ve boğuktu. "Beni öldürüyorsun."

Ona karşı nasıl hareket ettiğini ve onun çok erkekçe bir tepki verdiğini fark ettiğinde dondu kaldı. *Eep.* "Özür dilerim."

"Üzölme. Aylardır gördüğüm en hareketli şey."

Kız homurdandı, ama sonra bakışları kilittendi ve yağmur etraflarındaki
çadırı döverken, ona buranın ortasında sıkışıp kaldıklarını hatırlattı.

Fırtına dinene kadar hiçbir yerde.

Tek yataklı.

Bölüm 20

Olive, Noah'dan uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama onun zayıf kaslı, uzun gövdesi sağlam ve sıcaktı ve kendi bedeni ondan vazgeçmeyi reddediyordu. Bir sessizliğin içini doldurmadan geçip gitmesine izin vermesi pek sık rastlanan bir şey değildi ama o anda, ateşin çıtırtısı, yağmurun çadırın çatısına vuran davulu ve onun içine sızan lezzetli sıcaklığıyla, garip bir şekilde huzurlu hissediyordu. Çok az anlam ifade ediyordu. Aslında, hiç mantıklı değildi.

Planlanmamış bu yakınlık onu huzursuz etmeliydi ama etmedi. Bunun yerine, açıklayamadığı bir rahatlık hissetti, sanki zamanın ve mekânın dışındaydılar.

Belki ... belki de burada olan her şey burada kalabilirdi. "Vegas gibi."

Noah kaşlarını kaldırdı.

"Yok bir şey," dedi hemen. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim."

Yüzünden yavaş bir gülümseme geçti. "Vegas gibi," diye tekrarladı.

"Vegas'ta olan Vegas'ta kalır gibi mi?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Ama aynı zamanda ... tamamen.

Gülümsemesi genişledi. "Az önce ciyakladın. Bu yalan demek." Harika. "Bacağın nasıl?"

"Ne bacağı?"

Sert bir kahkaha atarak gözlerini kapattı ve başını onun göğsüne yasladı.

"Senden bunu yapmanı istememeliydim."

"Vegas'ı ziyaret etmeyi sevmediğin için mi?"

Gözlerini devirdi, ama sonra yüzünü onunkine doğru kaldırdı, gülümsemesi soldu. "Çünkü eski anıları canlandırdığını biliyorum."

Bir an sessiz kaldı, ama bir elini kaldırıp bir parmağını şakağı boyunca nazikçe okşarken gözleri onunkilere kilitlenmişti.

saçlarını yüzünden geriye doğru çekti. "Geldiğim için pişman değilim," dedi. "Bu yolculuğu tek başına yapman fikrini hazmedemedim."

"Bunu tek başıma yapmamın *mümkün* olmadığını söylememe gerek yok," diye mırıldandı.

"Bu bir teşekkür müydü?"

Bu onu güldürdü. "Evet. Büyük bir teşekkür." Tereddüt etti. "Sana borçluyum."

"Ben de sana yardım etmek için Sunrise Cove'a döndüğün için borçluyum, yani ödeştik sayalım."

"O kadar da büyük bir yardımım olduğundan emin değilim," dedi.

"Sadece varlığın bile bir yardım. Biliyorum, ben de ..." Başını salladı, belli ki doğru kelimeleri arıyordu. "Uzak. Eski anıların su yüzüne çıkması konusunda da haklıydın."

"Bizim hakkımızda mı?"

"O konuda," dedi. "Ve o zaman ile şimdi arasında olan diğer şeyler." Kadın başını eğdi ve onu inceledi. "Baban mı?"

Adam başını salladı.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Teşhisten sonra çok hızlı öldü."

"Evet, ondan hemen önce benimle neredeyse hiç konuşmuyordu ve bunun tersi de geçerliydi."

Birleştirdikleri ellerine, başparmağının hafifçe parmak eklemlerinin üzerinden geçişine baktı. "Sana karşı çok sertti ama seni seviyordu."

Noah kabaca güldü.

Gerçek şu ki, ona göre babası Noah'yı gerçekten anlamamıştı. Bir kukla istemişti. Ama Noah kimsenin kuklası değildi. Tek istediği, kusurları ve her şeyiyle olduğu gibi kabul edilmektir.

"Onu asla memnun edemedim," dedi. "ATV kazasından sonra daha da kötüleşti. Doktorların ne dediğini biliyordu, beyzolda bir kariyerin mümkün olmayacağını biliyordu ama yine de beni zorladı. Ben geri adım attığımda da beyzolda kalmanın bir yolunu bulmamı ya da işletme diploması alıp dükkânı devralmamı istedi."

"İkisini de istemedin."

Noah başını salladı. "Bacağımı iyileştirir iyileştirmez ve tekrar hareket edebilir hale gelir gelmez ormancılık departmanında çalışmak üzere ayrıldım. Kolluk kuvvetleri ve özel soruşturmalar konusunda ihtiyacım olan deneyimi edindim ve ISB özel ajanı olmaya davet edildim."

"Ve bu sizi mutlu etti."

"Oh, kesinlikle evet. Olduğum kişi olma özgürlüğü ..." Tereddüt etti. "Fırsat buldukça eve geldim, özellikle de babam hastalandığında. Bu arada, o hastalığı atlatamadı. Aramızda hiçbir şey düzelmedi. Sanırım aramızdaki sorunları çözmek için zamanımız olacağını düşünmüştüm ama olmadı."

"Noah." Kalbi onun için acıyordu. "Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Geriye objektif olarak baktığımda, her şeyin o kadar da kötü olmadığını görebiliyorum. Büyüme yıllarım. Bana disiplini ve dürtülerimi nasıl dizginleyeceğimi öğretti. Ben bir jokerdim ve bu açıdan o benim için iyiydi. Yani o zamanlar öyle düşünmüyordum," diye alaycı bir gülümsemeyle ekledi.

göğsünde bir şeyler kıpırdadı. "Ama bana yaptığım işle gurur duymayı öğretti. Bu benim için bir dönüm noktasıydı. Onun etkisi olmasaydı şu anda sahip olduğum hayata sahip olamazdım." Onun elini sıktı. "Ve biz de aileni bulmaya gidiyoruz. Orta yolu bulmak için hâlâ vaktiniz var."

Onun gözlerinin içine baktı, kendi pişmanlıklarını gördü ve kalbinin sıkıştığını hissetti. "*Bu* yüzden bana yardım ediyorsun."

"Yardım ediyorum çünkü *seni* önemsiyorum. Sadece diyorum ki, onları bulduğumuzda, belki de ilişkiniz hakkında ne hissettiğini açıklamak için zaman ayırabilirsin."

"Pişman değilim," dedi sessizce.

Gözlerini onunkilere diken adam başını salladı. "Pişmanlık yok."

Boğazını temizledi. "Pişmanlıklardan bahsetmişken... babanın yaşam kutlamasında konuşma fırsatımız olmadı. Ona olanlar için üzgünüm. Onu nasıl kaybettiğin için. Olanların senin hatan olmadığını bildiğini söyle bana."

"Biliyorum ama yine de işleri daha önce yoluna koymadığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Neyse ki annem ve kız kardeşim bunu bana karşı kullanmıyor." Başını eğdi. "Ve ... bunu zaten biliyordun."

"Evet, çünkü Katie'nin senin adını söylemesini yasaklamadım." Onun yüzünü buruşturmasına güldü. "Her zaman seni sordum, neler yaptığını takip ettim." Durakladı. "Gerçek mi?"

"Her zaman."

"Senin hakkında edinebildiğim her bilgiyi içime çektim."

"Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama o gece partide seni incittiğim için özür dilerim" demeden önce gözleri kilitlendi ve bir süre öyle kaldı.

İçten bir kahkaha atmayı başardı. "Seninle yatmak istediğim ama senin reddettiğin, bu yüzden kendimi Trev What's-His-Face'e atarak bir aptal gibi davrandığımı ve tüm dünyaya bakire olduğumu söylediğin zamanı mı kastediyorsun?"

benimle yatarsa onu öldüreceğini mi söyledin? Oh, ve sonra çıkarmaya çalıştığım da

-Bu arada sen de benimle birlikte büyükannemin ATV'sine atladın ve ... gerisini hatırlarsın."

Yüzünü buruşturdu. "Benim versiyonumu daha çok seviyorum." Kadın yine güldü.

"Anlat bakalım."

"Trev'in senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyordum ve *kesinlikle* senin için yeterince iyi olmadığını biliyordum. Ve asla seninle yatmayacağımı söylemedim, sadece o gece bunu yapmayacağımı söyledim, duygularım bu kadar yüksekken değil. Sana erteleme teklif ettim." Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O ertelemeyi nereye y a p a c a ğ ı m ı sen söyledin."

Söylemişti. "Aceleci davranmış olabilirim."

Başını salladı, konuyu saptırmak istemiyordu. "Eve tek başına gitmene izin veremezdim çünkü o ATV'ye binecek kadar bile tecrübeli olmadığını biliyordum ama büyükannen senin "ödünç" aldığını bilmiyordu. o."

Gözlerini kıstı. "Yeterince 'iyi' olmadığını konusuna geri dönelim."

Gözleri yumuşadı. "Değildim, Oli. Ben bir beceriksizdim, bağlantıları ve kökleri andıran her şeyden uzaklaşmaktan başka bir şey istemeyen adrenalin dolu bir beceriksiz. Sen çok tatlı ve saftın ve ben-"

"*Tatlı ve naif* mi?" diye sordu, sesi birkaç oktav yükselmişti. "*Tatlı ve naif*, bir golden retriever'ın kişiliğini ima ediyor!"

Başını salladı, neyse ki gülümsemiyordu yoksa ona vurmak zorunda kalacaktı. "Bir golden retriever gibi tatlı ve saf değil," dedi. "Keskin dişleri olan bir kedi yavrusu gibi tatlı ve saf."

Kadın güldüğünde, adam da gülümsedi. "Aynı zamanda alaycıydın ve belki de

biraz temkinli, ama asla bıkkın değil." Buna hayret etmiş görünüyordu. "Basit şeylerden keyif alırdınız ve gülümsemeyi çok çabuk öğrenirdiniz."

"Öyle miydin?"

"Öyleydim," dedi. "Ayrıca çok zeki, her zaman taşıdığın çakı kadar keskin ve becerikliydin. Kimseden bir bok almazdın. Hâlâ da öyle. İnanılmaz biriydin ve hâlâ öylesin."

"Peki o zaman neden-"

"Çünkü kaçmaya çalıştığım her şeyi istiyordun..." Nedenleri parmaklarıyla işaretledi. "Duygusal bağlar, kökler, aile ..."

Doğru. Büyüme yıllarını olmadığı bir şey, biri olmak zorunda kalarak geçirmişti. Ve artık kendi kişiliği olmakta özgür olduğu için, aşkın, gerçek aşkın, onun değişmesini gerektirmeyeceğini anlamıyor ya da umursamıyordu. Bir sonraki soruya cesaret etmesi biraz zaman aldı ama bunu yapmak zorundaydı

Biliyorum. "Yakın zamanda senin için bir şeylerin değişeceğini düşünüyor musun?"

Durakladı, bakışlarında şimdi pişmanlık vardı. Kadının yüzünü kavrayarak alnını onunkine yasladı. "Bu sorunun cevabının sonsuza dek hayır olacağından hep çok emindim ama gözlerinin içine bakmak beni tereddüte düşürüyor."

Kalbi küt küt atmaya başladı ama bir zamanlar safsa bile artık değildi. "Bana boş yere umut verme, Noah."

"Vermemeye çalışıyorum. Sadece diyorum ki, eğer biri için değişebilseydim, bu senin için olurdu."

"Mesele de bu zaten," dedi. "Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmeni asla istemem." Yataktan çıkmaya başladı ve onu yakalamadan önce derin bir nefes aldığını, sonra da onu geri çekip öptüğünü duydu.

"O da neydi?" diye sordu nefes nefese.

Adam sırt üstü uzandı ve gözlerini tavana dikti. "Biliyorsam ne olayım. Beni deli ediyorsun."

"Gururumu okşadın," dedi kadın iyi bir alaycılıkla. Hâlâ nefes nefeseyken bunu başarmak zordu.

Yan tarafına dönüp başını bir eliyle destekleyerek ona bakarken gülümsemesi alaycıydı. "Eğer yardımı olacaksa, beni delirtebilecek tek kişi sensin."

Birbirlerine baktılar, hava süper şarjlı hale geldi. Birkaç dakika önce olduğu gibi öfkeyle değil, farkındalıkla. Beklenti ve açlık, y a ğ a n yağmurla uyum içinde etraflarında titreşiyordu. Ateş çıtırdıyor ve Nuh'un sarhoş edici kokusu etrafını sarıyordu. Bu kadar uzun bir günün ardından nasıl hâlâ bu kadar güzel kokabiliyordu? Ya da ona bakış şekli, sanki onun güzel ve olağanüstü olduğunu düşünüyormuş gibi, göz bebekleri sıcaklık ve arzuyla kararıyordu.

Bunun bir şey olmayacağını, olamayacağını bilse bile, yine de onu istiyordu. Ve şu anda onun tamamen kendisine ait olduğu düşünüldüğünde, onun her santimini kendisine karşı hissedecek kadar yaklaştı, bazı Kalbinin çatıya vuran yağmurun ritmine uygun bir şekilde çarpmasına neden oldu. İhtiyaç dolu bir sesle ağzını onunkiyle birleştirdi.

Noah hakkında zaten bildiği bir şey vardı: öpüşmeyi seviyordu ve bu konuda inanılmaz derecede iyiydi. Yavaş, derin ve lezzetli bir şekilde başladı ama sonunda odağını onun ağzından boynunu kemirmeye kaydırды. Bu his kızdan boğazını yırtarcasına bir inilti çıkardı, bu inilti adamın kızın gözlerinin içine bakacak kadar geri çekilmesine neden oldu. "Yağmur çeki on yıldan eski," diye mırıldandı, sesi boğuk, alçak ve çok seksiydi. "Hâlâ geçerli olma ihtimali var mı? iyi mi?"

İşte onun sorunu buydu. Noah ateş gibiydi. Sıcak ve tüketen. Onun sunduğu şeyi istiyordu ama aptal değildi. Onun sunabileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Ya da en azından teklif *edebileceği* tek şey buydu.

Yine de gülümsemesinin ardında bir şey vardı. Bu da onun kendisiyle kuracağı bağı en az kendisi kadar ihtiyaç duyduğundan şüphelenmesine neden oldu. Daha önce hiç görmediği bir yönünü paylaşmıştı ve şimdi o da aynısını yapmak istiyordu. "Tam zamanında geldin," dedi. "Süresi dolmak üzereydi." Ona daha da yaklaşmak için bir bacağı onunkinin üzerine attı.

Adam yüzünü buruşturdu ama saklamaya çalıştı.

"Ohmigod," diye nefes nefese kaldı. "Seni incittim mi?" "Hayır."

"Kesinlikle incittim."

"Belki birazcık." "Çok özür dilerim!"

"Ben iyiyim."

"Emin misin-" Ama cümlesini tamamlayamadı çünkü adamın iri, sıcak elleri gömleğinin altından kayarak çıplak göğüslerini avuçladı. İçten iniltisi neredeyse dokunuşu kadar heyecan vericiydi.

"Acı, bu işin gideceği yer için ödenecek küçük bir bedel," dedi kabaca.

"Öyle mi?" Onun iri ellerine doğru eğildi çünkü onlar şimdiye kadar hissettiği en iyi şeydi. "Peki bu nereye gidiyor?"

Adam onun kulak memesini ısırdı. "Sen nereye istersen."

Onu, herhangi bir şeyi istediğini hatırlayamayacağı kadar çok istiyordu, bu konuda aptalca kuralları olsa bile. Sadece bir an için olsa bile. O an en azından her şeyi tüketecek, alev alev yanacak ve İçinin ve dışının soğuk olduğunu hissetti. "Sayı turu istiyorum."

Onun beyzbol terimini kullanması üzerine, o nadir, derin, gırtlaktan gelen kahkahasını attı ve sonra yavaşça, onun bakışlarını tutarak, ona fikrini değiştirmesi için bolca zaman tanıyarak *-sanki-* tişörtünü yukarı ve başının üzerine kaydırды, fırlattı

Onu tekrar öpmeden önce arkasında, *daha fazlasını* talep ederek cevapladığı sorgulayıcı bir öpücük.

O da aralarında kalan tüm giysileri çıkararak cevap verdi, ki bu noktada sadece onun eşofman altı ve örme boxer'ı kalmıştı. Onu içine almak, o sert savaşçı vücudu, arzu ve açlık içinde sıçrayan vardı. Bu arzunun bakışlarında yankılandığını görmek, sadece seks ihtiyacından daha fazlası, daha derin bir şey, ruhundan gelen bir şey, sadece onun için var olan bir şeyle birlikte, kalbinin göğsünde gürlemesine neden oldu.

Elleri tüm vücudunda yukarıdan aşağıya ve tekrar geriye doğru dans ediyordu, her zaman hareket halinde, her zaman bilgili ağzıyla birlikte, daha fazlası için yalvarmamak için alt dudağını ısırarak zorunda kalana kadar. Gözlerini kapatarak sessiz bir teslimiyetle ona doğru eğildi, tüm mantıklı düşünceleri yok olmuştu. Ve Odaklanabildiği tek şey onun dokunuşuydu, bir dakika önce alaycı, bir dakika sonra ciddi, ta ki parmakları saçlarına dolanıp yalvarana kadar.

Adam ona istediği her şeyi verdi ve başını kaldırıp "Bana sorduğun prezervatif hakkında..." diye fısıldadı.

Yataktan kayarak çantasına gitti ve fermuarlı iç cebinden prezervatifi çıkardı, yatağa dönerken gülüyordu. "Çantan hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum."

O da gülüyordu - ta ki kadın prezervatifi onun üzerine yuvarlayana kadar. Çünkü ona dokunduğunda, acele etmeden, sert bir inleme ve içten bir küfür kombinasyonuna geçti. Ona işkence etmeyi bitirdiğinde, kolay bir güçle pozisyonlarını tersine çevirdi, onu yatağa bastırdı, altına yaydı, her santimini öptü ve dokundu. Sonunda içine girdiğinde artçı şoklardan titriyordu, enfes dolgunluk şimdiden inlemesine, ona tutunmasına neden oldu.

Başını kaldırdı, gözleri ağızdan kararmıştı, ön kolları başının iki yanında duruyordu, iri elleri saçlarında gevşekçe dolaşıyordu. "Merhaba, Oli." Gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu."

Ona sarılırken hıçkırarak hıçkırarak bir kahkaha attı, içgüdüsel olarak beş yıl öncesine, annesinin ellinci doğum günü partisinde karşılaştıkları zamana geri döndü. Bir konuda tartışmışlardı. Tanrım, hatırlayamıyordu bile. O kadar sinirlenmişti ki, onu uzaklaştırmak için ellerini göğsüne koymuştu ama beyni karışmış ve onu kendine doğru çekmişti. Ve yanlışlıkla birlikte yatmışlardı.

Tabii ki o da büyük bir olgunlukla şafak sökmeden yatağından sıvışmış ve herhangi bir serpintiyle yüzleşmektense bir uçağa atlamıştı. Korkaklık, işte bu.

O da öyleydi. Çünkü her halükarda serpinti olacaktı. Birincisi kalbi, hatta belki de onunki.

O zamandan beri onu birkaç kez görmüştü elbette ama bu konuda hiç konuşmamışlar, hatta bir kez bile böyle bir şey olduğunu kabul etmemişlerdi.

Adını tekrar söyledi, kadının gözlerinin içine bakmasını ve o geceyi aklından çıkarmasını sağlayan bir sesle.

Adamın sesinin ipeği vücudunun üzerinde bir okşayış gibi kayarken, gözlerindeki yoğunluk onu yakıp kavururken, çiğ, dünyayı kavuran, çarşaf pençesi gibi bir seksten bahsediyordu.

Adamın, aşık olmama konusundaki kararlılığı da dahil olmak üzere her şeyi unutturabilecek tek bir odak noktası vardı. Ona doyamıyordu ve kesinlikle kendini tutamıyordu. Etraflarında, odun sobasından gelen ısıltılı parıltı dışında oda karanlıktı. Ateşin çıtırtısı ve ikilinin zevk iniltileri dışında sessizlik hakimdi ve tabii ki her daim yağan yağmur, yurdun iskeletinin paslanmış ve yıpranmış metalinden akan suyun ahenksiz senfonisi.

Dürüst olmak gerekirse ne beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini tamamen onun içinde kaybedeceğini hiç düşünmemişti. Ama öyle oldu. Bulunduğu anda bile kendini kaybetti.

Sonra, battaniyenin altında sarmaş dolaş uzandılar, ateş onları titrek bir ışıkla yıkıyordu. Tüm bunların romantizmi onu etkiledi ve başını kaldırıp onun gözlerine bakmak ve az önce paylaştıklarının onun için bir anlamı olduğunu bilmek istedi.

Ama istemediği bir şey göreceğinden korktuğu için bunu yapmadı.

Uyukladılar, ama o uykuda kalamayacak kadar heyecanlıydı. Onun yanında,

Noah'nın nefes alış verişi derin, yavaş ve düzgündü. Tamamen rahatlamış ve huzurlu görünüyordu.

Ve tamamen yapılabilir.

Gah, kendini tutması gerekiyordu. Vücudunun herhangi bir yerini *değil*. Her zamanki gibi içinde, bazılarının adı bile olmayan güçlü ve karmaşık duygulardan oluşan bir girdap yaratmıştı.

Sanki onun çok düşündüğünü hissetmiş gibi hafifçe kıpırdandı ve kolları birbirine değdi. Sonra adamın parmaklarının uzandığını, kendi parmaklarına dokunduğunu, ellerini birbirine doladığını ve göğsüne, tam kalbinin üzerine yerleştirdiğini hissetti.

Başını çevirdiğinde onun kendisini izlediğini gördü. Ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı ama gözleri ciddiydi. "İyi misin?"

Kadın gülümsedi. "Sanırım ne kadar iyi olduğumu tam olarak biliyorsun."

Elini nazikçe çekti, ama bu kendi kişisel çekişiydi. Onu kollarına süründüren güç alanı. Onu, bu güç alanının tam olarak nelerden oluştuğunu bilecek kadar iyi tanıyordu - kişiliğinin yoğunluğu, iradesinin gücü ve ona olan çekiminin saf odağı, bu da onu ona bağladı. Geri çekilip uzaklaşması gerektiğini biliyordu, yoksa onun içinde boğulacaktı.

Ama hareket etmedi.

Adam kızın yüzündeki saçları itti, sonra bir tutamı parmağına doladı.

"Sanırım yağmur yüzünden çıldırmış," diye mırıldandı, berbat görünmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Bayıldım buna. Makyajsız halini de sevdim. Hatırladığım kıza benziyorsun."

Kız inledi ve adam gülümsedi ama onunla dalga geçmiyordu. Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu ve göğsü ısındı. Çünkü onun eski halini de seviyordu. Çok fazla. Ve bu artık onu şaşırtmıyordu. büyüdüğü adamı da sevdiğini fark etti. Belki de çocuktan bile daha çok... Şimdi göğsünde bir şey çırpınıyordu. Kalbi, muhtemelen yuvarlanıp göbeğinin altını gösteriyordu. Birini tamamen sevmenin böyle bir his olduğunu düşünüyordu. Biraz berbattı, özellikle de tek başınıza aşık olduğunuzda. "Bana değer verdiğin için benimle geldiğini söylemiştin."

"Evet." Gülümsemesi yarı eğlenceliydi, ama aynı zamanda daha önceki sözlerini ona yinelerken yarı başka bir şeydi. "Arkadaşlar böyle yapar, Oli. Endişelen. Birbirinizin arkasını kollayın. Birbirinizin yanında durun."

Doğru. *Arkadaşlar*. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama Noah'nın nefes alışları tekrar düzleşti

o yapamadan. Görünüşe göre, beyni ona, onunkinden daha nazik davranıyordu. Uyuyamayacağını bildiği için yataktan kayarak çıkmaya başladı.

Noah'nın sıcak eli onunkini yakaladı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Yine yalan söylüyorsun," dedi sessizce.

Kadın iç çekti. "Seni uyutmak istemiyorum."

"İşte sana bir fikir," dedi uyku sersemi bir sesle ve çok seksiyydi. "Ailen için endişelenebilirsin, beni uyurken izleyebilirsin ya da Yaklaş ve hiçbir şey yapamadığın şeyleri aklından çıkarayım."

ve sonra belki biraz da uyurum. Seçim her zamanki gibi senin Oli."

Sonunda biraz uyuyabilmiş olsalar da, uyumanın abartıldığı ortaya çıktı. Birkaç saat sonra şafak sökerken buz gibi yağmur dinmiş, güneş yavaş yavaş yükselirken yerden buharlar da yükselmeye başlamıştı. Fırtına sonrası Tahoe kadar büyüğü bir şey yoktu - renkler bir şekilde daha derin görünüyordu ve ağaçlar sanki mutluluk içindeymiş gibi hafifçe sallanıyordu.

Sadece onlar değildi. Olive ve Noah bir süre birbirlerinin kahvaltısını yaptılar ve sonra birbirleriyle kahvaltı ettiler.

Olive'in istediği çıtır çıtır pastırma, yumurta ve krepken, ikincisi Olive'in çantasından çıkan soğuk yiyeceklerden oluştuğu için o kadar da güzel değildi. Büyük, kabarık krepler.

Noah yatakta yaptıkları pikniğin karşısından ona gülümsedi. "Buradan çıktığımızda sana alabileceğin en büyük, en çökmüş kahvaltıyı alacağım. hayal et."

Kadın sırtıttı ve adam onu öptü. Kendine has anları vardı.

Sonra, yerdeki pantolonunun içinde bir yerden, telefonu tanıdık olmayan bir sesle çaldı.

"O da ne?" diye sordu, adamın yataktan kayışını izlerken. Kendine engel olamıyordu, adam üzerinde tek bir kıyafet olmadan harika görünüyordu.

"İş telefonum," dedi adam, kıyafetlerinde telefonu ararken. "Yanında mıydı? Burada çalışıyor mu?"

"Evet ve evet, bu bir uydu telefonu."

Onun düz sesiyle doğruldu. "Bir şey mi oldu?"

"Göreve geri dönmek için yalvardıktan ve talebim geri çevrildikten sonra izindeyken beni arıyorlarsa, evet. Bir şeyler dönüyor." Telefonu kısa bir "Özel Ajan Turner" ile açtı. Sessizdi, dinliyordu, çadırın içinde bir kedi gibi hareket ediyor, her zamanki ekonomik ama bilinçsizce zarif hareketleriyle artık kurumuş olan kot pantolonunu çekiştiriyordu.

"Evet," dedi sonunda, ifadesi mesafeliydi. "Anlıyorum. Ama içeri gelemem. Tahoe'da mahsur kaldım."

Birkaç şey daha söyledi ama Olive onları yakalayamadı çünkü ...
burada sıkışıp kaldığı için mi?

Bağlantı kesildiğinde telefonu bir kenara fırlattı.

Dilini tutamayarak, "Affedersiniz. Burada mı sıkışıp kaldınız?"

Elini yüzünde gezdirdi ama yine de tek kelime etmedi.

Söz konusu o olduğunda duygularının öfkeyle bir ısınıp bir soğumasından nefret ederek derin bir nefes aldı. Anlaşılan ona ne hissetmesi gerektiğini söyleyecek bir hava tahmincisine ihtiyacı vardı. "Nasıl olur da ailenle baş başa kalırsın?"

"Joe yaralandığında peşinde olduğumuz adamla ilgili bir ipucu var." Gömleğini aldı ve onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce ters çevirdi. "Bu davayı çözmeyi ona borçluyum, böylece her şey boşa gitmeyecek."

"Tamam." Kadın başını salladı. "Bunu anlıyorum. Ama henüz çalışmaya hazır değilsin. Ve Joe daha yeni uyandı. Hâlâ karısına ve oğluna bakmana ihtiyacı var."

Noah ona baktı ve göğsüne bir çekiç yemiş gibi oldu. "Burada olmak istemiyorsun. Ailenle birlikte." *Benimle . . .* "Oraya geri dönmek istiyorsun."

"İstiyorum," dedi sessizce. Özür dilemeden.

Kafasının içindeki ses, bir plağın cızırtılı bir şekilde durması gibi, ikisinin bu şeyde ölmeye ve sert bir şekilde ölmeye çalıştıkları kendi gizli fantezisinin sesiydi.

21. Bölüm

Sunrise Cove'a dönüş yolculuğunun garip olduğunu söylemek muhtemelen Noah'ın hayatını hafife almak olurdu. Bu yüzden bunu yapmadı.

Bu her ne haltsa artık.

Razor'da konuşmadılar. Onun için tamamen normaldi. Olive için normal değildi.

Kamyonetine bindiklerinde ve birbirlerini daha iyi duyabildiklerinde Olive'in ona ateş püsküreceğinden çok emindi ama öyle olmadı. Yolcu koltuğunda tam bir sakinlik timsali gibi oturuyordu - genç kızlıklarından beri öğrendiği bir şeydi bu, çünkü o zamanlar ondan tek bir şey bile saklayamamıştı.

Şimdi kesinlikle saklanıyordu.

Ona izin verme eğilimindeydi, çünkü neden bunu ortaya çıkarıp onu daha fazla incitsin ki? Ama aralarındaki meseleyi çözümsüz bırakmaktan nefret ediyordu.

Yine.

Ve şimdi de yakınlaşmışlardı. Onunla yatmanın her şeyi karmaşıktıracağını biliyordu ama dün gece paylaştıkları şey o kadar fazlaydı ki seksten daha fazlasıydı. Onu hâlâ o yurttan görebiliyordu, ateşin zayıf ışığı yattığı yatağı hafifçe aydınlatıyordu, teni parlıyordu, yüzünde yumuşak, doymuş bir gülümseme vardı. Birbirlerini parçalara ayırıp tekrar bir araya getirerek uzun saatler geçirmişlerdi.

Yine de dürüst olmak gerekirse, kendini hâlâ bir araya gelmiş hissetmiyordu. Olive onu en iyi şekilde mahvetmişti. Bir geceyi bir kadının yatağında geçirmesi pek sık rastlanan bir şey değildi ve bunun onun için bir anlam ifade etmesi daha da nadirdi.

Ama dün gece... Söyleyecek kelime bile bulamadı.

Ve sonra bu sabah, saçları Girls Gone Wild'a dönmüş, derin yeşil gözleri ağırlaşmış ve uykulu. Karşı konulmazdı. Kızın kendisine berbat görüldüğünü söyleyeceğini biliyordu ama ona göre kız, dünyanın en güzel kızıydı.

Gördüğü en güzel şeydi. Kasabada otoyoldan çıktıklarında "Aç mısın?" diye sordu. "Durabilirim-"

"Hayır, teşekkür ederim."

Başını salladı. Tamam o zaman, aralarında çözülmemiş bir şey kalmamıştı.

"Alo?"

Söylediği bir şeyi kaçırdığını düşünerek ona doğru baktı ama telefonuyla uğraşıyordu.

"Evet," dedi birlikte uyuduklarından beri gördüğü ilk içten *gülümsemeyle*.

"Teşekkür ederim." Bağlantıyı kesti ve rahatlamış görünerek arkasına yaslandı.

"Arayan Buddy'ydı."

"Ailenin çiftliğinde bulduğun adam."

"Evet. Annemin onu aradığını söyledi. Yurtlarının çok uzak ve minibüsleriyle ulaşmanın zor olduğuna karar vermişler, onun yerine kamp yapmaya gitmişler."

"Ne kampı?"

Olive homurdandı. "Oh, gerçek kamp alanlarının korkaklar için olduğunu düşünüyorlar."

Açık bir araziye gidiyorlardı, gözden uzak bir yere. Buddy'yi aramak için bir telefon ödünç almışlar. Anlaşılan kendi telefonlarını kaybetmişler ve şu anda yenisi için para harcamak istememişler."

Ona bir bakış attı. "Peki kızlarını değil de onu aramalarının sebebi neydi?"

Kadın duraksadı, gözleri gölgelerle doldu ve adamın içinde onları silme ve en başta onları oraya koyan her bir sorumlunun izini sürme dürtüsü uyandı.

Ama o da onlardan biriydi. Aslında, o muhtemelen hattı.

"Telefon benimle ilgili değildi," dedi sonunda. "Kontrol etmek istediler ve Buddy'nin dünkü fırtınadan önce bazı şeyleri toplayabildiğinden emin olmak istemiş. Onlardan beni aramalarını istemiş."

"Yani ... şimdi seni mi arayacaklar?"

Telefonuna baktı. Kesinlikle çalmayan telefonuna.

Noah bir an için bunu düşündü, göğsü sıkışmıştı. Söz konusu kız olduğunda onun için hep böyle olmuştu. Onun tüm sorunlarını çözmek istiyordu.

Bu çok aptalcaydı, çünkü onun başka hiç kimsede olmayan bir içsel gücü vardı. biliyordu. Onun için hiçbir şeyi çözmesini istemiyordu. Hayır, istediği şey onun nasıl vereceğini bilmediği bir şeydi.

Onun sevgisi.

Ama ailesi bunu ona kesinlikle vermeliydi. O ve onun Ebeveynlerinin kesinlikle sorunları vardı. Babası kontrolcüydü, kendisinin yaşayamadığı hayatı onun yaşamasını istiyordu. Annesi ise onun bir yuva kurmasını isteyen, meraklı ve ısrarcı biriydi, hâlâ da öyleydi. Ama ailedeki rolünü -mükemmel olmak zorunda olduğunu ve kendi ihtiyaçları olmadığını- bilmediğini hatırlamasa da, onu kendi tarzlarında sevdiklerinden asla şüphe duymamıştı.

Olive kollarını kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı. "Sakın benim için üzölmeye kalkma. Onlar beni seviyor." Durakladı. "Kendi yöntemleriyle. Hem zaten benim eksikliğimi çektiğim şey sevgi değildi. Benim eksikliğim ... istikrar. Güvenlik." Tüm bunları yan penceresine doğru söyledi. "Ayrıca, yakında bana yetişeceklerini söylediler."

Adam başının arkasına baktı ve Buddy'nin bir şey söyleyip söylemediğini merak etti.

son kısmı uydurmuş olabilir ya da Olive uydurmuş olabilir. Ya da belki de çok alaycıydı ve bu doğrudu. Gerçekten öyle olmasını umuyordu.

Katie'lerin evinin garaj yoluna girdiklerinde, Olive daha Noah motoru kapatmadan yolcu kapısını açtı. Dışarı kaymasını engellemek için zar zor elini tutmayı başardı.

Olive ona kaşlarını kaldırıp "ne?" diye sorarken yüzü okunmaz haldeydi.

Ne söyleyebilirdi ki, onun kendisine, içine girdiği zamanki gibi bakmasını sağlayabilirdi, zevk dolu gözleri onunkilere kilitlenmişti? *Aramızdaki bu şeyi nasıl devam ettirebileceğimizi konuşalım* demek için ağzını açmaya başladı.

Ama bu konuşan kalbiydi ve emirleri sadece beyninden alıyordu, o da şu anda ona çenesini kapalı tutması için bağıırıyordu çünkü aksi takdirde onu yönlendirmiş olacaktı.

"Bak," dedi, onu yumruklayarak. "Dağda olan her şeyle aram iyi, tamam mı? Hiçbir pişmanlığım yok. Gerçekten. Ama ben senin gibi yapılı değilim. Eğer devam edersek" -alt dudağını ısırđı- "duygusal olarak bağlanacağım. Ve ikimiz de bunun sende işe yaramayacağını biliyoruz. Bu yüzden biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Elini çekerek çantasını aldı ve arkasına bakmadan Katie'nin evine doğru yürüdü.

Duygusal olarak bağlanacak mıydı? *Şu anda* olmadığı gibi Duygusal olarak bağlı mıydı? Çünkü o kesinlikle oradaydı. Kahretsin, o hep oradaydı. Bu onun sorunu değildi. Hayır, bu onur duygusal olarak *daha fazla* bağlanmamak için elinden geleni yaptığı gerçeğine aitti.

Başını kendi kendine sallayarak kamyonunda kaldı ve patronunu aradı. Neil'in daha önceki aramasından davaya dahil olan herkesle bir toplantı yapılacağını biliyordu ama ayrıntıları öğrenememişti. Neil telefonu açtığında "Üzgünüm," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk geri döndüm."

"Hâlâ ailenle mi takılıyorsun?"

Noah yüzünü buruşturdu. Olive haklıydı. Kulağa kötü geliyordu ve o bir pislikti. Tamam, o kısmı söylememişti ama ses tonunda ağır bir şekilde ima edilmişti. "Şu anda olmaz. Toplantı ne zaman?"

"Yarın. Yakınlaştır."

"Arabayla gelebilirim-" Ama havayla konuşuyordu. Başını direksiyona birkaç kez vurdu çünkü Olive'le sebepsiz yere kavga etmişti. İç çekerek kamyonundan indi, sonra

Kafası oyunda olmadığı için kaçırdığı manzara karşısında dondu kaldı.

On yıl öncesinden kalma tozlu, eski bir VW otobüs, Olive'in büyükannesinin tarafındaki araba yolunun başında duruyordu. Arka cam neredeyse tamamen ülkenin dört bir yanından gelen çıkartmalarla kaplıydı, bu yüzden içeride biri olup olmadığını göremedi ama yan avludan gelen sesler onu içeri çekti.

Olive'in de minibüsü fark etmediği belliydi, çünkü doğruca Katie'nin evine girmişti. Gram'ın evine döndü ve birkaç kişinin konuştuğunu duydu: Olive'in ailesi, Ace ve Violet ve ... *annesini*?

Hızını artırdı ve grubu büyükannenin verandasında buldu. Annesi kesinlikle öfkeli görünüyordu, ama daha da şok edici olanı, parmağını Violet'in suratına dayamıştı. "Ve iyi bir anne çocuklarının kendisi hakkında endişelenmesine izin vermez, *asla!*"

"Hey, ben iyi bir anneyim!" Violet elindeki su olabilecek ama Ace'in yeteneklerinden biri olduğu için kaçak içki olması daha muhtemel bir bardakla işaret ederek, "Ben iyi bir anneyim!" dedi.

"Öyle mi?" Noah'nın annesi sordu. "*Ne zaman* Vi? Bir zaman söyle!"

Vi'nin bardağı tutuşu sıkılaştı ve Ace, muhtemelen çabalarının boşa gitmesini istemediği için bardağı ondan usulca aldı.

Violet fark etmemiş gibi görünüyordu. "Olive'e kendi hatalarını yapması için özgürlük ve alan verdim. Zavallı oğlunuza bir santim bile ip vermeyen sen ve Chuck'ın aksine. Senin aksine, bu kadar iyi yetiştiği için şanslısın. Sen gezegendeki en kötü çocuktun ve gördüğüm kadarıyla bu değişmemiş."

Noah annesine baktı ve onun gözlerinde parıldayan yaşları görünce afalladı. "Tamam," dedi. "Belki kötü bir gençtim ama-"

Violet, "Okulumuzdaki en büyük zorbayı dene," dedi.

Büyükanne arka kapıdan çıktı. "Yaşlılar merkezinden eve yeni geldim ve bağrıışmaları duydum." Gergin yüzlere baktı, sonra Violet'in üzerine eğildi.

"Annenin seni bundan daha iyi yetiştirdiğini biliyorum."

"Alınma ama," dedi Violet yorgun bir sesle. "Ama bu seni ilgilendirmez."

"Burası onun evi," dedi Amy.

Violet gözlerini kısarak ağzını açtı ama Ace sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırdı. "Hanımlar-"

"Kes sesini, Ace." Violet Amy'ye doğru adım attı, böylece burun buruna geldiler. "Bu senin kavgan değil."

Noah'nın annesi bakışlarını Violet'ten hiç ayırmadı. "İyi. Berbat davrandım, tamam mı?"

Ama ben sadece bir çocuktum. Berbat bir çocuk olmaktan daha kötü ne var biliyor musun? Kötü bir yetişkin ve daha da kötü bir *anne* olmak. İşte sen busun. Korkunç, iyi olmayan, çürümüş bir anne. Kızının neler yapabileceğini biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun çünkü ona yetişmen gerektiği gibi yetişmiyorsun! Olive harika biri ve sen onun hayatını kaçıırıyorsun."

"Yani onu mikro yönetmediğim için mi?"

Noah garaj yolundan gelen hızlı ayak seslerini duydu ve Olive şaşkın şaşkın bakarken tam o sırada döndü. "Anne? Baba?"

"Selam evlat." Ace ona doğru ilerledi ve bir kolunu omuzlarına doladı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Olive ona sarıldı. "Her yerde sizi arıyordum. İkiniz de iyi misiniz?"

"Elbette," dedi ve onu sıktı.

Olive gülümsedi ama annesi ve Noah'nın annesinin hâlâ burun buruna durup birbirlerine ters ters bakmalarından dolayı dikkatinin dağıldığı belliydi. "Anne?"

"Bekle bebeğim, bir şeyin ortasındayım."

"Gördün mü?" Amy ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi bile onu ilk sıraya koyamazsın."

Katie, Olive'in arkasından geldi, dehşete düşmüş görünüyordu. "Anne, Violet'le böyle konuşamazsın. Joey duymasın diye programın sesini çok yüksek açmak zorunda kaldım. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Tatlım, seni seviyorum ama benim işime karışma."

Violet Amy'yi işaret etti. "Sen de benim işime karışma! Olive bir yetişkin ve hayatını buna göre idare ediyor. Biz de onu destekliyoruz. *Desteklemek* değil, çünkü bu bizim işimiz değil, ama istediği her şeyi yapmakta özgür."

"O bir çocuktu ve siz onun sizden uzaklaşmasına izin verdiniz!"

"O bir genç kızdı! Artık dağda yaşamak istemediğini bilecek kadar büyüktü. Orada yaşamak benim seçimimdi, onun değil, bu yüzden tabii ki buraya gelmesine izin verdik. Ama onun hayatına gireceğini bilseydim, her şeyi çok farklı yapardım."

"Aman Tanrım," dedi Amy ellerini havaya kaldırarak. "Hayallerin sınır tanımıyor."

"Ona bir bak." Violent Olive'i işaret etti. "Mükemmel bir kız oldu. Belki biraz gergin." Hâlâ şaşkın olan kızına gülümsedi. "Merak etme bebeğim, buna yardımcı olacak sakızlarım var. Amy'ye de biraz vermeliyiz. O kadar gergin ki, muhtemelen yürürken gıcırđıyordu."

"Ot mu demek istiyorsun?" Amy dehşete düşmüş bir sesle sordu. "Kızına *uyuşturucu* mu vermek istiyorsun?"

"Vay canına." Violet Ace'e baktı. "Birileri eskiden küçük sevimli hamamböceğı klipsini ne kadar sevdiğini unutuyor-"

"Hey, biz lisedeydik! Lisede herkes sigara içer, seni ahmak!" Amy bağırdı.

"İşte bu kadar. Ace, içkim nerede?"

"İşte burada." Amy içkiyi Ace'den aldı ve Violet'ın suratına fırlattı. "Aman Tanrım, *anne!*" Katie, Violet'in yanına koştu. "İyi misin?"

"Elbette, ama sorduğün için teşekkür ederim tatlım." Violet dudaklarını yaladı, sonra Ace'e bir bakış attı. "Haklısın, bu şimdiye kadarki en iyi partin." Ve sonra

Hâlâ dörtte üçü dolu olan sürahinin tamamını aldı ve Amy'nin başından aşağı boşalttı.

"Yeter artık." Noah araya girdi ve Ace'in Violet'i tuttuğı sırada annesini yakaladı, iki kadın da öfkeyle tükürüyordu.

"Onu haklayabilirim!" Violet bağırarak, o sırada kurtulmak için Noah'yla mücadele eden Amy'ye doğru yüzmeye çalıştı. "Anne, bu da ne böyle. *Dur artık.*"

Amy onu iterek kurtardı ve çok ıslak kazağını aşağı çekti. "Bize aldırmayın. Bu çok uzun zamandır geliyordu." Burnunun ucundan içki damlarken ne kadar kibar olunabilirse o kadar kibar bir şekilde Ace'e başını salladı, Violet'a bir parmak salladı ve ayakkabılarını her adımda *vıcır vıcır* vıcırdatarak garaj yolunda ilerlemeye başladı.

Katie, Olive'e ve tüm ailesine baktı. "Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil," dedi Ace ve vıcık vıcık Violet'i büyükannesinin evine götürdü. "Az önce ne oldu öyle?" Olive şaşkın bir sesle sordu.

Noah başını salladı. "Bilmiyorum-" Ama o cümlesini tamamlayamadan Olive onu tamamen görmezden gelerek anne ve babasının peşinden içeri girdi.

Büyükannemin evi.

Katie'ye döndü ama o da gitmişti. Bu yüzden araba yolunu geçti, büyük evi atladi ve annesinin garajın üstündeki evine giden merdivenleri koşarak çıktı.

Kapıyı açmadı ama duşun sesini duyabiliyordu, o yüzden içeri girip bekledi. Annesiyle Olive'in aynı okulda okuduklarını bile fark etmediğine göre belli ki büyük bir arka planı kaçırıyordu. Büyükannenin Violet'in değil Olive'in babasının annesi olduğu düşünülürse bunun mantıklı olduğunu düşündü. Violet bu sokakta büyümemişti ve

O, Katie ve Olive arkadaş olduklarında Olive'in ailesiyle arası çoktan açılmıştı. Annelerinin daha önce birbirlerini tanıdığı akıllarına bile gelmemişti.

Ama annesi onlara söylemeliydi. Ya da en azından Olive'e söylemeliydi.

Annesi birkaç dakika sonra üzerinde bir bornoz, saçlarına sardığı bir havluyla çıkageldi. Doğruca küçük mutfağına gitti, dondurucusunu açtı ve içindeki votka şişesinden uzun bir yudum aldı.

"Artık gündüz içiyor musun?" diye sordu.

"Her şeyin bir ilki vardır." Ona döndü. "Ve sakın başlama."

"Başlayacağım. O da neydi öyle?"

Omuz silkti. "*Anne*."

"Biliyor musun? Tamam." Ona bir parmak salladı. "Ama önce sen başla. Olive'le aranızda gerçekten neler oluyor?" Kollarını

göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Onun duruşuyla eşleşti.

Adam gözlerini devirdi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "O mükemmel kadınlardan hiçbiriyle çıkmaya çalışmamanın iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. sana fırlattı. Bakın, hayatınızı çalışarak geçirin, aşık olmayın ya da bana torun vermeyin, her neyse. Ama müsaade edersen, bir aile boyu peynirli pufum var ve bir şeyler yedikten sonra yalnız kalmak istiyorum.

Kendimi rezil ettim."

Adam ona bön bön baktı. "Bana senin ve Violet'in geçmişinden hiç bahsetmediğin için özür dilemeyecek misin? Peki ya Olive? Yıllar önce Sunrise Cove'a ilk geldiğinde, onu himayene almadan önce annesiyle aranızdaki geçmişi bilmek isteyebileceğini düşünmedin mi? Kanat mı?"

"Bilseydi ona yaklaşmama izin vermeyeceğinden korktum."

Adam şaşkındı. "Bu onun seçimiydi ve sen yalan söyleyerek bunu ondan aldın."

"Atlamak," dedi kadın. "Arada büyük fark var. Ve açıkçası, bundan önce kimsenin beni ifşa etmemesine çok şaşırdım. Sunrise Cove'un asla açığa çıkarmadığı tek sır bu olabilir."

Başını iki yana salladı. "Olive anlamayacak. Nasıl anlayabilir ki?"

Ağzı gerildi. "Yapmak zorunda kaldığım zor anne seçimleri için senden özür dilemeyeceğim. Aslında özür borçlu olduğum tek kişi Olive."

"Haklısın," dedi ve Olive'i görüp iyi olduğundan emin olmak için oradan ayrıldı.

Garaj yolunu tekrar geçtiğinde, Gram'ı tek başına otururken buldu. dışarıda sıcak çayını yudumluyordu. Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Üzgünüm tatlım ama Olive için geldiysen, biraz dışarı çıktı."

Kulağa doğru geliyordu. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?" "Bulunmak istemediğinden oldukça eminim."

Bu takip etti.

Kadın ona sempatiyle baktı. "Yorgun görünüyorsun." "Son zamanlarda hayatımın hikayesi."

Başını salladı. "Zor bir dönem geçirdim. Çok şey hissetmiş olmalısın." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım büyümek için güneş ışığının yanı sıra yağmura da ihtiyaç duyman iyi bir şey." Ayağa kalktı. "Bir şey daha var. Olive için erkek arkadaş olarak her zaman en sevdiğim seçim sendin, rol yap ya da yapma." Ve bununla birlikte, gitti evinin içinde.

"Herkes biliyor muydu?" diye kimseye sormadı. Başını sallayarak Razor'u indirdi ve kamyonetiyle yola çıktı. Yirmi dakika sonra Joe'nun hastane yatağının yanında oturmuş, her ikisi de birer jöle yiyordu. Onunki kırmızı, Joe'nunkiye yeşil. Motor becerilerinin geri geldiğini kanıtlayan Joe, Noah'ya jöle fırlattı ve tam suratına geldi, yani her şey düşünüldüğünde, TBI'dan iyileşen adam için oldukça iyi görünüyordu.

"Neyin var senin?" Joe sordu. "Bilmediğim ne var?"

Noah son kalan jöleyi kazıyarak çıkarmaya odaklandı. "İki haftadır konuşmuyorsun ve birden hayatımı merak etmeye mi başladın?"

Joe garip bir yüz ifadesi takındı ve Noah onun göz devirmeye çalıştığını fark etti. "Kendine zarar verme."

"Kahretsin," diye mırıldandı Joe. "Hâlâ dönmüyorlar. Hadi, çıkar ağzındaki baklayı.

Konuş benimle. Neden üzülüyorsun?"

"Şimdi de benim *duygularım* hakkında mı konuşmak istiyorsun? Erkeklik kartının hâlâ sende olduğundan emin olsan iyi olur."

Joe onu işaret etti. "Zehirli erkeklik alarmı."

"Tamam, bu kadar." Noah, Joe'nun yan masasındaki kadın dergileri yığınının çöpe attı.

"Hey, hemşire bana onları getirdi ve görülmekle ilgili okumayı bitirmemiştin." Joe kaşışını Noah'ya doğrulttu. "Surat asma. Açıkla."

"Ben *hiç* surat asmam."

"B.S. Bir kız gibi somurtuyorsun."

"Bir kız gibi somurtuyor muyum?" Noah inanmayarak sordu. "Şimdi kim zehirli erkekliğini sergiliyor?"

"Haklısın. Tekrar söyleyeyim. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi mızımızlanıyorsun. Bir *erkek çocuk gibi*."

Noah gözlerini devirdi. "Sen iki hafta kestirirken neden yatağının yanında oturup uyanmanı ve benimle konuşmanı dilediğimi hatırlamaya çalışıyorum."

"Ah." Joe sırtıttı. "Beni özlemişsin."

"Özledim, ama nedenini hatırlayabiliyorsam ne olayım."

"Oyalanmayı bırak." Joe ona elinin tersiyle "hadi bakalım" dedi.

"Kahretsin. Tamam." Noah bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yaptığın şeyden nefret ediyorum.

sana oldu." Ve bir anda boğazı düğümlendi. "Çok özür dilerim. Bunların sadece kelimeler olduğunu biliyorum ama-"

"Bekle." Joe şaşkın görünüyordu. "Ne için özür diliyorsun?"

"Kaza için. Neredeyse ölüyordun. Ne demek ne için üzgünüm?"

Joe gözlerini kırıştırdı. "Buna kaza dendiğini biliyorsun, çünkü sadece bir kaza.

kaza. Hiç kimse bilerek kaza yapmak için yola çıkmaz." "Arabayı ben kullanıyordum.

Sorumlusu benim."

"Bak," dedi Joe. "Her şeyin suçunu üstlenmeyi ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz. Büyürken hep bunu yapmak zorunda kaldığın için mi, yoksa-"

"Bununla hiçbir ilgisi yok-"

"İyileşmekte olan koma hastasını rahatsız etmeye devam edersen," diye uyardı Joe, "kıcını tekmeleyerek ne kadar güçlü ve iyileşmiş olduğumu sana göstermekten mutluluk duyarım."

Noah homurdandı.

"Yapabileceğimi biliyorsun."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum," dedi Noah. "Özellikle de spor salonundaki son maçımızdan bahsediyorsan-"

"Seni kış üstü yere serdiğim yer."

"Çünkü bana patronumuzun salona girdiğini söyledin ve ben bakmak için döndüğümde bana yumruk attın. Şimdi senin şu anki durumunla ilgili hislerimi tartışmaya geri dönebilir miyiz?"

"Yani kendini ne kadar kötü hissettiğin hakkında biraz daha sızlanmak mı istiyorsun?" Joe başını salladı. "Isır beni."

Noah gözlerini kapadı ve başını salladı. "Ciddi olabilir miyiz?"

"Mecbur muyuz?"

"Bunu hak etmedin Joe. Kimse başına gelenleri hak etmiyor."

."

"Noah, tüm kalbimle senden "Herhangi Bir Şey" için bir şey yapmanı

Bana

." istiyorum."

"İyi cevap," dedi Joe. "Senden istediğim şey çeneni kapatman.

Çünkü boktan şeyler olur, tamam mı? Boktan şeyler her zaman olur. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Bırak gitsin, dostum. Seni canlı canlı yemeden önce bırak gitsin."

Noah bir elini yüzünde gezdirdi. "Deniyorum." "Daha çok dene," diye önerdi Joe.

"Oh, haklısın. Şimdiye kadar sadece orta güçte deniyordum." Noah başını salladı, ikisinden de iğrenmişti. "Dinle, bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Katie ..." Başını iki yana salladı. "Harap olmuştu. Harap olmanın da *ötesinde*. Kendini suçlamak için de bir yol bulmayı başardı. Bir gece önce ikinizin büyük bir kavga ettiğini ve seni ne kadar sevdiğini ve hayatında sana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamayabileceğini bilmeyi kaldıramadığını söyledi."

Joe irkilmiş görünüyordu. "Beni ne kadar sevdiğini biliyorum. Bundan nasıl şüphe edebilir ki?"

Noah omuz silkti. "*Cosmo* okumadığım için kadın beyninin nasıl çalıştığını hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kadın beyninin nasıl çalıştığını bilmiyorsun demek." "Hey."

"Bana yanıldığımı söyle, sana meydan okuyorum," dedi Joe. "Yani, bağlanmak istememeni anlıyorum, ama *herkes* sevgi ve şefkati hak eder. Senin inatçı kıçın bile."

Katie ve Joey kapı aralığında belirdiler. Katie merakla yüzlerine baktı, bir şeylerin ters gittiğini açıkça hissediyordu. "Kötü zamanlama mı?" diye sordu.

"Kötü zamanlama senin uzmanlık alanın," diye mırıldandı Noah.

Kız kardeşi bir eliyle Joey'nin gözlerini kapatırken diğer eliyle de onu tersledi. "Senin uzmanlık alanın da kadınlar hakkında bilgisiz olmak," dedi.

"Bu Olive'le mi ilgili?"

"Adama bir A ver. Belki de senin için tüm umutlar tükenmemiştir."

Kocasına döndü ve tatlı tatlı gülümsedi. "Sana öğle yemeği getirdim. Sadece hemşirelerinize söylemeyin çünkü hamburger ve patates kızartması. Ve sakın Bu moronla paylaş."

Joe hararetle, "Seni ölesiye seviyorum," dedi. "Ama Noah'yla bana otuz saniye daha verebilir misin?"

"Elbette, özellikle de ona bok atacaksan." "Bu kötü bir kelime," dedi Joey.

"Haklısın bebeğim. Özür dilerim. Hadi gidip otomatı yağmalayalım."

"Evet!" Joey bağırdı.

Onlar gittikten sonra Joe Noah'ya baktı, gülümsemesi solmuştu. "Sana söyleyecek bir şeyim daha var ve bu sefer kulaklarını açmanı istiyorum dostum. Seni kızdıracak, bu da yaşadığın suçluluk sorununa yardımcı olacak, ama bunun için daha az doğru değil."

Noah ona temkinli bir bakış attı. "Ne?"

"Olive'le birlikte ATV kazası geçirdiğiniz ve hayatınızın her bir köşesinin altüst olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Noah kuru bir sesle, "Tanrım, hiç de tanıdık gelmiyor," dedi.

"Ha-ha. O zaman Olive'in araba kullandığını hatırlıyorsun. Olanlar için onu hiç suçladın mı?"

Tam da bu tuzağa düşmüştü, değil mi? "Hayır." Gerçek hikaye. O gece için Olive'i hiç suçlamamıştı. Her şey için, özellikle de o çılgın fırtınada ATV'yi daha iyi idare etmesini sağlamadığı ve bu olayın tüm hayatını mahvetmesine izin verdiği için kendini suçlamıştı.

Joe ellerini kaldırarak evrensel bir gol işareti yaptı. Noah başını salladı. "Ama-"

Joe onu işaret etti. "Hayır. *Aması* yok. Ben konuştum. Yol bu. Davamı geri çekiyorum." Noah'nın yüzündeki ifadeyle gülümsemesi soldu. "Ne? Az önce ne dedim ben?" Gözlerini kırıştırdı. "Zeytin olayı mı?"

Noah ağzını açtı ve sonra kapattı.

"Öyle! Olive hakkında." Joe ona ellerini uzattı. "Anlat bana. Hayır, dur, tahmin edeyim. Onunla yattın."

Noah başını sandalyeye yasladı ve gözlerini tavana dikti.

"Lanet olsun, şaka yapıyordum." Joe gülümsedi. "Ona eğri büğrü bakarsan boğazını koparır sanıyordum. Onunla yattın mı? Şimdi birlikte misiniz?"

Noah ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Evet. Hayır." "Çünkü ... sen bir aptalsın?"

Noah ellerini indirdi ve ona baktı. "Çünkü ona hak ettiğini veremiyorum."

"Doğru, Bay Tek Ada."

Noah kendini savunmak için, "O benim kız kardeşimin en iyi arkadaşı," dedi.

"Ve ben, *senin* en iyi arkadaşın, kız kardeşini istedim. Sen aldırmadın."

"Çünkü hamleni yapmak için birkaç yıl bekledin. Katie *senin* gibiler için hazır olana kadar bekledin."

"Olive'e o şansı hiç vermedin."

Noah başını salladı. "Mesele o değil. Biz büyüdük, değiştik. Hayatlarımız çok farklı. Onunla benim aramda hiçbir şey yok ve hiçbir zaman da olmayacak." Bununla birlikte, tam bir pislik olduğunu bile bile, Noah gitmek için kapıya döndü ve ... dondu kaldı.

Çünkü kapının önünde Katie, Joey ve ... duruyordu. Olive duruyordu. Daha doğrusu Olive'in iz bırakan sırtı.

Ve bu sefer bunu hak etmişti.

"Pekâlâ," dedi Joe sessizliğin içinde. "Belli ki onu senden uzaklaşacak kadar kızdırmak için bir yol arıyordun ve buldun.

İtiraf et, onu sevmek *senin* için bir uyuşturucu batakhanesinde silahsız ve yeleksiz olarak kapıdan ilk giren olmaktan daha korkutucu."

"Hiçbir şey itiraf etmeyecek," dedi Katie. "Onun aptal ve bilgisiz olduğuna dair daha önce yaptığım yoruma bakın."

İkisini de görmezden gelen Noah, tanıdığı en iyi kadını incitecek kadar zalim olduğu için başını öne eğdi. Hayatta başına gelecekleri hak etmişti.

-Hiçbir şey. Gözlerini bu kez gerçekten de gözlerini devirmeyi başaran Joe'ya dikti.

Doğru ya. Bir aptal için merhamet yok.

Bölüm 22

Olive hastaneden ayrılıp göle kaçtı. Su boyunca yürüdü ve kendini sadece o ana bıraktı. Geçmişi ya da pişmanlıklarını düşünmedi. Ne kadar bulanık olursa olsun geleceği düşünmüyordu.

Ama sonunda kendi arkadaşlığından sıkıldı ve büyükannesinin evine gitti. Ailesi oradaydı. Annesi Amy'yle olan kavgası hakkında konuşmayı reddetti, sadece Olive'le ilgili olmadığını ve Turner ailesiyle olan ilişkisini etkileyecek bir şey istemediğini söyledi.

Tatlı ama yanlış yönlendirilmişti, yine de Olive bu tartışmayı bu gece için rafa kaldırmayı kabul etti. Ailesinin ne konuşacağına gelince, onu endişelendirdikleri için kendilerini çok kötü hissediyorlardı ve bol bol özür dilemişlerdi.

Onun daha büyük sorunları vardı. Büyükanne Noah'ın onu aramaya geldiğini söyledi ama onunla konuşmak yapmak istediği son şeydi. Ve yapmak istediği ilk şey -yurttaki o yatakta yaptıklarının daha fazlası- aynı zamanda kendisi için yapabileceği en kötü şey olduğu için yorgun kışını garaj yolundan Katie'lere ve üst kattaki yatağına götürdü.

Yumuşak bir kapı sesi duyduğunda kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giymek üzereydi. Katie'nin geleceğini düşünerek hemen kapıyı açtı.

Katie değildi.

Noah orada duruyordu, elleri başının üzerinde pervaza dayanmıştı, yüzü dalgındı. Onu görünce gözleri ısındı, kemiklerini eritecek şekilde ısındı. Bakışlarına karşılık verdi, ona karşı hissettiği her duyguyu bakışlarına yansıttı ve sonra ...

Kapıyı yüzüne kapattı ve kilidi devreye soktu.

Tek bir hece bile söylememiş olsa da son sözü söylemenin uyumasına yardımcı olacağını düşünmüştü.

Ama olmadı ve gecenin uzun saatleri boyunca kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Dürüst davranarak ona bir iyilik yapmıştı. Ve belki bir gün buna inanacaktı bile.

Ertesi sabah Olive'in alarmı bu kez karanlık otuzda çaldı. Holmes yerinden kıpırdamadı ama Pepper minik, buruşuk başını kaldırdı ve Olive'e güzellik uykusunu bölmeye cüret ettiği için kısık gözlerle baktı.

"İyi ki sevimlisin," diye mırıldandı Olive ve içini çekti. Güneş henüz doğmamıştı bile. Her nasılsa, buraya geldiğinden beri tüm hayatı boyunca gördüğünden daha fazla gün doğumu görmüştü. Artık bir sabah insanı mıydı? Birdenbire duşta şarkı söylemeye başlayacak ve kafede sıra beklerken tanımadığı insanlara gülümseyen o çılgın insan mı olacaktı?

Muhtemelen alarmı duymazdan gelecekti ama Amy'ye bir hafta önce, aile dükkânının yıllık indirimli satışına yardım etmek için bugün müsait olacağına dair söz vermişti. Herkes elini taşın altına koyacaktı.

Vücuduna istediği her şeyi yaptırabilen eller. "Bu bir sorun olmayacak," dedi iki kişilik dinleyicisine. Holmes ve Pepper sadece ona baktılar.

Kadın iç çekti. "Haklısınız. Bu bir sorun olacak." Katie kafasını odaya doğru uzattı. "İyi misin?"

"Elbette," diye yalan söyledi, Katie'nin yalanı nadiren ayırt edebilmesine şükrederek. "Ailem geldi, yani her şey yolunda."

"Ve buna sevindim," dedi Katie. "Ama aslında ben seninle aptal kardeşim arasında olanlardan bahsediyordum."

"Her ne olduysa ya da olmadıysa bir daha olmayacak, o yüzden tartışmaya gerek yok."

"Tamam o zaman." Katie başını salladı, sonra durakladı. "Ama gerçekten, iyi misin?" "Olacağım." *Bugün biter bitmez.* "Geç saatlere kadar kalmayı mı planlıyorsun?"

Bu gece hastanede mi? İhtiyacınız olursa Joey'i yıkayıp yatağına yatırabilirim. Süpürge için de müsaitim."

"Bu harika olur, her ne kadar ilk teklif Noah'la aranızda beş yaşında bir tampon olması için olsa da, ikincisi de elektrik süpürgesi sayesinde konuşmak zorunda kalmayacağınız için."

Olive yüzünü buruşturdu. "O kadar şeffaf mıyım?"

"Evet, ama umurumda değil. Kendimi evi temizlemekten kovdum. Davranışlarım hoşuma gitmedi ve işte içerken yakalandım. Joey'nin kalan çikolatalı sütüydü ama yine de. Ayrıca, dünkü yorgunluktan dolayı hâlâ yorgunum,

ve yarının yorgunluğunu çoktan attım. Yani evet, teklifini kabul edeceğim. Ama sakın kardeşimin seni buradan kovalamasına izin verme." Tereddüt etti. "Kulağa otoriter ve talepkâr geldiğinin farkındayım ve bunun üzerinde çalışmam gerekiyor, bu yüzden yeniden ifade edeceğim. Lütfen kardeşimin seni buradan kovalamasına izin vermeyeceğinden emin olur musun?"

"Bir erkeğin beni kovalamasına asla izin vermem."

Katie başını salladı. "Güzel." Saate baktı. "Gitmem gerek."

Dükkânda Noah'yla karşılaşmadan önce ona çarpmamak istiyorsa Olive de öyle yapmalıydı. Bu amaçla, tarihin en kısa düşünüyü aldı, çabucak bir şeyler giydi ve parmak uçlarında aşağı indi.

Ancak Noah'nın yarasa gibi kulakları olduğunu unutmuştu.

Tam ön kapının koluna uzanmıştı ki arkasından adını söyledi. Gözlerini kısa süreliğine kapatarak ona döndü.

Adamın ağzı hafifçe kıvrıldı. "Gizlice mi kaçırıyorsun?"

"Hayır." Onun alaycı ifadesine baktı ve içini çekti. "Peki, evet, gizlice çıkıyorum."

Derin bir nefes aldı. "İki şey var. Birincisi, annem için üzgünüm. Ne olursa olsun, annelerimizin geçmişini bilmiyordum." "Senin hatan değil."

"Belki değil ama hastanenin hatasıydı. Söylediğim şey ... Onun için de özür dilerim. Bunların hiçbirleriyle iyi başa çıkamıyorum."

"Ben de öyle." Nefesini dışarı verdi. "Akıl sağlığım için kötüsün."

Adam bu sözlerle sinirlenmiş gibi baktı ve kadın başını salladı. "Hayır, üzgünüm, bu adil değildi. Sen hiçbir zaman dürüst olmadın."

"Sadece benden kaçmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Bunu anlıyordu ama onunla birlikte olmak onun için fiziksel bir eylemden çok daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Bu duygusal bir yolculuktu. Bütün gece paylaştıkları şeyleri, birbirlerine yaptıklarını, ona karşı hiçbir çekingenlik duymayışını, onu tamamen terk edişini tekrar tekrar düşündü ve bunların hepsi o kadar enfes ve erotikti ki, bir daha asla sahip olamayacağını düşünerek ağlamak istedi.

Ama bunu tekrar *yaşayamazdı*, yoksa kendini onun içinde kaybedecekti. Sahip olamayacağı şeyi istiyordu ve başka türlü davranmaya çalışmak sadece kendine yalan söylemektir. "Senden sonsuza kadar kaçmam gerekmeyecek," dedi. "Sadece yaşlanana, bira göbeğin çıkana ve dişlerinin bir kısmını kaybedene kadar."

Acı çekmiş görünüyordu.

"Aş artık bunu," dedi neşesiz bir kahkaha atarak. "Kadınlara ne yaptığını biliyorsun. Lisedeyken onları duvara toslatırdın."

"Bir kadından, onu duvara çarptırmaktan çok daha keyifli bir tepki alabileceğimi düşünüyorum."

"Evet ve hiç denemeden bana neler yapabileceğin sonsuza dek hafızama kazındı."

"Ben de sana." Bir süre ona baktı. "Ve kaç yaşına gelirsek gelelim, seni hâlâ isteyeceğim."

Kahretsin, bu çok tatlıydı ve nadir bulunan Tatlı Noah'ya asla karşı koyamamıştı. Başını onun yanından geçirdi ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Kimse yoktu. Güzel. Ellerini onun gömleğine sokarak ön kapıya doğru ilerledi ve Noah'nın başını kendi başının altına doğru çekti.

"Olive-"

"Son bir öpücük," diye mırıldandı. "Sadece bir tane. Anlaştık mı?"

Başını sallamadan önce, şaşırtıcı bir ciddiyetle uzun bir süre kızın gözlerinin içine baktı. "Crystal." Bir elini kalçasına, diğerini de başının yanındaki kapıya koyarak çenesini büyük bir kediymiş gibi onunkine sürttü. Büyük, vahşi, yabani bir kedi. "Son bir öpücük," diye mırıldandı kabaca. "Senin için s o r u n olmadığı sürece."

Eğer biraz daha iyi olsaydı, giysileri vücudundan eriyip giderdi. Aslında, çantası ve anahtarları çoktan elinden düşmüş, takırdayarak yere düşmüştü.

Noah, kadının merkezi sinir sistemine kısa devre yaptıran tatlı, şefkatli, sevgi dolu bir öpücükle ağzını onunkine indirdi ve başını kaldırdığında kadın nefessiz kalmıştı. Çalışan dizleri olduğunu biliyordu ama neredeydiler? Gitti mi? Ayrıca, neden son bir öpücük demişti? Neden iki demedi? Ya da yüz tane?

Eğildi ve eşyalarını toplayıp ona geri verdi. Kadın ona baktı.

"Neden bana bunu yapmana izin veriyorum?"

Nefes verirken onu kendi bedenine çekti ve sarıldı. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Onun yüzündeki gerçek duyguyu fark etti ve başını salladı. "Bana bakışın, bana dokunuşun ..." Orada durdu çünkü daha önce söylenmemiş ne söyleyeceğinden emin değildi.

Bir süre gözlerini kaçırdı. "Bazen sadece sana bakmaya, sana dokunmaya ihtiyacım oluyor."

Bu, midesini simit gibi büken keskin bir iç kasılmaya neden oldu. Ondan ayrılmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Kahveye ihtiyacım var." Uzaklaşmaya başladı ama adamın elleri omuzlarına yerleşti ve onu yanlış yöne yürümekten alıkoyarak mutfağa doğru çevirdi. Başının üstünü öperek onu dürttü.

Katie masada dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Olive iç çekti. "Gittiğini sanıyordum."

"Ve Noah'la ikinizin de birbirinize ihtiyacınız olmadığına kendinizi ikna etmeye çalışmanızı özlediniz - dillerinizle?" Ayağa kalktı, bir fincan kahve doldurdu ve uzattı.

Olive minnetle aldı. "Karmaşık bir durum." Katie'nin ekranını inceledi. "On dört bin sekmenin açık olduğunu biliyor muydun?"

"Onlara dokunma, onlar benim duygusal destek sekmelerim. Sadece müziğin hangisinden geldiğini sorma." Durakladı. "Ne öpücüktü ama."

Olive kahvesini yudumlarken boğuldu.

"Senin için ona vurmamı ister misin? Bu mükemmel bir senaryo çünkü o da bana karşılık vermeyecek."

"Kesinlikle ona vurmanı istemiyorum, Tanrım."

Katie omuz silkti. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Yirmi dakika içinde dükkânda olacağım."

"Ben de. Yan tarafta hızlıca bir mola vermeliyim."

Olive dışarıda, kafasını dağıtacağını umduğu buz gibi sabah havasını içine çekti. Yolun karşısına geçip minibüsün kapısını çaldığında, annesi gülümsemekten başka bir şey yapmadan minibüsün kapısını açtı.

"Tatlım!"

"Anne!" Ellerini gözlerine kapattı. "*Ne yapıyorsun?*" "Gökyüzüyle kaplı bir yürüyüşe çıktım. Eskiden yürüyüş yapmak için bu kadar erken kalkmazdım.

ama görünüşe göre bu nesil bir avuç namuslu. Tutuklanmak istemedim."

"Tekrar demek istiyorsun. *Tekrar* tutuklanmak istemiyorsun," dedi babası annesinin arkasından hafifçe, neyse ki kendisi gökyüzüne *bürünmemişti*.

"O da var." Olive'e gülümsedi. "Madem yenilebilir bir şeyle rahatlamak istemiyorsun, yarın sabah benimle yürüyüşe çıkmalısın. Özgürleştirir."

"Zor bir pas. Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin?"

Annesi güldü ama bornozunu çekiştirerek giydi ve kemerini bağladı.

"Çay?" Olive ona temkinli bir şekilde baktı.

"Sadece sade çay, tatlım."

"Hayır, teŖekkürler, kahvem var. Sadece bir dakikam var. Bugün dükkânın büyük indiriminde çalışacağım." Olive küçük ama rahat masaya oturdu. "Sen senden başka kimsenin bana uyuşturucu teklif etmediğini biliyor musun? Sanırım hiç yeterince havalı görünmedim."

Annesi Ŗaşırmış görünüyordu. "Emin misin? Çünkü bence sen şimdiye kadar tanıştığımız en havalı insansın." Kocasına baktı, o da başıyla onayladı. Olive homurdandı. "Bu konuyu konuşmadan önce beni yumuşatmaya çalışıyorsun.

Amy ile yaptığınız kavga. Bu arada, dün gece reddetmiş olsan da bu konuyu konuşacağız."

Annesi, "Noah ile aranızda hissettiğim yoğunluğu konuşmayı tercih ederim," dedi.

"İyi denemeydi. O konu dışı."

"Benim ve Amy'nin geçmişı de öyle."

"Anne, yüzüne içki fırlattın."

"İnan bana, bunu hak etti. Hikayenin sonu. Hayatımıza devam ediyoruz."

Olive Ŗaşırdığını söyleyemezdi. Annesi istediğı zaman taş gibi olabiliyordu. Kımıldamaz bir taş. Olive iç çekti. Ağaçtan çok uzağı düşmemiş olması mümkündü. "Bunu sana dün gece söyledim ama tekrar söylemek istiyorum. Seni görmek gerçekten çok güzel."

Annesi onun elini kendi eliyle kapattı. "Seni endişelendirdiğimiz için üzgünüm ama bizim için asla endişelenmemelisin."

"Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin. Tabii ki endişelendim."

"Dikkatim dağıldı," dedi annesi. "Benim bir sırrım var. Süreçte ilerleyene kadar sana söylemeyecektim ama içimde tutamıyorum." Gülümsedi. "Çıktığımız bu yolculuk iş içindi. Kitabım için fotoğraf çekiyordum!"

Olive gözlerini kırıştırdı. "Kitabın mı?"

"Kayalıklar üzerine bir kahve masası kitabı."

"Taş yığmanın artık hoş karşılanmadığını sanıyordum."

Annesi, "Bu yüzden kitap, uygulamanın tamamen ortadan kalkması ihtimaline karşı," dedi. "Bir yayıncıdan teklif aldım ve her şeyi bir araya getirmek için sadece iki ayım var, bu yüzden abalıyorum." Olive'in eline uzandı ve nazikçe sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, telefonu çalışır durumda tutmak için çok fazla çaba sarf etmedik. Güzel bir detoks durumuydu, sadece kendimizi

Doğa. Çok fazla çalışıyorsunuz. Sen de doğayla iç içe olmanın faydasını görebilirsin."

Olive parmaklarını birbirine dolayabilmek için elini çevirdi. "Uzak vahşi doğaya gitmek ve tamamen bağlantısız olmak *senin* için rahatlatıcı. Benim içinse medeniyetin içinde olmak ve fişi takıp bağlantı kurabilmek... işte ben böyle rahatlıyorum."

Annesi yumuşak bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Biz farklıyız, bunu anlıyorum. Seni görmek çok güzel Olive. Her zaman kendin olduğun için teşekkürler."

"Senden aldığım gerçek hediyelerden biri," dedi Olive. "Farklı bir hayata ihtiyacım olduğunu her zaman anladın. Yıllar önce büyükannemle yaşamama izin vermenin anlamı çok büyük."

Annesi şaşırmış görünüyordu. "Elbette. Gittiğini görmek kolay değildi ama kolay olan *senin* mutlu olmanı istemektir."

"Gitmeme izin vermek kolay olmadı mı?"

Annesi gözlerini kırptırdı, sonra çayını bıraktı. "Yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Bunu bilmiyor muydun?"

Olive durakladı. "Birbirimize ne kadar değer verdiğimizi pek sık söylemeyiz." *Ya da hiç . . .*

"Ah, tatlım." Pişman görünüyordu. "İnsanlar her zaman 'Seni seviyorum' demezler. Daha çok, bunu gösterecek şeyler *yaparlar*. Göstermek her zaman söylemekten daha iyidir."

Olive yumuşak bir sesle, "Genç kızının taşınmasına izin vermek gibi," dedi.

Annesi başını salladı ve Olive'in yüreğini bir duygu kapladı. "Teşekkürler anne." Saate baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ve üzgünüm ama gitmem gerek. Yarı yıllık satışta ortalık karışacak."

Annesi onu sertçe kucaklamak için kendine çekti. "Seni seviyorum." Olive boğuk bir kahkaha attı. "Ben de seni seviyorum."

Annesi onun kapıya doğru gidişini izledi. "Amy seni hak etmiyor." "Bana karşı hep iyi olmuştur." Olive onun bakışlarıyla karşılaştı ve annesinin dalgın bir bakışla durdu. "Belki de bana birbirinizden neden nefret ettiğinizi söylemelisiniz."

Annesi alay etti. "Sanki sana daha önce söylememiş gibi." Olive başını salladı. "Anlatmadı."

"O zaman ondan neden nefret ettiğimi sormalısın."

Zorlamanın nefes kaybı olduğunu bilen Olive dışarı çıkmaya başladı, sonra yine durdu. "Ben döndüğümde gitmiş olacak mısın?"

Annesiyle babası birbirlerine baktılar. "Sen Londra'ya dönene kadar burada kalırsınız diye düşündük. Joe uyandığına göre bu her an olabilir, değil mi?"

Doğru ya. Eve gitmekte özgür olduğunu unutup duruyordu. Bu bir hazır olmadığını görmek hoş olmayan bir sürpriz oldu. "Bilmiyorum. Joe hâlâ hastanede ve her şey ..."

"Muhtemelen çok uzun sürmez," dedi annesi. "Ama eğer kulaktan kulağa oynayacaksanız, biz de oynayabiliriz."

Bölüm 23

On iki yıl önce

"Dırdır etmeyi bırakmalısın," dedi Katie ve Noah'nın başucundaki sandalyeye oturdu.

Noah kız kardeşine kuşkulu bir bakış gönderdi. "Hayatımda bir gün bile kafama takmadım."

"Bu doğru değil." Katie durakladı. "Olive'i ben de özlüyorum, biliyorsun. Gitmeden önce seni görmeye geldi. Sen baygındın, seni uyandırmak istemedi."

Sevgili John mektubu yatağının başucunda bir su şişesinin yanında duruyordu, üzgün olduğundan başka bir şey söylemiyordu, staj yapmaya ve New York'a erken gitmeye karar vermişti ve onu anlayabileceğini umuyordu.

Kısacası, sanki son dört yıl hiç yaşanmamış gibi şehri terk etmişti.

Katie ona biraz su ikram etti ama o başını salladı ve gözlerini kapattı, Olive'i de özlediğini kabul etmek istemiyordu. "Babam bana çok kızgın, olası bir beyzbol kariyeri sona erdi ve sen benden evlenmeyi bırakmamı istiyorsun," dedi.

mırıldandı. "O ATV ile kendimi ezip geçmedim ya." Bu adil değildi ve bunu biliyordu ama yorgunluk ve acı onu yıpratmıştı.

"Kim bir ATV'nin önünde durur ki?" Katie sordu. "ATV için yolu açmaya çalışan adam!"

"Sen hızlısın, koşmalıydın. Beş saniyede sayı yaptığın zamanı hatırlıyor musun? Hayatın gerçekten tehlikeyken bunu yapamadın mı?"

Noah iç çekerek ağı kesici pompasına uzandı ve köstebek oynar gibi düğmeye bastı.

Günümüz

Olive, Turner Rents & Supply'in altı aylık satışına gittiğinde ortalık karışmıştı. Katie ve Olive müşterilerle ilgilenirken Amy ve Noah ön tarafta çalışıyordu.

Ördek yavruları, yavru tavşanlar, dışarıdaki her şey için malzemeler, büyük indirimdeki ekipmanlar ve ayrıca Holmes ve Pepper vardı, çünkü Joey "erkek ve kız kardeşini" evde yalnız bıraktığı için sinir krizi geçirmişti.

Tüm bunların yanı sıra, bir de kalabalık vardı.

Olive açıkçası her saniyesinden nefret etmeyi bekliyordu ama Dışarıda ilkbahar güneşinin altında, çocukların ördek yavrularını ve tavşanları tutmalarına yardım ederken, tek bir kişi bile bir zamanlar kasabanın kahramanını nasıl ezdiğinden bahsetmezken, ona dünyalar kadar iyi geldi.

"Tüylü küçük bir bebeği tutarken olumsuz duygulara kapılmak zor, değil mi?" Katie onun yanına gelerek sordu.

"Olumsuz duygulara kapılmıyorum."

Katie homurdandı ve uzaklaşırken, "İnsanları okumakta pek iyi olmayabilirim ama omuzların kulaklarına değiyor" diye karşılık verdi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Olive kimseye söylemeden ama bilinçli olarak omuzlarını indirdi.

"Olive?" Bunu söyleyen kendi yaşlarında bir kadındı ve kucağında ikiz oldukları belli olan iki küçük kız çocuğu vardı, her birinin elinde çikolata erimiş ve üzerlerine dökülmüştü. "Olive Porter, sen misin?"

Kadın kibarca gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Holly McNeers," dedi kadın. "Okuldan mı? Artık Holly Freestead'im."

Doğru ya. Holly ... yani, iğrenç derecede mükemmeldi. Sınıfının en popüler kızlarından biriydi, aynı zamanda sınıf başkanı ve mezuniyet balosu kraliçesiydi, diğer şeylerin yanı sıra - Noah ile birkaç kez çıktığı söylenen biri gibi. "Çıkmak" elbette Olive'in uzun zaman önce o gece partide onunla yapmayı umduğu şey için kullanılan bir örtmeceydi.

Holly küçük kızlarını kalçalarının üzerinde daha da yukarı kaldırdı. "Noah ile aranızda bir şeyler olduğunu duydum."

Olive'in zihninde o soğukkanlı, sakın ve akli başındaydı. Gerçekte ise tüm sistemleri çökmüştü. "Yanlış duymuşsun."

Holly tek kaşını kaldırdı. Kahretsin, Olive gerçekten bunu yapabilmeyi diliyordu. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, aslında," dedi Holly. "Ya da ben öyle umuyorum. Bir mum dükkanım var. Çok popüler." Sonra sesini alçalttı ve eğildi. "Bu bir yalan. Gezegendeki en iyi halkla ilişkiler uzmanı olduğunu duydum. Hayvanat bahçesi için yaptığın şey inanılmaz. Seni işe almam gerek."

"Sen . Beni işe almak mı istiyorsun?"

"İşte, tut şunu." Holly iki çikolata tüccarını, yani çocuklarını

-Olive'in kollarına girdi ve ikizler Olive'e bakarken çantasını aramaya başladı.

Olive de ona baktı.

İçlerinden biri "Saçlarını beğendim," dedi ve çikolata rengi parmaklarıyla saçlarına dokundu.

"Kıyafetlerini beğendim," dedi diğeri ve Olive'in bluzuna dokundu.

Önü zaten kir içinde olduğundan ve kot pantolonunda daha önce tatlı bir siyah Labrador yavrusunu sevdiği yerden kalma şüpheli bir leke bulunduğundan bunun bir önemi yoktu. "Ve sürdüğün çikolata parfümünü beğendim.

giyiyor."

Kızlar kıkırdadı.

Holly sonunda telefonunu buldu ve Olive'in iletişim bilgilerini istedi.

"Yani yakında bir araya gelip konuşabilir miyiz?"

Olive başını salladı. "Elbette."

Holly el sallayan kızlarını geri aldı ve sonra gittiler. "Düşmanla dostluk mu?" Katie Olive'in yanına dönerek sordu

yan.

"Bilerek ortadan kayboldun."

"Elbette öyle yaptım." Hiç pişmanlık duymamış görünen Katie yoluna devam etti.

"Ne istiyormuş?"

"Size söylemeyi reddetmeliyim." "Ama söylemeyeceksin."

Olive haklı olsa bile gözlerini devirdi. "Mum dükkânının halkla ilişkileriyle ilgilenmem hakkında konuşmak istedi. Garip, değil mi?"

"Belki de değil. Aslında büyüdüğünü düşünüyorum." Katie Holly'nin geri çekilen sırtına baktı. "Birkaç yıl önce, lisede çok kötü davrandığı için benden özür diledi."

"Vay canına. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için sağır numarası yaptığın şeyi mi yaptın?"

"Hayır. Beni yemeğe çıkarmasına izin verdim."

Olive iki kaşını da kaldırdı. "Peki şimdi kim düşmanla dostluk kuruyor?"

Katie omuz silkti. "İhtiyacım olan tek arkadaş sensin ama sen ortalıkta yoktun."

Bu, Olive'in iyi mizahını göz açıp kapayıncaya kadar emdi ve özür dilemek için ağzını açtı ama Katie başını salladı. "Sorun değil. Neden böyle davrandığınızı anladım."

Sen gittin ve öylece kaldın."

"Bunu bana açıklayabileceğini düşünüyor musun?" Katie'nin dudakları kıvrıldı.

"Aslında ciddiylim."

"Nedenini biliyorsun," dedi Katie. "Düzensiz yetiştirilme tarzın ve kalbini verdiğin birkaç pislik yüzünden aşka güvenmiyorsun."

Olive sustu. Bu kadar mıydı? Neden her zaman kendini bu kadar berbat hissettiğini açıklayan dört basit kelime mi? Bu kadar basit olamazdı, değil mi?

"Ve hâlâ güvenmiyorsun," dedi Katie. "Çünkü eğer bilseydin, Noah ile ikinizin de yokmuş gibi davrandığınız gizli bir şey yaşamaktan daha fazlasını yapıyor olurdunuz."

"Noah ve ben gizli ya da başka türlü bir şey yaşamıyoruz. Yani . . . Öyle olduğumuzu sanıyordum ama öyle değilmişiz, yani ..."

"Seni üzmemek istememiştim."

"Üzmedin. Gerçekten," dedi Katie'nin şüphesi üzerine. "Ben sadece hiç ..."

"Aştan kaçındığını biliyor muydun?" En iyi arkadaşı ve kalbinin kız kardeşi başını salladı. "Biliyoruz."

Aman Tanrım. "*Biz mi?*"

Katie yüzünü buruşturdu ve yürümeye başladı. "Sanırım annem beni çağırıyor." "Korkak."

Katie arkasına bakmadan el salladı. "Sopalar ve taşlar!"

Olive içini çekti ve kendisine nerede ihtiyaç duyulduğunu görmek için etrafına bakındı. "Affedersiniz," dedi bir erkek sesi, dikkatini çekerek. O bir erkekti.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, yakışıklı, gülümsemesi onu hoştan yakışıklıya dönüştüren biriydi.

"Sen Olive Porter'sın," dedi. "Sen ve Noah-" "Biz gizli ya da başka türlü bir şey değiliz!"

Adam irkilmiş görünüyordu. "Tamam... ama söyleyeceğim şey bu değildi. söyle

."

"Tamam. Evet, onu ezdim. *Bir kere!*" Adam gözlerini kırptırdı. "Belki de baştan başlamalıyım. Ben Scott Ellison. Bir evim var.

Lake Drive'daki yerel kafe mi? Bir halkla ilişkiler elemanı arıyoruz ve Noah sizi şiddetle tavsiye etti."

"Özür dilerim," dedi, kendini gülünç hissederek. Ama aynı zamanda . . . Noah onu mu tavsiye etmişti? "Patates kızartması yapan yer sizsiniz, değil mi?"

"Patates kızartması mı?"

Binlerce vuruş ... "Bağımlılık yapıyorlar."

Güldü. "Evet, bu biziz. Belki de bunu reklamlara koymalıyım
-"Patates kızartması için gel, hamburger için kal." Sırıttı. "Sence bir buluşma ayarlayabilir miyiz?"

"Elbette."

İletişim bilgilerini değiş tokuş ettiler ve adam gittiğinde kendini gülümserken buldu. Değişiklik olsun diye kendini oldukça iyi hissederek döndü ve Noah adında bir tuğla duvara çarptı.

Adamın elleri çarpmanın etkisiyle havaya kalktı ve kız sekip yere düşecekken onu dik tuttu. "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı.

"Sorun değil." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Az önceki öpücük dışında, bu şu ana kadar günümün en güzel iki saniyesiydi."

Onu bazı aletler üzerinde çalışırken görmüştü. uzmanlığı onu gerçekten etkilemişti. Elleriyle çalışabilen bir adamın nesi vardı? Ve neden bir şeyde kötü olamasın ki? "Bu Zor mu?"

"Sadece meşgulüm." Etrafına bakındı. "Sanırım bütün kasaba burada." "Ördek yavruları yüzünden. Büyük ilgi görüyorlar."

"Beni çeken bu değil," diye mırıldandı.

Hayır, buna inanma, diye beyni bedenine hatırlatmaya çalıştı ama bedeni *bunu kabul* etmedi. Onun sıcak altın sarısı kahverengi gözlerine bakma hatasını yaptı ve nefesi kesildi. Bir de kızın hâlâ ona yapışmış olduğu gerçeği vardı. "Noah-"

"Burada olmaz." Adam kızın elini tuttu ve onunla birlikte yürümeye başladı.

Ona nereye gittiklerini sormadı. O anda umurunda bile değildi. Tek düşünebildiği, adamın sıcak, hafif pürüzlü elinin elinin içinde nasıl hissettirdiği, kot pantolonun içinde kıcının nasıl göründüğü, tişörtünün altında sırtının nasıl güçlü ve kaslı göründüğü ve ağzını ne kadar hızlı ağzına alabileceğiydi. Belli ki aklını kaçırmıştı.

Adam onu boş ofise çekti ve ona döndü. Orada ona bir şey söylemek üzereydi, bundan emindi ama ne olduğunu hatırlayabilseydi cehenneme giderdi.

"Olive?"

"Evet?"

"Ağzıma bakıyorsun." Kaşlarını çattı.

"Beni görmezden gel."

"Bunu bir kez bile yapamadım ve inan bana denedim." Onun uzay balonunun içine adım atarak başını eğdi. "Belki de denemeliyiz

son bir öpücük için."

Harika bir fikirdi, çünkü adamın ağzı onunkinin üzerindeyken aptalca bir şey söyleyemezdi, değil mi? "Evet."

Daha tek heceli kelimeyi söyleyemeden adamın dudakları onunkilerin üzerinde ısındı ve beyninin çalışmasını durdurup ayaklarının altındaki zeminin kaymasına neden oldu. Biri inledi. Bunun kendisi olduğundan oldukça emindi. onun büyük ve çok sert vücuduna daha da yaklaştı- "Anne, bak!

Yine öpüşüyorlar!"

Joey'nin sesini duyan Olive neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Noah sıçramadı. Hatta geri çekilirken çok yavaş davrandı, ellerini onu sıkıca tuttuğu yerden yavaşça indirdi, biri sırtının alt kısmında, diğeri de saçlarının arasındaydı.

Joey yanlarında çok yakın duruyordu, başı onları görecektir şekilde geriye eğikti, çikolata rengi bıyığı ve sakalı vardı. "Kardeşleri" nöbetçi gibi oturuyorlardı, köpek ve kedi yavrusu iki yanında. "Merhaba!"

"Merhaba." Noah onun saçlarını karıştırdı. "Kimse sana çikolatanın ağzına girmesi gerektiğini söyledi mi?"

Joey sırtıttı. "Biraz ister misin?" Yumruk yaptığı elini uzattı ve açınca yarı yarıya erimiş küçük bir çikolata çıktı.

"Güzel teklif," dedi Noah. "Ama almayayım." Joey Olive'e baktı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Olive, gözleri kapıda kaşlarını çatmış duran Katie'ninkilerle buluştu.

"Telefonunda Candy Crush oynayabilir miyim?" Joey Olive'e sordu.

Hastanede bir gün canı sıkıldığında ona nasıl oynanacağını öğretmişti. Telefonunun ekranını kaydirdi, uygulamayı açtı ve sonra telefonunu uzattı. "İyi şanslar, küçük adam. Son raundumda ciddi bir ganimet tekmeledim, bu yüzden yaşamak için çok şey var."

Sırtıttı ve telefona konsantre olmak için yere oturdu. Holmes da onunla birlikte oturdu. Pepper, Noah'ın ayakkabı bağcıklarına saldırmakla meşguldü.

Noah tıpkı annesinin yapacağı gibi yavru kediyi ensesinden tutup kaldırdı. Ama görünüşe göre Holmes ve Noah onun annesiydi, sadece mırıldanmaya başladı ve taktiklerini onun ayakkabı bağcıklarını dövmekten burnuna vurmaya çevirdi.

Noah kıkırdadı, sonra onu Holmes'un yanına götürdü. "Bebeğini hizada tut."

Holmes Pepper'ı çenesinden alnına kadar yaladı ve Pepper mutluluktan gözleri kapanarak ona sokuldu.

Katie, kardeşi ve Olive'e bakarken sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. "Bana ikinizin hâlâ bir şey olmadığını söyle. Devam edin, size meydan okuyorum."

"Değiliz," dedi Olive.

Katie kaşlarını kaldırdı ve "Öyle mi? Çünkü benim durduğum yerden ..." dedi. Çömeldi ve Joey'nin kulaklarını kapattı. "Birbirinizin bedenine girmeye çalışıyordunuz. Eğer bunu bir sır olarak saklamaya çalışmayı bırakırsanız, ikiniz istediğiniz yerde öpüşebilirsiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Olive gözlerini devirdi ve uzun bir dosya dolabının yanına gitti. "Noah'yı bilmem ama ben buraya bir şey aramaya geldim."

"Ne gibi?" Katie öyle dedi.

Olive bir çekmeceyi açtı ve havada uçuşan toz tavşanlarına elini sallamak zorunda kaldı. Öksürdü ve sonra sustu çünkü çekmecede eski resimlerden oluşan çerçeveli bir kolaj vardı. Kolajı çekip çıkardığında, Amy ve Violet'in birbirlerine sarılmış, sırttan ergenlik fotoğraflarına baktı.

"Sorun nedir?" Katie sordu ve Olive'in omzunun üzerinden bakarak yaklaştı. "Huh."

Noah, Amy odaya girdiğinde bakmak için duvarı itti. Yüzlerine baktı. "Ne?"

Katie çerçeveyi ona uzattı. "Geçen gece Violet'la yaptığınız kavgadan sonra, ikinizin birbirinizden hep nefret ettiğinizi düşünmüştüm."

Amy resimlere baktı, sonra çerçeveyi sessizce çekmeceye geri koydu ve kapağını kapattı. Olive'e döndü. "Özür dilerim. Geçen gece tüm hikâyeyi sana borçluydum ama yüzleşmeye hazır değildim." Durakladı, endişeli, pişman ve ... suçlu mu görünüyordu? "Bir zamanlar, Vi ve ben ... şey, biz en iyi arkadaştık."

"Anlamıyorum," dedi Olive. "Yan komşunuz olarak yaşadığım onca zaman boyunca, bana kendinizden biriymişim gibi davrandığınızda, zor zamanlar geçirdiğimi bildiğinizde Ailemle geçirdiğin zaman boyunca birbirinizden nefret ettiğinize dair hiçbir şey söylemedin, hele ki daha önce en iyi arkadaş olduğunuza dair hiç. Onu gerçekten tanıdığını bile hiç belli etmedin."

"Biliyorum." Amy derin bir nefes aldı ve titreyerek verdi. "Hep beni ispiyonlayacağını düşündüm ama hiç yapmadı. O kadar rahatlamıştım ki kendime kimsenin bilmesine gerek olmadığını söyleyip durdum. Ama yanılmışım." Durakladı. "Ortaokulda tanıştık ve anında en iyi arkadaş olduk. Bu durum birinci sınıfa kadar sürdü."

Bir yıl, aramız bozulduğunda ve hiç barışmadığımızda ve ..." Tereddüt etti. "Bundan utanıyorum, gerçekten utanıyorum. Ama annen, o farklıydı. Kendi bildiğini okur, kimsenin ne düşündüğünü umursamazdı."

"Ben ve Olive gibi," dedi Katie usulca.

Amy'nin gözleri kuşkulu bir şekilde parladı ama başını salladı. "Evet. Ve tek istediğim normal olmaktı. Bu yüzden popüler çocuklar benimle konuşmaya ve beni onlarla takılmaya davet etmeye başladıklarında çok heyecanlandım. Ama sonra Vi'yi yanımda getiremeyeceğimi açıkça belirttiler." Ağzı gerildi. "Ben de ona kötü davranmaya başladım. Korkunçtum," diye fısıldadı. "Biraz zaman aldı, çünkü o öyle bir insandı, benden vazgeçmek istemedi."

"Ama vazgeçti mi?" Katie kızgın, *çok* kızgın bir sesle sordu.

"İstemedi ve bu uzun zaman aldı ama evet, sonunda vazgeçti. İletişim kurmayı bıraktık. Mezun olduk ve hayat devam etti ve yıllar sonra Olive büyükannesiyle yaşamaya başladığında ..."

Tekrar Olive'e baktı. "Seni en başından beri seviyordum. Belki seninle ilgilenerek kendimi affettirebilirim diye düşündüm."

"Anne" -Noah başını salladı- "bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

"Katie, "Bana onca zaman seninle ilgilenmenin

Normalin abartıldığını, benim özel olduğumu ve insanların bana davranışlarında hatalı olduklarını anlayacaklarını düşünürken, o insanlar hep *sendin!* Sen kötü kızdın!"

"Evet." Amy işkence görmüş gibiydi. "Ve özür dilerim. Tek söyleyebileceğim, o zamanlar farklı bir insandım ve bundan gurur duymuyorum. Ne olursa olsun, bunu annene de söyledim. Daha bu sabah, buraya gelmeden hemen önce. gerçek."

Noah Olive'e döndü ve usulca, "İyi misin?" diye sordu.

"Uzun zaman önceydi." Amy'ye baktı. "Annemle aranızda her ne geçtiyse geçmişte kaldı, beni ilgilendirmez. Seni sadece sıcak, şefkatli, sevgi dolu bir anne olarak tanıyorum. Beni yanına aldın ve kendinden biriymişim gibi davrandın. Bunu yapmak zorunda değildin ama yaptı."

Amy Olive'e sarılırken gözleri doldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Katie ayaklarının üzerinde kayıyordu, endişeli olduğunda ya da çok fazla duyguyla karşı karşıya kaldığında yaptığı bir şeydi bu.

"Katie'nin konu değişikliğine ihtiyacı var," dedi Olive.

"Hayır, öyle değil." Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu, sonra açtı ve Olive'e baktı. "Benim de bir şey söylemem gerekiyor."

Olive'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Duymak istiyor muyum?"

"Sanırım öyle." Katie alt dudağını ısırды ve sonunda şöyle dedi:

"Kelimeleri söylemediğim için üzgünüm ama bunu hissediyorum. Hissediyorum. Seni seviyorum."

"Ah," diye alay etti Olive ani gözyaşlarıyla dolan boğazında. "Bu acıttı mı?"

Katie başını eğdi ve Olive'in bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce güldü. "Sadece çok az. Bunu duymaya ihtiyacın olduğunda hiç söylemediğim için üzgünüm."

"Üzülme. Göstermekte anlatmaktan daha iyisin. Ve ayrıca, seni seviyorum "

Katie gülümsedi. "Aya ve arkaya, değil mi?" "Aya ve arkaya."

Amy gözyaşlarını silerek onu izliyordu. "Hepimiz iyi miyiz?" diye sordu. sessizce. "Hayatımıza devam etmek için ihtiyacımız olan her şeyi öğrendik mi?"

Olive'in yapmak isteyeceği son şey, geçmişe ait bir şey yüzünden bir çatlağa neden olmaktı. "Hepimizin hâlâ kendi sırları olduğundan emin olsam da iyiyiz."

Amy zorlukla yutkundu, çünkü belli ki çocuklarından hâlâ bir sırrı vardı, hem de büyük bir sır; kocası Olive'den ayrılmak ve arkasına bakmamak için bir söz almıştı.

Olive'in yargılayacağından değil. Onun da bir sırrı vardı. Elbette onunki, aksi yöndeki çabalarına rağmen hâlâ Noah'ya aşık olmasıydı ve bunu kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Asla. "Muhtemelen oraya geri dönmeliyiz."

"Bekle." Amy zorlukla yutkundu. "İtiraf etmeyi bitirmedim."

Olive geri döndü, başını sallamaya başlamıştı bile. "Amy, yapma. Buna değmez."

Hem Katie hem de Noah şaşkın görünüyordu.

"Değmeyecek olan ne?" Noah Olive'e yaklaşarak sordu. Amy bakışlarını Olive'den hiç ayırmadı. "Oğlumu seviyorsun, değil mi?"

Herkesin başı kalbi durmuş olan Olive'e döndü.

"Anne," dedi Katie, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Onu bu şekilde zor durumda bırakamazsın. Eğer bunu birine yapacaksan, Noah'ya yap."

"Sorun değil," dedi Olive, çünkü artık saklanmak için bir neden göremiyordu.

Bir nefes verdi ve Noah'nın bakışlarıyla buluştu. "Evet," dedi sessizce. "Evet, oğlunuzu seviyorum."

Noah duygularını pek açığa vurmaz, dünyaya güçlü ve aşılmaz bir cephe göstermeyi tercih ederdi. Ama artık o da yoktu.

Amy Noah'a, "Her zaman sevdi," dedi. "Yıllar önce neden gittiğini hiç açıklamamasının nedeni de bu. Çünkü birini sevdiğinde onu korursun. Ve o da kesinlikle seni koruyordu."

Noah bakışlarını Olive'den ayırmadan başını salladı. "Beni neyden koruyordu?"

Konuşan Amy oldu. "ATV kazasının olduğu gece baban Olive'den gitmesini istedi. İyileşmek için zamana ve boşluğa ihtiyacın olduğunu ve bunu dikkatini dağıtacak şeyler olmadan yapmanın senin için en iyisi olacağını söyledi. Aksi takdirde Olive Sunrise Cove'u ve yanında kendini güvende hissettiği insanları asla terk etmezdi."

Noah'nın gözleri annesine dikildi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Amy'nin gözleri daha fazla yaşla parladı. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Başta ben de bilmiyordum. Ama ölmeden kısa bir süre önce bana söyledi. Sonra da gitti ve onunla ilgili anılarını lekeleyecek bir şey daha olmasını istemedim."

Gözlerini ona dikti. "Yine de bana söylemeliydin."

Olive, Noah'nın elinin sırtının alt kısmına doğru kaydığını ve yüzünü ona dönmesi için hafifçe ittiğini hissettiğinde şaşırdı.

"Bu yüzden mi gittin? Neden gittin?"

Artık saklamak için bir neden görmediğinden başını salladı.

"Olive," dedi yumuşak bir sesle, sesi acı dolu duygularla doluydu.

Sadece beş dakika önce, onun bu ses tonunu memnuniyetle karşılayabilirdi ama içindeki bir şey bunu kaldıramadı. Onu bu şekilde istemiyordu.

Geçmişte genç ve aptal oldukları zamanlardan kalma bir sır yüzünden, artık önemi olmayan bir sır.

Tamam, tek aptal olan oydu ama yine de. "Kızma." Korkmuş görünüyordu. "Kızmadım. En azından sana değil."

"Neden?" diye sordu, boğazı düğümlenerek. "On sekiz yaşımdayken değilse bile, sonraki yıllarda gitmiş olmamın sana zarar verdiğini fark etmeliydim. Eğer bana kızgın değilsen, ailene de kızma."

Gözyaşlarını sesinden uzak tutamıyordu ama yine de devam etti. "Baban senin geleceğin olarak gördüğü şeyi korumak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı ve doğru ya da yanlış, o geleceği beyzbol olarak gördü, ben değil."

"Annem ve babam senin için otorite figürleriydi," dedi ve annesine uzun bir bakış fırlattı, annesinin yüzünü buruşturmasına rağmen kendini savunmaya çalışmadı. "Babam seni asla böyle bir pozisyona sokmamalıydı, ya da

en azından sonraki yıllarda geri almalıydı. Annem de aynısını yapmalıydı, ona söylediğinde değilse bile, kesinlikle söyledikten sonra. öldü."

"Bana bir iyilik yaptılar," diye ısrar etti Olive. "Ayrılanı kadar fark etmemiştim ama bu beni dışarı çıkıp kendime bir hayat bulmaya zorladı. Ve buldum da, iyi bir hayat." Sesindeki titremeye rağmen iyi olduğunu umduğunu gösteren bir gülümseme verdi. Kesinlikle biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, belki de

iki . . . Noah ona doğru uzandığında bir adım geri çekildi. Eğer şu anda kendisine dokunmasına izin verirse, parçalanacaktı. Zaten daha yeni yeni toparlanmaya başlamıştı. "Geri geleceğim, tamam mı?" Sonra, o ya da herhangi biri onu durduramadan, gitti.

Bölüm 24

Olive'in ardından Noah annesine ve kız kardeşine döndü.

"Git," dediler hep bir ağızdan.

Kapıya doğru yürüdü, gömleğinin eteğinden çekiştirilince durdu.

Joey endişeli görünüyordu. "Olive'in baygınlığı mı var?"

Noah eğildi. "Evet, küçük adam, var." "Bu senin hatan mı?"

"Evet." Hayır, babasının ne yaptığını bilmiyordu ama egosunun ve gururunun, o gittikten sonra, hatta kendisi gittikten sonra bile onunla iletişim kurmasını engellemesine izin vermişti. Onu öylece bırakmıştı. Ve şimdi dışarıda her şeyi kendi başına halletmeye çalışıyordu çünkü babasının duygusal olarak onun için uygun.

Joey ciddiyetle, "Üzgün olduğunu söylemelisin," dedi. "Babam insanları incitmemen gerektiğini söylüyor, özellikle de sevdiklerini. Sen de Olive teyzeyi seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum," dedi Noah yumuşak bir sesle.

"O zaman seni affedecektir," dedi Joey ciddiyetle. "O böyle iyidir." Noah kendisinden daha zeki olan çocuğa sarıldı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Joey sordu.

"Sanırım bu kendi başıma yapmam gereken bir şey, ama teklifin için minnettarım."

Joey bilgece başını salladı.

Noah dükkânın içinde koştu. Ya da denedi. En az beş kez durduruldu. Otoparka vardığında ne Olive'den ne de Mini'den bir iz vardı. Kamyonetine binerken onu aramaya başlamıştı bile.

Joey cevap verdi. "Merhaba!"

Kahretsin. Olive oyun oynamak için telefonu Joey'den aldığı anda telefonunu geri almamıştı. "Selam dostum. Bu telefona iyi bak, tamam mı?"

"Yapacağım! Bye!"

Noah, Olive'i Katie'nin evinde bulamadı. Ama annesi büyükannesinin verandasında durmuş onu izliyordu. "Bir sorun mu var?" diye seslendi.

"Olive'i gördün mü?"

"Hayır." Kaşlarını kaldırdı. "Paniklemiş görünüyorsun. Bir sorun mu var?"

Noah sert yüzüyle, tüm duygularını ve kişisel hislerini saklayabilmesiyle tanınırdı. Paniklemiş görünmesiyle tanınmazdı. Olive'in annesine sakince her şeyin yolunda olduğunu söylemek için ağzını açtığı anda, "Her şeyi berbat ettim," demesi onu çok şaşırttı.

Violet başını salladı. "Bunu kabul etmek savaşın yarısıdır." Gülümsemesi alaycıydı. "Ben bilirim. Bunu yeterince sık yaptım."

"Olive'in nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama bildiğim bir şey varsa, o hazır olana kadar onu bulamayacağın. Üzgünüm, bunun pek yardımcı olmayacağını biliyorum, ama onun çıkmasını beklerken, belki de var mısın yok musun karar vermelisin."

"Neyin içinde ya da dışında?"

Gözlerini devirdi. "Onun hayatı. Bak, ben de dahil olmak üzere bir sürü insan arabasına bindi. Eğer sen de varsan, benden daha akıllı ol ve biliyorum." Ve bu sözlerle birlikte arkasını dönüp evin içine doğru yürüdü.

Katie, yanında annesi ve Joey ile arabayı çektiğinde Noah hâlâ orada duruyordu.

"Bugünlük kapattık," dedi annesi. "Konsantre olamadım."

Katie Joey'e baktı. "Neden gidip kum havuzunda biraz oynamıyorsun?"

Joey bir çığlık attı ve çimlerin üzerinden kum havuzuna doğru koştu.

Noah'nın annesi Noah'ya döndü. "Sana her şeyi uzun zaman önce anlatmalıydım."

"Keşke anlatsaydın."

Onun kolunu sıktı. "Biliyorum, ben de. Öğrenir öğrenmez Sunrise Cove'u terk edeceğinden çok korktum ama bu bir mazeret değil." Yüzü buruştu. "Ama sonra yine de gittin. Ve eve o kadar nadir geliyordun ki, seni sonsuza dek kovmaktan korktum. Ve sonra Olive Katie'ye yardım etmek için ortaya çıktığında ve onun sana hâlâ ne kadar değer verdiğini gördüğümde . . ." Gözleri doldu. "Ve senin de onu hâlâ ne kadar önemsendiğini ... Her şey ortaya çıkarsa bunun ne kadar kötü olacağını biliyordum."

Noah derin bir nefes aldı, onun gözyaşlarından etkilenmek istemiyordu. "Babam bunu neden yaptı?"

Burnunu çekti ve sümküdü. "Seni koruduğunu düşünüyordu. Kazanın olduğu geceydi ve korkmuş ve endişelenmişti. Hepimiz öyleydik."

Noah başını salladı. "Ama daha hikâyeyi bile bilmeden olanlardan Olive'i sorumlu tutmaya hakkı yoktu."

"Biliyorum," dedi. "Ama seni seven insanlar için o gecenin nasıl bir şey olduğunu anlamalısın. Baban... seninle, kazandığın bursla, beyzbolda parlak bir geleceğin olmasıyla o kadar gurur duyuyordu ki, tek görebildiği bunların nasıl elinden alındığı oldu-"

"Hayır," dedi Noah. "Benim iyiliğim için hareket ettiğine inanmakta zorlanıyorum, özellikle de şimdi bildiklerimden sonra."

"Sert bir adam mıydı? Evet, öyle. Ayrıca duyguları hakkında konuşmakta da pek iyi değildi-"

Nuh homurdandı.

"Ama oğlum ..." Daha da yaklaştı, adam ona bakana kadar bekledi. "Senin için çok geç değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Duyguların hakkında konuşmakta da berbat olduğun anlamına geliyor," dedi Katie. "Ve evet, biliyorum. Tencere dibin kara, seninki benden kara. Sadece *ben* duygusal olarak iflas etmiş kalıbı kırmayı başardım ve sadece aşık olmakla kalmadım, aynı zamanda bunu yüksek sesle itiraf ettim." Sesini yumuşattı. "Asla çok geç değildir, Noah."

Öyle değil miydi? Olive'e karışık sinyaller göndermişti ve bu da kendi derinlerde yatan ve yanlış yönlendirilmiş korkularının sonucuydu. Dünyaya yansıttığı güven ve güce rağmen, içten içe hâlâ ailesini bütün tutmak için mükemmelmış gibi davranan o çocuktü. Bugüne kadar, gerçekte olduğu gibi sevildiğinden emin değildi - elinden gelenin en iyisini yapan, son derece kusurlu bir insan.

Hayır, bu bir yalandı. Olive onu seviyordu. Bugüne kadar bu sözleri söylememişti ama söylemesine de hiç gerek olmamıştı. O biliyordu, her zaman biliyordu. Bu onun kendi mucizesiydi. Peki o ne yapmıştı?

Onu itti. Onu

kendinden

uzaklaştırdı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu annesi sessizce.

Gözlerini kapadı, geçmişini yeniden yaşadı ve Olive'e artık kalbine ulaşamayacağını göstermek için söylediği ve yaptığı her şeyi, nasıl gittiği yüzünden - gitmek onun seçimi bile değilken.

Kendisinin de gittiğinden bahsetmiyorum bile.

Uzun yıllar boyunca aşırı tepki vermemek, yargılamamak üzere eğitilmişti. Yüzeydeki hikayenin ona anlattıklarının ötesine bakması öğretilmişti. Yine de Olive söz konusu olduğunda tüm bunların tam tersini yapmıştı. "Hepsi senin suçun değil anne. Suçun büyük bir kısmı bende. Gidip onu arayacağım."

Öyle de yaptı. Birkaç saat sonra, annesinin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı-bulunmak isteyene kadar, daha önce yapmadığı bir şeyi yapmak zorunda kalacaktı.

Geri döneceğine güvenmeliydi.

Joe'yu görmek için hastaneye gitti. Onu PT'de buldu. Hastanenin rehabilitasyon bölümüne alınmıştı ve her şey yolunda gitmeye devam ederse bir hafta içinde eve dönmesi planlanıyordu. Her gün bu kadar iyileşmesi şaşırtıcıydı.

Noah hayatı boyunca hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştı.

Joe'ya zorlu bir PT seansı boyunca eşlik etti ve bu sırada bacağı için kendi PT'si üzerinde çalıştı. Joe'nun bir dizi bacak presinde bocaladığını görünce, "Joey daha iyisini yapabilir" dedi.

Joe onu tersledi ama gerçekten de daha fazla zorladı.

Joe'nun eski bir futbol profesyoneli olan fizyoterapisti Kenny güldü. "Her hastamın en iyi arkadaşını getirmesini sağlamalıyım."

Joe da Kenny'yi tersledi. Muhtemelen konuşamayacak kadar yorgun olduğu için. Bacak presi yapan Noah bunu anlayabiliyordu. Ağrı ve kas yorgunluğu yüzünden kötü durumdaki bacağı yaprak gibi titriyordu.

"Daha sıkı bastır," dedi ukala kankası.

Noah, Joe'nun az önceki hareketine karşılık verdi ve onu tersledi. Joe soluksuz bir kahkaha attı ve lanet olsun, Noah bu ses karşısında neredeyse bebek gibi ağlayacaktı.

Joe, Noah'nın başka bir bacak egzersizine başlamasını bekledikten sonra, "Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum ama bir gelişme var. Küçük bir kuş bana senin ve Olive'in bu işi yapmaya devam edeceğinizi söyledi. Ya da bugünlerde çocuklar buna ne diyorsa artık."

Noah'nın bacakları makinenin üzerinden kaydı, Joe ve Kenny bunun çok komik olduğunu düşündüler. "Yanlış duymuşsunuz," dedi Noah acımasızca.

"Yani ... yurttan geçirdiğin geceden eve ilk seferinden sonra bakire gibi parlayarak dönmedin mi?"

Noah yalan söylemekte çok iyiydi. Bu, iş yerinde pislik suçlularla konuşurken edindiği bir beceriydi.

Sessizce gelersen hemen kefaletle serbest bırakılmanı sağlarız.

Evet, çaldığın şeyler hepimizin görebileceği şekilde kamyonetinde dursa da masum olduğuna kesinlikle inanıyorum. Kesinlikle, sihirli bir şekilde oraya düştüğüne inanıyorum.

Sadece, karşısındakinin yüzüne karşı yalan söyleme yeteneğini hiç geliştirmemişti.

önemseydi birini. Ama kaçmak ve yanlış yönlendirmek? Evet, bunu başarmıştı. "İşsiz olmanın bir erkeğin ten rengine yapabilecekleri inanılmaz."

"Evet," dedi Joe kuru bir sesle. "Kaplıcada geçirdiğim üç hafta harikalar." Kenny'ye baktı. "Bu adamın biz lisedeyken gezegendeki en harika ikinci kızla bir şansı vardı -ben en harika ilk kızla evlendim- ve o bunu fena halde mahvetti."

Kenny başını salladı. "Dostum, lisede her erkek aptaldır. Ben izin verdim Biri *iki kez* çekip gitti. Kafamı kışkırmadan çıkarıp ondan af dilemem beş yılımı aldı."

"Peki affetti mi? Seni affetti mi?" Joe sordu.

Kenny alyanslı olan sol elini salladı. "Hayatımda verdiğim en iyi karar."

"Ben de," dedi Joe kendini beğenmiş bir tavırla.

İkisi de Noah'ya acıyarak baktılar.

"Hey," dedi Noah. "Sizin adınıza sevindim çocuklar, gerçekten. Evlilik kurumu fikrini de seviyorum. Sadece hiçbir zaman bana göre olmadı."

Joe Kenny'ye baktı. "Babasıyla sorunları var. Aileden, bağlardan ve köklerden özgürlüğe ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Buna sevdiği kadın da dahil."

"Ama aile, bağlar ve kökler hayatı yaşamaya değer kılan şeylerdir," dedi Kenny.

İkisi de kendini beğenmiş bir tavırla başlarını salladılar.

"Bakın," dedi Noah. "Olive'e değer veriyorum. Hem de derinden." O kadar çok değer veriyordu ki, içi sızladı. "Ama biz farklıyız, tamam mı? Farklı şeyler istiyoruz. Ben hem çalışmaktan hem de vahşi doğada yaşamaktan mutluyum, o ise artık kendi tercihiyle büyük şehirli bir kız. Ondan bundan vazgeçmesini isteyemem."

"O biraz country, ben biraz rock 'n' roll," diye şarkı söyledi Kenny, son derece detone bir şekilde.

Noah gözlerini devirdi, kulaklıklarını taktı ve koşmak için koşu bandına bindi. Tamam, koşmak hâlâ çok acıttığı için daha çok hızlı bir yürüyüştü. Ama Olive'e ne söylemek istediğini düşünmekten çok daha kolaydı. Sahte bir şekilde çıkmaya başladıklarında, içten içe ona karşı olan hislerinin sahte olmadığını biliyordu. O zamanlar hissettiklerini ifade edecek kelimeleri bulamamış olsa da, bunun ilk kez birini sevdiği an olduğunu biliyordu.

O zamandan beri, birkaç kez aşık olduğunu düşünmüştü, ama ne zaman Bu ilişkiler yoluna girdiğinde yanıldığını anladı. Hayatında hiç kimse onu Olive'in anladığı gibi anlamamıştı ve bu da onu çok korkutuyordu.

Ama belki de bu korkunun üzerine başka bir şey oturmuştu. Kendisini çok doğru hissettiren bir şeye sırtını dönmekten vazgeçmek istediğini biliyordu.

Kafasını kaldırdığında dört mil gittiğini fark etti. Kenny bir sonraki müşterisine gidiyordu. Joe bir bankta oturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle Noah'yı izliyordu.

"Kahretsin, özür dilerim. İşinin bittiğini neden bana el sallamadın ya da bağırmadın?"

"İkisini de yaptım," dedi Joe. "Çok çok uzaklarda bir yerdeydin."

Noah koşu bandından indi ve kalan suyunu içmeden önce yüzünü bir havluyla sildi.

"Derin düşünceler mi?" Joe sordu. Noah omuz silkti.

"Yani ... evet."

"İyi, evet." Noah havlusunu bir kenara fırlattı. "Ve haklısın. Olive'i kaybetmek istemiyorum, her ne kadar benden çok daha iyi birini hak ettiğini bilsem de."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen tanıdığım en iyi erkeksin."

"Ona ihtiyacı olan şeyi veremem."

"Peki senin veremeyeceğin, onun ihtiyacı olduğunu düşündüğün şey ne?" Joe bir aptalla konuştuğunu düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla sordu.

"Ah, bilmiyorum... istikrar, güvenlik, her gece uygun bir saatte eve gelen bir erkek, kalbini açabilecek birinden bahsetmiyorum bile?"

"Senden bunlardan herhangi birini istedi mi?"

Noah kaşlarını çatınca Joe başını salladı. "Onun hak ettiği şeyin bu halinle sen olduğunu hiç düşündün mü?" Gülümsedi. "Bu iyi, değil mi? Birinden aldım. o sabah talk showları."

"Kahretsin. Seni buradan çıkarmalıyız."

"Tek söylediğim bu." Joe'nun gülümsemesi yavaşça soldu. "Bak, kimse sana hemen evlenmen gerektiğini falan söylemiyor. Sadece ağırdan al, senin için doğru olan hızda ilerle. Şu anda ilişkinizi etiketlemek zorunda değilsiniz." Joe yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, R- dememeliydim. kelimesi."

"O kelimeden o kadar da korkmuyorum."

Joe kaşlarını kaldırmaya çalıştı ama başaramayınca Noah bir kahkaha attı. Ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

"Onu görmeye gidiyorsun, değil mi?" Joe arkasından sordu. "Ona benden selam söyle! Sana verdiğim tüm iyi tavsiyeler için ona hoş geldin de!"

Bölüm 25

Olive, gölün etrafındaki en sevdiği yerlere giderek hafıza şeridinde bir gezintiye çıkarken birkaç saatini çok düşünerek geçirdi. İlk olarak Katie'yle birlikte bir kayalığa tırmanıp göle atlamışlar ve beklediklerinden çok daha yüksek olduğu için dehşet içinde çılgık atmışlardı. O, Katie, Joe ve Noah'ın birbirlerine çılgın kıyafetler aldıkları ve sonra balo için giyinmiş gibi en sevdikleri hamburgerciye girdikleri ikinci el dükkânı. Oturup Noah, Joe ve bir grup diğer erkeğin babalarının teknelerinden birinde sırayla wakeboard yapmalarını izlediği plaj. Katie'yle birlikte en sevdiği pizzacının Bir otomat makinesine çeyrekler atıyor, birbirlerine erkek arkadaşları tarafından verilmiş gibi gösterdikleri sahte yüzükler kazanıyorlardı.

Sonunda, hava karardığında yoruldu. Bütün gece kitap okuyarak ya da Katie ile takılarak geçirdiği günler geride kalmıştı. Bu da artık resmen yaşlandığı anlamına geliyordu.

Sonunda kendini Sunrise Cove'da buldu. Katie'nin evinde kimseyle yüzleşmeye hazır olmadığı için büyükannesine gitti. Ailesi dışarıda bir yerde fotoğraf çekiyorlardı. Büyükannesi mutfakta bunko gecesi düzenliyordu, bu yüzden Olive

Eski eşyalarının hâlâ ortalıkta olup olmadığına bakmak için tavan arasına çıkmaya karar verdi.

Merdiveni tırmanıp gizli kapıdan içeri girdiğinde donup kaldı, afalladı. Görünüşe göre, hafıza şeridinde yaptığı yolculuk henüz bitmemişti. Gittiği onca yıl boyunca tek bir şey bile değişmemişti. Oldukça kalın bir toz tabakası dışında. Alt katta küçük bir yatak odasında yaşıyordu ama tavan arası onun sığınağı olmuştu. Okulda işler onun için zorlaştığında, büyükannesi tavan arasını gizli bir kaçış yerine dönüştürmesine yardım etmişti; cibinlikli, tam boy, sayvanlı bir yatak da buna dahildi.

Olive yatağı bir prenses yatağı gibi düşünmüştü. Yatağın ayakucunda bir sandık vardı ve hala onun eşyalarıyla doluydu: kitaplar, gençlik dergileri, birkaç fotoğraf

albümler ve genç kızlığının dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranarak burada uyuduğu geceler için biraz yatak takımı.

Gün ışığı çoktan kaybolmuştu ve tavan arasında elektrik yoktu, bu yüzden iki kat merdiven indi ve pilli bir fenerle birlikte bazı temizlik malzemeleri topladı.

Ve sonra işe koyuldu.

Birkaç saat sürdü ama tavan arasında artık bir santim toz ya da her yerde örümcek ağları. Kendisini izleyen örümceklerin mesajı almış ve daha yeşil otlaklara kaçmış olmasını umuyordu.

Yorgun ama zihni her zamankinden daha berrak bir halde pencere kenarındaki oyuğa oturdu. Karanlık gökyüzünde süzülen çizgi çizgi bulutların arasında cilveleşen muhteşem aya bakarak aklının nerede olduğuna erişmeye çalıştı.

Kimseye kızgın değildi. O kadarını biliyordu. Belki de geçmişe tutunduğu için kendine kızıyordu. Hâlâ gecenin geçip gidişini izliyordu ki Noah'ın garaj yoluna girdiğini gördü. Gözlerini kapattı, ama duyduğunda iki kat aşağıdaki ön kapının çalındığını duyunca, kim olduğunu tahmin etmesine gerek kalmadı.

Sonra ön kapının açılıp kapandığını duydu. Kahretsin, büyükanne. Temizliği bitirdikten sonra kendine doldurduğu büyük kadeh şaraba baktı, hepsini içmek istiyordu. Ama büyük ihtimalle tüm imkânlarının yüzde yüz çalışmasına ihtiyacı olacaktı.

Sesler merdivenlerden yukarı doğru süzülüyordu ve Gram'in Noah'ı kendisine doğru yönlendirdiğini biliyordu.

Ve otuz saniye sonra kafası kapıda belirdi. Noah odaya bir göz attıktan sonra tırmanarak pencerenin önündeki koltuğa geçti.

Kız başını kaldırıp ona baktığında, Joey'e bıraktığı telefonu uzattı, sonra yanına geldi, bakışları kızını arıyordu. Güzel olduğu için Ona böyle baktığında ruhunun derinliklerine kadar görebildiğinden emin olan kadın gözlerini kapattı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi sessizce. "Her zaman kendine sadık kalmandan. Bunu sana daha önce söylediyimi sanmıyorum ama söylemeliydim."

Bu sözler kalbine şaşırtıcı bir merhem gibi gelince gözlerini açtı.

Ondan hiç görmediği kadar duygu doluydu; endişe, kaygı ve şefkat bu duyguların başını çekiyordu. "Ailem için üzgünüm-"

Parmaklarını onun dudaklarının üzerine koydu. "Senin suçun değil." Ona bardağını uzattı. Adam bir yudum aldı ve geri uzattı, onu dikkatle izliyordu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. "Bu geçmişte kaldı, diğer tüm saçmalıklarımızı bıraktığımız yerde."

"Benden biraz zaman istedin," dedi sessizce. "Gitmemi ister misin?"

Tek istediği bir şeyler hissetmekti, ona yalnız olmadığını, hayatının önemli olduğunu, *kendisinin* önemli olduğunu hatırlatacak herhangi bir şey. "Kalmanı tercih ederim." Şarabı yere bırakarak ayağa kalktı ve başını eğerek onunla gelmesini işaret etti. Bir kişinin ancak sığabileceği büyüklükteki kız yatağının önünde durdu ve başını kaldırıp Noah'ya baktı. "Beni istiyor musun?"

"Her zaman."

Bunun üzerine biraz eridi ve ona doğru adım attı, bir elini gömleğine soktu, diğer elini saçlarının arasına soktu ve onu bir öpücük için aşığı çekti. Adam ona izin verdi

sonra başını kaldırdı. "Evde insanlar var." Alt dudağını ısırđı. "Yani gürültü yapabileceğim için mi?" "*Çıkabilir mi?*"

"Elimde değil!"

Gülümsemesi yumuşak ve sevecendi. "Biliyorum. Bunu seviyorum." Bu sefer onu öptü ve sonunda hava almak için kalktıklarında, kadın bir adım geri çekildi. Üstünü çıkardı, sonra kot pantolonunu düzeltmeye başladı, lanet olsun, biraz dar gelmişti. Pizzayı suçladı. Bir ayağını yakaladı, neredeyse yere düşüyordu. Bunun için de şarabı suçladı.

Neyse ki Noah onu yakaladı ve nefes nefese bir kahkaha attı. "Erotik dansı gelecekteki iş olasılıkları listemden kesinlikle çıkarmalıyım."

Gülümsemedi. Onun yerine, üzerinde sadece sütyen ve iç çamaşırları varken ayakta dikilen kadını süzerken gözleri ateş ve açlıkla parlıyordu. Ondan uzaklaşarak tuzak kapısını kapattı, ardından sandığı önüne sürükledi.

Sonra tekrar yaklaştı ve kadın onun tamamen giyinik bedenini işaret etti. "Arkada kalmışsın."

Gülümsemesi saf kötü çocuktı.

Dizlerinin bağı çözüldü ama kollarını kavuşturarak onun soyunmasını beklemeye devam etti. Zırhı olan tek kişi o değildi ve adamın kendisini ona göstermesini istiyordu.

Omzunun üzerinden uzandı, elini kumaşın içine soktu ve gömleğini çıkardı. Eğer bunu yaparsa saçları bir sincabın kuyruğu gibi görünecekti ve Tanrım, neden hep bu kadar güzel kokuyordu?

Başka bir şey söylemeden sırayla soyundular. Kadının sütyeni, adamın botları ve çorapları, kadının bikini külotu ... Sonra kot pantolonunun düğmelerine ve fermuarına uzanırken onun bakışlarıyla karşılaştı, her ikisini de işkence edercesine yavaşça çözdü ve kadının beklentiyle neredeyse nefes nefese kalmasına neden oldu.

Nihayet kıyafetlerinden kurtulduğunda, ona doğru yürüdü, bir elini saçlarının arasına soktu, başını geriye çekti, böylece diğer elinin parmakları göğüs kafesine doğru genişçe yayılırken, açıkta kalan boynundan aşağı sıcak öpücükler sürükleyebildi. Adam dudaklarını neredeyse sorgularcasına kızın dudaklarının üzerinde gezdirirken kızın gözleri kapandı. Başını kaldırmadan önce nabızı boğazının dibinde hızla atıyordu. "Evet?" diye mırıldandı.

Hâlâ izin isteyecek olması onu eritip Zaten orada olmasaydı, bir arzu birikintisine dönüşecekti. Bir eli saçlarına dolanmıştı, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı, kıpırdamadan duruyordu. Sabırla bekliyordu. Gözlerinde katıksız bir erotik açlık vardı ve bundan sonra olacakları biliyordu. tüketecek, cayır cayır yanacak ve en iyisi de beynindeki tüm olumsuz düşünceleri ve endişeleri silip atacaktı. "Evet," diye nefes aldı.

Ve sonra ikisi de aynı anda birbirlerine doğru hamle yaptılar. Pek çok kez öpüşmüşlerdi ama hiçbirisi böylesi olmamıştı. Bir şekilde sahip olduğu her şeyi, her parçasını o öpücüğün içine koydu, Birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca olduğundan daha fazla kendini gösteriyordu. Şimdiye kadar hep içindeki tuğla duvarlar tarafından güvenle korunmuş olan gerçek kendisini. Bazılarını yıkmıştı ama hiçbirini aşamayacağından o kadar emindi ki.

Ta ki şimdiye kadar.

Onun için neyin değiştiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bunun bir önemi de yoktu. Onun şaşırtıcı açıklığına karşılık vererek, o da ruhunun en karanlık köşelerini görmesine, kalbindeki en derin duyguları hissetmesine izin verdi.

Başını kaldırarak ona baktı, *gerçekten* baktı ve sonra gülümsedi. "Burada tüm gücün sende olduğunu biliyorsun."

Kız gülümsedi ve adam da güldü; bu her zaman kıza bir şeyler yapıyor, içinde tutunduğunu bile fark etmediği derinlerdeki bir şeyi iyileştiriyordu.

Onu kucağına alarak yatağa fırlattı ve ardından aşağıya indirdi. "Acele et, Noah."

"Hayır," dedi çok nazikçe.

Ve gecenin geri kalanında başka bir kelime konuşulmadı. Pekala, çünkü yumuşak ve umutsuzca "daha fazla", "durma" diye fısıldadı ve

"daha sert" sayılmazdı, değil mi?

Bölüm 26

Olive sırtüstü yatmış, sertçe nefes alıyordu; yüzüne dolanan saçları yukarıdaki tavan kirişlerini görmesini engelliyordu. Vücudu hâlâ uğulduyordu, zihni ise düşüncelerden tamamen arınmıştı.

Kirişlerde saklanan örümcekler onun ve Noah'nın birbirlerine yaptıklarını izlemişlerdi. Ona bakmak için başını çevirdi.

O da sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ama belli ki uyumuyordu. En azından kıvrık dudakları bir şey ifade ediyorsa. Kadının hafifçe hareket etmesiyle ona doğru yuvarlandı, gülümserken eliyle başını destekledi - dolgun, zengin bir gülümseme.

çok ender rastlanan bir şeydi, sadece ona aitmiş gibi görünen bir şey. Gizliden gizliye, onun sadece kendisine ait olan, dış dünyayla paylaşmadığı bir yanı olmasını seviyordu. Yalnızlığını kovdu. Onu kovaladı

Kolay sevecenliği ve onu önemseydiğini açıkça belli etmesiyle yalnızlığı. "Bu" Durakladı, az önce paylaştıkları şey için bir kelime bulamıyordu.

Adam seksi ve kendinden emin bir gülümsemeyle onu kendine çekti.

"Akıllara durgunluk veren mi? Dünyayı sarsan?"

"Hmm." Omuz silkti. "*Fena* değildi diyecektim."

Adam gülerken onun omzunu ısırdı. "Belki de notumu yükseltebilmem için bana bir şans daha vermelisin."

Eğer daha iyisini yaparsa, orgazmdan ölecekti. Bunu o da biliyordu. Noah'nın hiç çekingenliği yoktu. Asla kendini tutmuyor, hissettiği her şeyin ortaya çıkmasına izin veriyor, ona kendini inanılmaz derecede güçlü ve seksi hissettiriyordu.

Bağımlılık yapıyordu.

Bağımlılık yapıyordu. Ama ... "Buraya nasıl geldik?"

Uzanarak saçının bir tutamıyla oynadı ve onu parmağına doladı. "Benim açımdan bolca şans. Ve senin açımdan bazı şüpheli kararlar."

Kadın güldü. Kahretsin, adam onu nasıl iyi hissettireceğini gerçekten biliyordu. Bu bir sorundu, çünkü onun kafasında varoluşun hemen hemen üç seviyesi vardı: kötü, nötr ve *iyi*; iyi ise boş bir hayaldi. *Kötü*, erkek arkadaşıyla yakın bir arkadaşının arkasından iş çevirdiklerini öğrenmesiydi. Ya da karnını doyurmak için arabasını satmak zorunda kaldığında. *Nötr*, düzenli bir geliri ve bir dairesi olan iyi ama heyecan verici olmayan bir işe sahip olmak ve Arada bir alışverişe gidebiliyordu. *Tamam*, nötr ile neredeyse aynıydı, ancak birkaç yayıncıya abone olmayı karşılayabilirdi.

Yukarıdaki senaryoların hiçbirisi bir erkeği gerektirmiyordu ama pastanın üzerindeki krema gibi güzel olurdu ve hatta onu varoluşun zor bulunan iyi seviyesine yükseltebilirdi. Yine de Noah'la işleri berbat edebileceği endişesi yüksekti.

Ama bir dakika. Noah ile aralarında bir bağ yoktu, o halde nasıl berbat edebilirdi ki? Tamam, duygusal olarak bağlanarak. Ancak Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu zaten olmuştu. Bu onun kendi sırrıydı ama bu onu daha az doğru yapmıyordu.

Bu yüzden iki seçeneği vardı. Ya şimdi çekip gidecekti ya da gidene kadar alabileceği her şeyi alacaktı. *Ding, ding, ding*, iki numaralı kapıyı seçti ve bunun sonuçlarıyla İngiltere'ye dönüp yaralarını sardığında uğraşacaktı.

Ve yaraları olacaktı.

Ama bu gelecekteki Olive'in sorunuydu. Şimdilik Şimdiki Olive burada geçirdiği her günün her dakikasının, özellikle de Noah ile geçirdiği dakikaların tadını çıkaracaktı. Yani işler sarpa sarana kadar, duygu durumları listesine dördüncü bir kategori ekleyecekti - mutluluktan, aptalca, geçici olarak *mutlu*. "Şüpheli kararlardan bahsetmişken," dedi. "Bağlanmak yok, bağlanmak yok şeyiyle bir şeyler yakalamış olabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle değilim."

"Bilmiyorum, bunun benim için iyi olabileceğini düşünüyorum çünkü geçmişte bırakmak en iyisiyse, gelecek için endişelenmek de geleceğe bırakılmalı."

"Bizden bahsediyorsun," dedi dikkatle.

"Sanırım biz olmayanları kastediyorsun. Biz, biz olmadığımıza göre."

"En azından biraz biz varmışsınız gibi geliyor." Sesi hafif, neredeyse alaycıydı ama gözleri karanlık ve ciddiye. Hatta yoğundu. "Seni incitmek istemiyorum Olive. Bir daha asla."

"Yapamazsın." Cesur sözler, muhtemelen doğru, ama muhtemelen değil. Daha önce bir kez gitmiş ve bir daha da dönmemiş olduğu gerçeğine tutunmak zorunda kalacaktı.

Kendi seçtiği bir hayatı kendi şartlarıyla yaşamayı öğrendi. Yine hayatta kalabilir. Muhtemelen.

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. "Gidiyor musun?" diye sordu usulca.

"Şey, bugün değil."

Adını koyamadığı bir şeyle dolu gözleriyle onu kendine çekti. "Ortadan kaybolmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Söz ver bana. Bu sefer bir veda istiyorum Olive. Bir on yılı daha iletişim kurmadan geçirmek istemiyorum."

Olive onun ölümcül ciddiyetteki bakışlarıyla karşılaştı. Adam ciddiydi. İrtibatta kalmak istiyordu ve ... o da bunu istiyordu. Neden ayrılıp gitmenin iyi bir şey olduğunu düşünmüştü ki? Belki de on sekiz yaşında aptal bir çocuk olduğu için. Belki de iletişimde kalmak için iki kişi gerektiği için. Oraya gitme, her şey yolundayken olmaz. Geçmiş geçmişte kaldı. "Söz veriyorum."

Telefonu titredi ama ona ulaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Tam ona göreydi. Kendisi otururken herkesin kendi hayatını yaşamasını izlemekten bıkmıştı.

onunkinin kenarında. Planı, kendi dünyasının sürücü koltuğuna oturmak ve her şeyi yoluna koymaktı. Bunun ötesinde, planın üzerinde çalışılması gerekiyordu. Ama en azından nereden başlayacağını biliyordu. "Kendini geliştirmekle ilgili bir şeyler söylemiştin.

... yoksa hepsi laf mıydı?"

Bir sonraki nefesini alamadan onun altına yuvarlanmıştı. "Sana tüm konuşmaları göstereceğim," diye mırıldandı. "Merhamet için yalvarana kadar."

Merhamete ihtiyacı yoktu ama yalvaracak çok şey vardı.

Sabah ışığı Noah'ı uyandırdığında, otomatik olarak Zeytin . . . ve çarşaplardan başka bir şeyle karşılaşmadı. Soğuk çarşaf. Saate baktı. Dokuz muydu? Üst üste iki kez uyuyakalmıştı. Bunun nedeni yüzüne aptalca bir gülümseme yerleştirdi.

Telefonunu kontrol etti. Neil, Noah'nın Yosemite ofisine gelmesi için izin aldığına dair bir mesaj bırakmıştı. Yaklaşık bir yıldır üzerinde çalıştığı bir cinayet soruşturmasıyla ilgili bir şeyler oluyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadın uzak bir patikada kaybolmuş ve kocası tarafından kayıp olduğu bildirilmişti. Adam yetkililere

Karısı endişeli ve depresifti ve bu yolculuğun ona iyi geleceğini ummuştu. Ama olmadı. Kadın üç yüz metrelik bir uçurumdan düşerek ölmüştü.

Noah ve ekibi, kocasının onu uçurumdan ittiğine dair kanıt toplamışlardı ama adam ortadan kaybolmuş, görünüşe göre yeryüzünden silinmişti.

Ve dün yeni bir kanıt ortaya çıktı; uzak bir akrabanın Yosemite bölgesinde bir kulübesi vardı ve kocanın orada saklandığına inanılıyordu.

Operasyon bu gece yapılacaktı.

Noah liderlik edemezdi ama teselli ödülü komutanlık teklifiydi ve bunu kabul edecekti. Bir saat içinde ayrılması gerekecekti ama işine geri dönmek için her şeyi yapardı.

Giyindi ve alt kata indi. Mutfak masasında Gram ve üç pansiyoneri kahvaltı ediyordu. Hepsi aval aval ona bakıyordu.

Onlara başını salladı. Büyükanne homurdanarak kalktı ve ona bir kahve doldurdu. "Utanç yürüyüşü sana yakışmış," dedi.

Olive'i açıklama yapmak zorunda bırakmak istemediği için, "Düşündüğün gibi değil," dedi.

"Elbette." Büyükanne fincanı ona uzattı ve bir yudum almasını bekledikten sonra, "Bu arada tişörtün ters giyilmiş," dedi.

Kahveyi yudumlarken boğuldu, sonra kendine baktı. Gömleği doğru şekilde üzerindeydi.

Büyükanne sırtıttı. "Yakaladım seni."

Ona başını sallayarak arka kapıdan çıktı ve garaj yolunu geçerek şaşkınlıkla durdu.

Olive ve Joey bir beyzbol topunu ileri geri fırlatıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, Olive atıyordu ve Joey çoğunlukla yakalayamıyor ve top sekip giderken peşinden koşuyordu, ama bu onun göğsünde bir şeyler yaptı.

Isıttı.

"Gözlerini açık tutmayı unutma," diyordu Olive çocuğa. "Topu kollarınla sararak yakalamaya çalış ve onu kendine doğru göğüs."

Joey bilgece başını salladı ve bir sonraki atışta kollarını topun etrafına sararken gözlerini açık tuttu ve ... topu yakaladı. Sevinçle zıplayarak kendini kutladı ve yaklaşan Noah'yı gülümsetti.

Joey onu görünce gülümsedi. "Noah Amca! Noah Amca! Yakaladım! Gördün mü? Gördün mü?"

"Gördüm. Harika yakaladın."

Joey gülerek kendini Noah'nın üzerine attı, yakalanacağından yüzde yüz emindi ama başarısızlığın tadının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Noah çocuğa sıkıca sarıldı. Başarısızlığı hiç tatmamasını ummanın gerçekçi olmadığını biliyordu ama Joey'nin masumiyetini mümkün olduğunca uzun süre korumasını umuyordu.

Ön kapı açıldı. "Krep getirdim!" Katie seslendi.

Joey kıpırdanarak kurtuldu ve ona doğru koşarak, "Topu yakaladım anne, topu yakaladım!" diye bağırdı.

"Seninle gurur duyuyorum." Katie Joey'nin başının üzerinden baktı ve Olive ile Noah'ya gülümsedi. "Bir sürü yemek var. Gelin siz de katılın."

Noah Joey'nin unuttuğu topu aldı ve Olive'e baktı. "Sence kız kardeşimin kreplerinin tuğla gibi olduğunu biliyor mudur?"

Olive güldü. "Belki şimdi daha iyi yapıyordur."

"Seni temin ederim ki değil."

Bu ona bir kahkaha daha kazandırdı. "Onları dışarı çıkarıp vuruş antrenmanı için kullandığımız zamanı hatırlıyorum," dedi.

"Çok eğlenceliydi." Ona topu fırlattı. "Ta ki annem bize pisliği temizletene kadar."

Kız topu ona geri fırlattı. "Biz mi? Biz diye bir şey yoktu. Sen gittin ve beni ve Katie'yi bu işle baş başa bıraktın."

"Pisliğin tekiydim."

"Sadece arada bir," diye alay etti. Gençken yaptıkları şeyleri anımsayarak yakalamaca oynamaya devam ettiler. Sonunda, topu tuttu ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Anlayamadığım bir şey var. Neden babana oynamaya devam etmek istemediğini hiç söylemedin?"

"Söylemeliydim."

Başını sallayarak topu fırlattı.

"Sadece beyzbol ortak noktamız olan tek şeydi," dedi ve topu geri fırlattı.

Topu yakaladı, gözleriyle buluşmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama sanırım tekrar etmekte fayda var. ATV'nin kontrolünü elimde tutamadığım ve yaralandığın için üzgünüm. Oynamak istesen de istemesen de o gece olanlar senin seçeneklerini ve babanla olan bağını elinden aldı."

Kadının sesindeki ani dalgalanmayı fark etmeyen adam ona doğru ilerledi. "Olive." Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Başıma gelen hiçbir şey, ne ATV, ne bursu kaybetmek, ne de babam, hiçbiri senin suçun değildi."

Kız konuşmaya başladı ama adam parmağını nazikçe kızın dudaklarına koydu. "Hiçbiri," diye tekrarladı. "Ellerini direksiyona koydum, sıfır deneyimin olduğunu bilerek, çok üşüdüğünü ve titrediğini bilerek, ben ATV'yi kapatıp frene basmalıyım. Olanlar senin suçun değildi, lütfen bana inandığını söyle."

Titrek bir nefes verdi. "Bir parçam inanıyor. Sanırım sorun şu ki, hayatıma nasıl devam edeceğimi bir türlü çözemedim."

"Sadece yapıyorsun. Elinden gelenin en iyisini yap."

Bir an için ona baktı. "Hayatında yaptığın şey bu mu? İşler zorlaştı mı? Devam etmek mi? İnsanları içeri almaktan mı? Kalbini açmaktan? Aştan?"

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye tekrarladı nazikçe.

"Doğru. Ve bu senin için işe yarıyor." Etrafına bakındı. "Ama ne kadar istesem de, *gerçekten* istesem de, kendim için işe yaramasını sağlayabileceğimi sanmıyorum."

"Biliyorum."

Sonra bir şey oldu, gözlerinde bir duygu gelip gitti. Keder mi? Pişmanlık mı? Çoktan gitmişti ama görmemiş gibi davranamazdı. "Oli, seni ne kadar önemseydiğimi, senin için neler hissettiğimi biliyorsun-"

"İstiyorum." Bir adım geri çekildi. "Bu duyguların bir sınırı olduğunu da biliyorum."

Var mıydı? Sunrise Cove'da ve Olive'le geçirdiği zaman arttıkça bu konudaki bakış açısını kaybediyordu, bir parçasının onunla Katie ve Joe'nun sahip olduğu şeyi istediğini biliyordu.

"Seni yanılttım," dedi usulca. "Sana zamanın her şeyi iyileştirdiğini söylediğimde yaralar." Başını iki yana salladı. "Zaman *çoğu* yarayı iyileştirir demeliydim. Çoğunu ama hepsini değil. Bu yarayı değil. Sen değil."

"Oli-"

"Sorun yok. Bu konuda tekrar konuşmanın bir faydası olacağını sanmıyorum. Nerede durduğunu biliyorum ve anlıyorum." Geri çekildi. "Ben gidip biraz tuğla, yani yaban mersinli krep yiyeceğim." Her zamanki gibi kısa bir gülümsemeyle ve eve girdi.

Adam da ona izin verdi.

Dört saat sonra Noah Yosemite ofisinde, bir dizi bilgisayarın önünde oturmuş, kulaklıklarını takmış, sahadaki dört ajana gerektiğinde destek sağlıyordu. Olive'le ilgili eşyaları ofisin derinliklerine itmek zorunda kalmıştı.

İşine her şeyini vermek ve sahadaki adamlarını güvende tutmak istiyordu ama aklının bir köşesinde bunun ağırlığının da farkındaydı.

İnfaz gerçekleştiğinde, o kadar hızlı olmuştu ki, neredeyse heyecanı kaçmıştı. Sonra Neil onun yanında belirdi. "Harika iş çıkardın Turner." Durakladı. "Bu soruşturma için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Orada olamadığın için hayal kırıklığına uğradığını da biliyorum." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Nuh'a bakarken yüzünü buruşturdu. "Giyinik olduğun için fikrimi değiştireceğimi ve saha çalışması için izin almadan gitmene izin vereceğimi mi düşündün?" diye sordu, Noah'ın birden fazla silah da dahil olmak üzere tam üniformalı olduğu gerçeğine atıfta bulunarak.

"Alışkanlık."

Neil başını salladı, düşünceli bir şekilde onu inceledi, sonra bir sandalye çekip rahatına baktı. "Hiç bu kadar sorunsuz geçen bir operasyonumuz olmamıştı."

Noah, "Bunun için çok fazla adam-saat harcandı," dedi. "Evet, çoğu senin."

"Ve Joe'nun."

"Ve Joe'nun," diye onayladı Neil. "Ama Joe geri gelmeyecek." Noah dondu kaldı. "Ne?"

"Sana söylemedi mi?"

Noah derin bir nefes aldı. "Hayır."

"Dün beni aradı, işin artık ona uygun olmadığını söyledi. Karısı ve çocuğuyla daha fazla ilgilenmek istiyormuş. Karısının ailesinin malzeme dükkanını işletmesine yardım etmekle ilgili bir şeyler söyledi. Bu senin ailenin dükkânı, değil mi?"

Noah başını salladı, düşünceleri hızla akıyordu. *Joe ona neden söylememişti?*

Neil uzun bir süre sessiz kaldı ve Noah, asla kendini ele vermeyen biri olarak bekledi. Patronu adil biriydi. Katı, suskun, sinirli ama adil. Ve çok iyi bir nedeni olmadan asla oturmazdı. Noah tam adamın gözleri açık uyuyup kalmadığını merak etmeye başlamıştı ki, adam nihayet konuştu.

"Ben de emekli oluyorum." Noah'ın tepkisini ölçmek için ona baktı. "Bu çeyreğin sonunda."

Noah afallamıştı. Neil her zaman ancak soğuk bedeni buradan sürüklenip götürüldüğünde gideceğini söylerdi. "Ne değişti?"

"Ben. Artık San Diego'da torunlarım var ve karım onlara yaklaşmak için sesler çıkarıyor." Noah'ya spekülatif bir şekilde baktı. Kurnazca. "Batı ofislerinde harika bir yönetici olurdun. Soruşturma konusunda yeteneklisin."

"Bundan zevk alıyorum," dedi. "Bu yüzden her zaman sahada oldum."

Neil başını salladı. "Evet. Ama birden fazla dava için, açık olan tüm davalar için *tüm* topları havada tutma konusunda bir yolunuz var. İnsanlarla da iyi anlaşıyorsun."

Noah homurdandı.

Neil gülümsedi. "Yani ne zaman saçmaladıklarını bilirsiniz. Çoğu zaman dizlerimize kadar boka batıyoruz ama yine de bir şekilde her zaman temiz bir çıkış yolu bulmayı başarırısın. Bu iş çoğu insanı yer ve tükürür, ama sen . . . sen bu işte başarılı oluyorsun."

Noah ne diyeceğini bilemedi. Neil hiçbir zaman iltifat eden biri olmamıştı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sana geri ihtiyacımız var. Sana dün ihtiyacımız vardı ama daha büyük bir kapasiteyle. Gözetmen olarak."

Noah hiçbir zaman başkalarını denetlemekle ilgilenmemişti. Ne iş hayatında, ne de özel hayatında. Belki ileride bir gün

Masa başı işi. Ancak bu özel masa başı işi onu evinden çok daha fazla ve çok daha uzun sürelerle uzaklaştıracaktı. "Ben bir iş aramıyordum.

Bu."

"Seni bu iş için en iyi yapan da bu. Daha çok seyahat edersin, başkentte daha çok zaman geçirirsin ama tüm işlere el atarsın. Oh, ve maaşın çok yükselir. Çok kısa bir aday listesinin başındasınız ve yetkililer sizin için heyecanlanıyor. Bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yok."

Hayır, söylemedi. "Bunu

düşüneceğim." Neil başını salladı. "Tek isteyebileceğimiz bu."

Sorulması güzeldi. Çok güzel. Ve Sunrise'a geri dönerken

Gece Yosemite'de kalmak yerine, tam olarak söz verdiği şeyi yaptı. Bunu düşündü. Ama bu düşünceler aslında Joe'ya gidiyordu, o işini hiçbir zaman Noah gibi sevmemişti. Bu bir maaş çekiye.

ailesini geçindirmek için bir araç. Başka bir şey değil. İşini bir yaşam biçimi olarak gören ve bundan keyif alan Noah için durum böyle değildi.

Mesele şu ki, Noah hayattan ne istediğini bildiğini sanıyordu. Özgürlük. Macera. Boşluk. Ve bunlara sahipti. Bunları sevmişti.

Ama içinde, belki de evet demesi gereken daha iyi bir şey olduğunu söyleyen tuhaf ve büyüyen bir huzursuzluk vardı.

Bölüm 27

"Yani duygusal olarak bağısız kalabileceğini düşünerek bir hata yaptın," dedi Olive. "Her neyse. Olur böyle şeyler."

Kimse cevap vermedi.

Çünkü saat neredeyse gece yarısıydı ve bir kez daha büyükannesinin tavan arasında yalnızdı. Londra'daki dairesini seviyordu, gerçekten. Ama kendini hiçbir zaman buradaki kadar evinde hissetmemişti, gençken koşarak gittiği evde, kendi kişiliğine büründüğü evde, her zaman kendini en çok hissettiği evde.

"Ve başka bir şey daha var," dedi sessiz tavan arasına. "Bu hataya rağmen, ayrılmak istemiyorum."

Bunu hiç beklemiyordu. Şimdiye kadar altı bin mil ötede kendisi için özenle kurduğu hayata geri dönmek için can atacağından o kadar emindi ki.

Burada olmanın bu kadar doğru hissettirmemesi gerekiyordu. Bu artık onun hayatı değildi. Ama yatağın üzerinde otururken, makyajsız, saçları dağınık bir topuz halinde başının üzerine yığılmış, uzun zamandır olmadığı kadar kendisi gibi hissediyordu. En eski, en rahat kıyafetlerini giymişti: Göğsünde *Not slim, kinda shady* yazan fermuarlı kapüşonlu tişörtü ve yıllar önce Noah'dan çaldığı eşofman altı - evet, hala ondaydı. Eşofman altını belinden kıvrırmıştı ama yine de ne zaman yürüse uzun, yıpranmış paçalara takılıp düşüyordu.

O yüzden yürümedi. Yatağa oturup yastığa sarıldı ve dizüstü bilgisayarından *The Shining*'i izledi. Filmi yüzlerce kez izlemişti ama yine de ödünü koparıyordu.

Giriş kapısı çalındı ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Sıçrayıp yatağın altına saklanamadan kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı. Telefonunu kaptığı gibi profesyonel bir beyzbol atıcısıymış gibi havaya kaldırdı ve kendini göstermeye cüret eden kişinin kafasına fırlatmaya hazırlandı.

Uzun bir gölge gördüğünde dondu kaldı, kolu hâlâ kararsızlıkla havadaydı.

"Devam et, muhtemelen bunu hak ediyorum."

Noah tamamen karanlıktan çıkıp dizüstü bilgisayarının yaydığı yetersiz ışığa girdiğinde neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Üzerinde kargolar ve bir kolunda parlak sarı renkte *Federal Ajan* yazan orman yeşili bir rüzgârlıkla başucunda duruyordu, tepeden tırnağa silahlı olduğu belliydi ve kalbine ve ruhuna ölümcül derecede seksi ve ölümcül derecede tehlikeli görünüyordu. Bir elini göğsüne götürdü.

"Beni korkuttun."

"Neden Katie'lerde uyumuyorsun? Benim yüzümden mi?"

İçten içe yüzünü buruşturdu. "Hayır. Benim yüzümden. Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak istedim."

"Gecenin bir yarısı."

"Biliyorum, özür dilerim. Daha yeni geldim. Garaj yolundan dizüstü bilgisayarının ışığını görebiliyordum, bu yüzden uyanık olduğunu biliyordum. Konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Daha önce olanlar hakkında. Bir pislik olduğum zamanlar." "Hangi zaman?"

Sert bir kahkaha attı, bir süre botlarına baktı, sonra başını kaldırdı.

"Haklısın. En başından başlayalım. Lise mezuniyet partimizin olduğu o gece, en büyük kızla yatacağın zaman. İlk seferinde."

Vay be. Demek oraya gideceklerdi. Tamam o zaman. Kadın yana kaydı ve ona oturmasını işaret etti.

Silahlarını boşaltmak için durakladı -tabanca, bıçak, bir silah daha- onları yatağın ayakucundaki sandığın üzerine bıraktı, sonra yanına oturdu, uzun bacaklarını uzattı ve yorgun bir iç çekişle arkasına yaslandı.

"O gece istediğim kişinin sen olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi. "Ama sen beni geri çevirmiştin. Kiminle yattığımın senin için ne önemi vardı?"

"Ne önemi vardı-" Sözünü kesti ve yüzünü ona döndü. "Bunun yüzünden önemliydi." Onu öptü, beynini kapatan duygusal, erotik bir öpücük.

Adam geri çekildiğinde, neden telefonunu adamın kafasına fırlatmak istediğini unutmuştu.

"Önemliydi," dedi sessizce, çenesini bir kediymiş gibi onunkine sürterek. Büyük, tehlikeli bir vahşi kedi. "Çünkü seni öpen kişi *ben* olmak istedim. Sana dokunan . . ."

Bir elini onun göğsüne koydu ve düşünebilmek için onu biraz geriye itti. "Kendimi tekrarlama riskini göze alarak, beni geri çevirmiştin."

Başını iki yana salladı. "Reddetmedim. Doğru zaman olmadığını söyledim. Beni istediğin için olmasını istedim, bekaretini kaybetmek istediğin için değil."

Gözlerini kırptırdı. "O notu almadım."

"Çünkü o gece beni dinlememeye kararlıydın. Sonra Trev'in seni babasının kamyonetine götürdüğünü ve böylece partinin fethi olabileceğini gördüğümde kendimi kaybettim."

Hayır. Hayır. "Ona değerimden daha fazla bela olduğumu söylemişsin!" Çok küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ki bu doğrudur."

Eğlenmenin tam tersi, gözlerini kıstı. "Beni tüm sınıfın önünde utandırdın!"

"En iyi zamanım değildi," diye itiraf etti. "Ama paniklemişim ve endişeliydim." "Sen asla paniklemez ya da endişelenmezsin."

Bir omzunu kaldırdı. "Panik benim için nadirdir, bunu kabul ediyorum. Ama endişelenmekte ustayımdır, özellikle de değer verdiklerim için ve Olive, sana çok değer veriyordum. Ne yaptıysam seni incitmeden çekip gitsin diye yaptım."

Hâlâ şu çok değer verme meselesinin etkisindeydi. "Bana zarar vereceğini mi düşündün?"

"Evet." Sözlerini tartıyormuş gibi durakladı, sonra ağzını kapattı.

"Oh, şimdi kendini tutma."

"Bu bir bahisti," dedi açıkça.

Kadın ona bakakaldı. "Ne?"

"Eğer seninle yatmış olsaydı, o ve bazı salak arkadaşları arasındaki bir iddiayı kazanmış olacaktı."

Tamam, bu hiç beklemediği bir darbe oldu. Adamın gözlerinin içine baktı ve dürüstlükten başka bir şey görmedi, bu yüzden ona biraz dürüstlikle karşılık vermeye karar verdi. "Trev hiçbir zaman beni incitecek güce sahip olmadı. Ancak senin vardı. Ve o gece beni inciten sendin."

"Ölene kadar pişman olacağım bir şey."

Vücudunun gergin hatlarından duygulu gözlerine kadar her şey ona bunun doğru olduğunu söylüyordu ve iyileşmeye ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir parçasını iyileştirmek için uzun bir yol kat etti. "Peki ya diğer zamanlarda bir pislik gibi davrandığın zamanlar?"

Uzun bir süre ona baktı. "Önce sana göstermek istediğim bir şey var."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Onu zaten tüm ihtişamıyla gördüm."

Bir kahkaha attı. "Kastettiğim bu değildi ama öğrendiğim iyi oldu. Benimle bir yere gelebilir misin? Lütfen, Oli?"

Adam çok ciddi görünüyordu, fazla ciddi ve kızın arsız ağzı buna izin veremezdi. "Yemek olacak mı?"

"Sen ne istersen," dedi. "Patlamış mısır?"

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Evet," dedi. "Patlamış mısır olacak." "Çikolata?"

"Ve çikolata."

Güldü. "Bunu sadece beni kandırmak için söylüyorsun."

Ve ikisi de onun tarafından uzun zamandır kandırıldığını bilseler de bir süre önce, ayağa kalktı ve elini uzattı. "Şansını denemek ve öğrenmek ister misin?"

Bölüm 28

Olive, Noah'yı Katie'lere kadar takip etti ve kız kardeşine bir not bırakırken bekledi. Holmes uyuyordu, yatağında değil, kanepede sırtüstü uzanmış, bacaklarını havaya kaldırmış, vızıldayan bir testere gibi horluyordu.

Başının yanında oturan Pepper'ın boynunda sevimli pembe bir tasma vardı ve bu tasma küçük bir tabela ileştirilmişti: *Ayakkabı bağcıklarına sebepsiz yere saldırdığımdan beri sıfır gün geçti.*

Olive ikisine de biraz sevgi gösterdi ve sonra Noah geri dönüp onu elinden tuttu. Bir dakika sonra yola koyuldular, kamyonetin içi sadece ön panelden gelen ortam ışığıyla aydınlanıyordu, ısıtıcının ısıttığı hava rahat ve ... samimi hissettiriyordu.

Noah onları gölün batı yakasından güneye doğru götürdü. Bir süre sonra sudan uzaklaşıp yukarı döndü. İlk başta başka evler de vardı ama yukarı çıktıkça daha az yapı görüyordu. Sunrise Cove'dan ayrılmalarının üzerinden bir saatten biraz fazla bir zaman geçmişti ki, ağaçlıklı bir yolun sonundaki araba yoluna saptılar.

Ay, önlerinde bir kulübe görebileceği kadar etrafı aydınlatıyordu. Noah ona bir gülümseme gönderdi ve kamyonetinden indiler. Kulübenin yanından arka tarafa doğru yürüdüler, burada geniş bir veranda ve aşağıda nefesini kesen bir göl manzarası vardı. "Vay canına," diye fısıldadı.

"Çok güzel."

"Burası büyükanneme aitti," dedi. "Babamın annesine. Oğlunun, burada ondan alıntı yapıyorum, bir 'at ayağı' olduğunu düşünüyordu, bu yüzden kulübeyi bana ve Katie'ye bıraktı. Babam aldırmadı, yolun bu kadar dışında olmasından nefret ediyordu. Katie annemin evini satın almak istediğinden ve annem de bunu istediğinden, Katie'nin kulübenin yarısını satın aldım, böylece parası olacaktı."

Olive döndü ve eski bir dağ kulübesinin tüm cazibesine sahip olan ama aynı zamanda bir şekilde yeni görünen yapıyı inceledi. "Görünüşe göre

yapılan işler var."

Omuz silktilti. "Eski ve biraz bakıma ihtiyacı vardı. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, Yosemite'de işte olmadığım zamanlarda buradaydım, bir şeyleri restore ediyordum. Eski ve güzel bir yer ve özel."

"Sana yakışmış," dedi yumuşak bir sesle.

Arka kapının kilidini açtı ve onu içeri götürdü. Ahşap zeminler Yeni ve güzeldi, üst kattaki açık kirlilere bayılmıştı. Eşyalar en hafif tabirle seyrektiler. Geniş oturma odasında devasa bir televizyon ve büyük boy bir kanepeler vardı. Başka bir şey yoktu, tabii bir duvara dayalı yıpranmış koşa ayakkabılarını saymazsanız.

"Joe ve ben o kazayı geçirene kadar, neredeyse her gün çalışıyordum. durmadan," dedi. "Yosemite'de küçük bir dairem var ama kişiliksiz ve yönetim şirketinin orada ne varsa onunla dolu. Vaktim olduğunda burada daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyorum."

Eğer yavaşlarsa demek istemişti, ki böyle bir şey olacağını sanmıyordu. Bu düşünce iç karartıcı olduğu için ondan uzaklaştı. İçeri ilk girdiklerinde ayakkabılarını çıkarmıştı ve güzel eski odalarda yürürken ahşap zemin ayaklarının altında temiz ve serindi. Tekrar mutfığa döndüğünde, lavabonun üzerindeki pencereden verandaya ve ağaçlık bahçeye baktı.

"İçki?" Noah arkasından sessizce sordu.

Kadın başıyla onaylayınca, küçük şarap rafından bir şişe alıp açtı ve ikisine de birer kadeh doldurdu.

"Bir sonraki hıyarlık yaptığım zamana dönelim," dedi sanki daha önceki konuşmalarına hiç ara vermemişler gibi. "Beş yıl önce birlikte yatmıştık. konuşmadan önce."

Gözlerini kaçırdı. "Çünkü konuşmadan önce ayrıldım."

Önce kendi bardağını, sonra da onunkini bıraktı, sonra da kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Daha iyisini biliyordum, önce konuşmamız gerektiğini biliyordum, ama ben ..." Alaycı bir gülümseme verdi. "Seni o kadar çok istedim ki." Gülümsemesi soldu. "Ama sonra, sen gittiğinde, kendimi avantaj elde etmiş gibi hissettim. Çok özür dilerim, Olive."

Başını iki yana salladı. "Ben de seni aynı derecede çok istiyordum." "O zaman neden gittin?"

Tereddüt etti, ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü, sonra hepsini söylemesi gerektiğine karar verdi. Hiç değilse kendi iyiliği için. "Çünkü ilk gittiğimde," diye açıkladı. "Kazadan sonra, sen . . ." Onun gözlerinin içine baktı. "Benimle iletişime geçmeye çalışmadın. Birbirimizi burada gördük ve

Aile etkinliklerinde oradaydın, ama beni kontrol etmek için yolundan çıkmadın. Beni gerçekten hayatında isteseydin, neden ayrıldığımla ilgili bir konuşma başlatırdın. Bunun yerine, gitmeme izin verdin ve bir daha arkana bakmadın."

Bir süre gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hıyarlığımın üç numaralı kanıtı. Haklısın ve ben bunu hep biliyordum. Söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. O zamanlar çok fazla gurur ve egoya sahiptim. Eğer bunu değiştirebilseydim, değiştirirdim-"

"Sorun yok."

"İyi değil. Yakınından bile geçmiyor." Parmaklarını şakaklarında gezdirdi, sıcak ve nazikti, gözlerinin içine bakarken yüzündeki bir tutam saç okşadı, ciddiye. "Sen daha fazlasını hak ediyordun-"

Parmağını adamın ağzının üzerine koydu. "Geçmiş geçmişte kaldı, unuttun mu?" "Bu konudaki fikrimi değiştirdim."

"Oh." Bunun darbesini boğazına yediği iki yumruk gibi hissetti. "Tamam, anladım."

Anlıyorum-"

"Bildiğinden şüpheliyim." Onun bakışlarını tuttu. "Olive-"

"Hayır." Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam onu yakaladı. "Konuşmaya ihtiyacım yok"

Yine mi?" diye sakın bir sesle konuşmayı başardı. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama gitmeme izin vermelisin."

Kollarını bıraktı ama yüzünü büyük elleriyle nazikçe kavradı.

Başparmakları onun izni olmadan kaçan birkaç damla gözyaşını sildi. "Şu ana kadar açıklayamadığım bir şeyi açıklamam gerekiyor," dedi. Bir süre gözlerini kaçırdı, nefesini verdi ve sonra gözlerini yavaşça onunkilere geri getirdi. "Sana ne kadar çok ihtiyacım olduğu beni çok korkutuyor, ve sana olan ihtiyacımdan bahsetmiyorum."

Yatakta çılgın bir kimyamız var."

Kalbi bir sürü atım atladı. "O zaman bu da ne demek oluyor? Sen ilişki kurmazsın. Bir kız arkadaş istemiyorsun."

Gülümsedi. "Benim kız arkadaşım olmak *ister* misin, Oli?"

"Kafamın daha az karışmasını istiyorum." Onu bir adım geriye itti. "Her şey tepetaklak olmuş gibi hissediyorum ve şimdi de Bay İlişki Yürütmem ortalığa laflar saçıyor."

"Evet, ben de şaşırdım," dedi. "Ama nihayet bugün bazı şeyleri anladım." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Ne gibi şeyler?"

"Birincisi, konu sana gelince aptallık ettim. Meğer bildiğimden çok daha fazla kez."

"Bunlardan bazılarını benim için daraltabileceğini düşünüyor musun?"

Çok nazikçe, çok yavaşça, muhtemelen ona zaman tanıyarak ve isterse onu tekmeleyebileceği bir alan bırakarak, onu geri çekti. "Ne olacağımı erkenden öğrendim Herkesin benden istediği. Bu bir sır değil. Sevgi görmenin tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Ve sonuç olarak, kendimi paylaşma konusunda . . kendimi paylaşma konusunda."

Bunun üzerine kadın inanamayan bir kahkaha attı. "Sanki vücudunda utangaç bir kemik varmış gibi."

"Belki vücudumda değil. Ama kesinlikle kalbimde. Onu kimseyle paylaşmak istemedim. Sen hariç."

Bu söz onu neredeyse eritip adamın ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştürdüğü için dizlerini kilitledi ve gözlerini kıstı. "Konuşmaya devam et."

"Kalbim on dört yaşımızdan beri senin avucunun içinde."

Kalbi sıkıştı ama başını salladı. "Bunca zaman bu gerçeği sakladığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır." Gülümsemedi, gözleri ölümcül bir ciddiyetteydi. "Dürüst olmak gerekirse bunların hiçbirine inanmanı beklemiyorum. Ama gerçek bu. Benim gerçeğim. Mükemmel olmak zorunda büyüdüm, hatırladın mı? Duygularımı saklamakta ustayımdır. Ya da öyleydim."

Onun gözlerine bakmaya devam etti, şimdi aniden açılan ve duygularını açığa vuran gözlerine. Bu onun nefesini kesmiş ve korktuğu gibi küçük bir umut baloncuğuna yol açmıştı. "Tamam, benim de bir sırrım var."

En iyi gününde bile toplayamayacağı bir sabırla bekledi. "İş hayatında kısmen başarılı oldum," dedi. "Ama özel hayatıma gelince..." Yavaşça başını salladı. "Hayatım, hayatımın bir kısmı her neyse, burada. Katie, Joey, büyükannem, ailem, senin anne . . . sen." Bu itiraf karşısında hissettiği rahatlama onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Belki de bu, Noah'nın ona bakışından kaynaklanıyordu; altın sarısı gözleri hissettiği her şeyi ona yansıtıyordu. "Sana değer veriyorum," diye itiraf etmeyi başardı. "Bana izin verdiğin kadar." Durakladı. "Tamam, belki biraz daha fazla. Korkutucu olan da bu."

Alnını onunkine dokundurdu. "Lütfen beni bir kenara atma, henüz değil, Oli. Sen gittiğinde nasıl olacağını düşünmeye şimdiden dayanamıyorum."

Oli'nin yüz ifadesindeki arzuyu ve özlemi anladığında kalbi ikiye bölündü ve duyguları hamlaştı. Onun duyguları da en az onunkiler kadar hamdı. "Seni bir kenara atmayacağım. Atmayacağım. Geri taşıyorum," dedi ve bu açıklamayla kendini şok etti. "Her yerden çalışabilirim ve artık gezegenin diğer tarafında kalmak için bir neden yok. En azından öyle umuyorum."

."

Boğazının derinliklerinden gelen sert, erkekçe bir sesle, adını koymaya korktuğu bir şeyle parlayan gözleriyle onu kendine çekti ve sıcak kollarıyla sardı.
"Olive-"

"Eğer bunun bir hata olduğunu, beni gerçekten istemediğini yeni fark ettiysen

Böyle bir şey istiyorsan bana hemen söyle," dedi, beklentilerini yönetmek için onu önceleyerek.

Adamın gülüşü sertti. "Seni *tam olarak* böyle istiyorum. Seni hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyorum. Seni tekrar gördüğüm andan itibaren her şey aklıma geldi. Ya da dürüst olmak gerekirse, hiç geçtiğini sanmıyorum."

Kafası karışmış bir halde başını salladı. "O zaman neden-"

"Nedenini biliyorsun. Yaşam tarzımla ilgili hiçbir şey bir ilişkiye izin vermiyor." "Tehlikeli işlerde çalışan pek çok insan aynı zamanda ilişki de yaşıyor. Joe, mesela

bir tane."

"Emekli oluyor."

Şok geçirdi. "Ne?"

Noah gözlerini sıkarak kapattı, sonra tekrar açtı. "Bunu yapmamalıyım. bunu söylemişti. Patronum bugün söyledi. Joe hiçbir şey söylemedi. Bu da Katie'ye henüz söylemediği anlamına geliyor, o yüzden bunu kendine saklamalısın."

Olive'in düşünceleri hızlandı. Ve sayısız duygu ona çarptı. "Katie bunu duyduğuna çok sevinecek."

Başını salladı. "Çünkü onun başına kötü bir şey gelmesinden hep korktu. Sonra da oldu."

"Size olanlar her yerde olabilirdi, iş yerinde de *ya da* kapalı."

"Bunu kabullenmeye başlıyorum." Adamın başparmağı hafifçe kızın yanağına süründü. "Seni kendimden uzak tuttuğum için özür dilerim."

"Peki ya şimdi?" Onun cevabını beklerken nefesini tuttu.

"Bir ilişkide iyi olabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti. "Tarih hayır diyor. Ama ..."

"Sakın orada durayım deme."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ama Eğer sen de istersen denemeye hazırım." "Neden değiştin?"

"Patronum da ulusal komutanlıktan emekli oluyor. Bu pozisyonu düşünmemi istiyor. Bu büyük bir terfi ve çok daha fazla para demek."

"Tebrikler," dedi takdire şayan bir sakinlikle.

"Ama," diye devam etti, "operasyon üssü Washington'da ve o zaman bile sürekli yolda ve çılgın saatler çalışıyor." Durakladı. "Bunu değiştiriyorum. Aşağı."

Titrek bir nefes aldı. "Bunu neden yaptın?"

"İstediğim bu değil. İleride kendim için gördüğüm şey bu değil."

Kalbinde beliren yeni ve küçük bir umut sıçramasına engel olamadı. "Her zaman kendini bu yaşam tarzından vazgeçerken görmediğini söyledin."

Ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Korku bir sürtüktür." "Hadi ama. Seni hiçbir şey korkutmuyor."

"Beni çok şey korkutuyor." Onu usulca öptü. "Örneğin seni."

Kadın ona *gerçekçi* bir bakış attı.

"Bu doğru," dedi adam alçak sesle gülerek. "İstemek istemediğim şeyleri istememe neden oluyorsun."

Sinirden mutfakta bir tur attı, parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdirdi, pencereden dışarı, ay ve trilyonlarca yıldızla ışıldayan geceye baktı ve içinde taşıdığı endişe yumağı acı verici bir şekilde sıkıştı. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Biliyorum. Kendin için hiçbir şey istemiyorsun. Bana ne istediğimi sor, Oli."

Sertçe yutkundu. "Ne istiyorsun?"

"Seni. Senin olmak istiyorum. Benim olmanı istiyorum."

O endişe yumağı sanki hiç var olmamış gibi eriyip gitti. "Bu . . . ciddi görünüyor."

"Korkutucu derecede ciddi." Mutfak adasının diğer tarafından, ona bir sürü cazibe ve onunla birlikte dokunaklı bir miktar kırılabilirlik içeren bir gülümseme verdi. "Bilmelisin ki, seni buraya başka bir şey bulana kadar uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütmek için sana yalvarmak için getirdim. Ama sonra geri taşınacağını söyledin. Ciddi miydin?"

Küçük bir resim çerçevesi granit tezgahın arkasına yaslanmıştı. İçinde üç resim vardı: Biri ailesinin, biri Joey ile kendisinin ve ... i k i s i n i n gölde kayıkta çekilmiş bir fotoğrafı. Ne zaman çekildiğini hatırlayamıyordu. "Evet," dedi. "Ciddiydim."

"Burayı aldım çünkü hayatımda bir boşluk olduğunu hissediyordum," dedi ona. "Ama boş bir evin bir boşluğu dolduramayacağını öğrendim. Son zamanlarda

Onu bir şeyle değil, biriyle doldurmayı hayal ediyordum." Durakladı. "Sen."

Arkasını dönerek ona baktı.

Adam sırtını tezgâha dayamış, kollarını gevşekçe kavuşturmuş, ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Aldatıcı bir şekilde rahattı.

Bir nefes çekti. "Birbirimizi kırk yılda bir görmekten burada yaşamaya mı geçmek istiyorsun?"

Adam başını salladı.

"Seninle," diye açıkladı.

Adam yine başını salladı.

Alt dudağını çiğnedi, bunun kulağa ne kadar hoş geldiğine şaşırıyordu.
"Sence de bu meseleyi çözmeye zaman ayırmamız gerekmiyor mu?
Benden kaçacak bir yer bulamamanın baskısı mı?"

"Senden bir kaçış kapısına ihtiyaç duymayı
planlamıyorum, Oli." Gözlerini kaçırdı.

"Bir kaçış kapısına mı ihtiyacın var?" Sesi hâlâ sessizdi, vücudu sakinliğin resmiydi.

Öte yandan kız terleyebileceğini bilmediği yerlerinden terlemeye başlamıştı. "Burası sıcak mı? Burası birdenbire sıcak oldu."

Dudakları kıpırdadı ama şimdi omuzlarında gerginlik vardı ve gözleri onunkilerden ayrılmamıştı. "Bir kaçış kapağına ihtiyacın var."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece Seni çok kızdıracağım. Dondurmayı kabından çıkarıp yiyorum. Bulaşık makinesini iki yaşında bir çocuk gibi dolduruyorum. Katie'ye sor, bulaşık makinesini doldurmamı yasakladı. Ayrıca, bazen kıyafetleri kaldırmak yerine temiz çamaşır sepetinde yaşıyorum ve-"

"Sence bunlar umurumda mı?"

"Sen bir temizlik manyağsın," diye
hatırlattı ona. "Ben temizlik manyağı
değilim."

"Öylesin."

Bir nefes verdi. "Tamam, belki. Ama bu senden öyle olmanı beklediğim anlamına gelmez."

"Ne bekliyorsun ki?"

"Bana özgürce vermek istediğinden başka bir şey değil."

Oh. Oh, bu harika bir cevaptı ve gerginliğinin çoğu kayboldu. "Söz veriyor musun?" diye fısıldadı, çünkü o asla sözünden dönmezdi.

"Söz veriyorum." Uzanarak onu tekrar kendine çekti. Hâlâ tezgâha yaslanmıştı, şimdi kız bacaklarının arasında duruyordu, elleri omuzlarında, ona bakıyordu.

Saçlarını yüzünden çekti. "Sen benim bir parçam oldun," dedi. "Nefes almak kadar önemli ve temel." Onu usulca öptü. "Hissediyorum Senin için adını bile koyamadığım şeyler." Yüzü yeniden ciddileşti. Çok ciddi, çok niyetli, gözleri onunkilere odaklanmıştı. "Seni seviyorum, Oli. Hem de çok."

Her zamankinden biraz daha hızlı atan kalbinin rahatlatıcı ritmini hissetmek için elini göğsünde gezdirdi. Görüldüğü kadar sakin değildi. "Ben de seni seviyorum Noah. Sanırım her zaman sevdim."

Bir süre karşılıklı şaşkınlık içinde öylece durdular. Bundan kaçınarak geçirdikleri onca zamandan sonra, birbirlerine karşı olan duyguları ve hisleri nihayet açığa çıkmıştı. Kendini uzun zamandır olmadığı kadar özgür ve hafif hissetti ve onun hâlâ ciddi olan yüz ifadesine gülümseyerek karşılık verdi. "Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu.

"Yani, hayatımın en kötü hatasını yapmama izin vermeyen bir kadını nasıl sevmem?"

"Ne hatasıymış o?"

"Seni kalbimden uzak tutmaya çalışıyorum. Oli, dürüst olmak *gerekirse* Seni seviyorum."

Onu sevdiğini söylediği anda -onu *sevdiğini!* - gecenin ilk derin nefesini almış ve kendisi için çok yeni olan bir şeye kendini bırakmıştı. *Beklenti, mutluluk, inanç.*

"Ne istediğini hiç *söylemedin*," dedi adam.

Ne istiyordu ki? Az önce ona hayalini kurduğu her şeyi vermişti. "Söz verilen patlamış mısır ve çikolataya ne dersin?"

Sert bir kahkaha attı. "Lütfen benden bundan daha fazlasını istediğini söyle."

"Evet, ama sen bana bunu zaten verdin."

"Benden çok daha iyisini hak ediyorsun," dedi. "Kafamı kıcımdan çıkarmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Kadın alçakgönüllülükle gülümsedi. "Önemli olan eninde sonunda onu oradan çıkarmış olman."

Tekrar güldü ve onu hafifçe ileri geri salladı. "Tekrar söyle."

Parmaklarını adamın saçlarına geçirip ağzını kendi ağzıyla buluştururken adamın bakışlarına karşılık verdi. Tadı, istediği her şeye benziyordu. "Seni seviyorum. Seni sevmediğimi hatırlamıyorum."

Son gerginliği de onu terk etti. "Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Sesi daha önce hiç duymadığı kadar duygu doluydu.

daha önce ondan. "Eskiden iç GPS'imın bozuk olduğunu düşünürdüm çünkü beni hiçbir zaman gitmek istediğim yere götürmezdi."

"Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Sonunda beni eve götürdü."

29. Bölüm

Noah uyandığında sırt üstü yatıyordu ve gezegendeki en muhteşem kadın tarafından örtülmüştü. Gözlerini bir süre kapalı tuttu, her şeyi içine çekti: Bir gece önce Olive'le birbirlerine söyledikleri sözleri, sonra hiç konuşmadıkları, sadece bedenleriyle iletişim kurdukları saatleri. Gözlerini açıp Olive'in gözlerine bakmasına ve onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışmasına gerek yoktu; artık ikisi de saklanmıyordu.

Aşağı baktı. Olive onun yanına sokulmuş, omzunun etine gömülmüş, bir kolunu ve bacağını onun üzerine atmıştı. Nefes alış verişinden hâlâ baygın olduğunu anlayabiliyordu. Uyuyalı bir ya da iki saatten fazla olmamıştı. Birkaç saat daha uyuyabilirdi ama Güneş tepedeydi ve yatak odasının penceresinden yatağa doğru süzülüyordu. Hava buz gibiydi ama kuştüyü yorganın altında bedenleri, kalbinin son karanlık köşesini de ısıtan bir sıcaklık ürettiyordu.

Sonra Olive'in uyandığını ve sessizce onu incelediğini fark etti. "Pişman mısın?" diye sordu usulca.

"Sadece sana yatakta kahvaltı hazırlayamadığım için. Haftalardır buraya gelmedim ve hiç taze yiyeceğim yok."

"Sorun değil. Zaten bunun için zamanımız yokmuş gibi hissediyorum. İkimizin de telefonlarının çaldığını duyabiliyorum." Doğrulup oturdu. "Gerçek dünya çağırıyor."

O da ayağa kalktı ve onu kucağına çekerek üzerine oturmasını sağladı. "Burası gerçek dünya, Oli."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Adam sesinin vaatlerle dolmasına izin verdi. "Evet. Ben seninim ve senin olmak istiyorum."

Kız ona baktı, sonra gülümsedi. "Tamam."

"Tamam." Bunu gerçekten yapmak istemiyordu ama ... "Katie ve Joey için geri dönmeliyiz."

"Anlaştık." Üzerinde tek bir giysi olmadan yataktan kaydı ve nazlı bir şekilde ona döndü. "Geliyor musun?"

Adam inledi. "Sen zalim, zalim bir kadınsın."

"Ne?" diye sordu masumca. "Acelesi olan sensin. Gerçekten hızlı bir duş alacağım."

Bir anda yataktan kalktı. "Zaman kazanmak için birlikte duş alırsınız."

Aslında hiç de zamandan tasarruf etmediklerini unutmayın.

Birkaç saat sonra Noah, Olive'i elinden tutarak kız kardeşinin evine götürdü. Oturma odası sessizdi, bu yüzden onu kapalı ön kapıya yaslayıp öpme fırsatını değerlendirdi. "Seninle ilk tanıştığımda, seni her şeyimle seveceğime dair hiçbir fikrim yoktu."

" 'Lanet' hâlâ kötü bir kelime," dedi Joey.

İkisi de arkalarını döndüklerinde mutfığa açılan kapıda kalabalık bir izleyici kitlesiyle karşılaştılar. Joey, Katie, Noah'nın annesi ... ve-

Joe, Katie'ye yaslanmış, bir kolunu Katie'nin omuzlarına atmış, diğer koluyla da Joey'nin elini tutuyordu.

"Eve dönmüşsün!" Noah ona doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı, onu görünce başka bir şey söyleyemeyecek kadar boğulmuştu.

Katie Olive'e gülümsedi. "Ne yani, bana sarılmayacak mısın?" Olive'in çenesi düştü.

"Gerçekten mi? Sana sarılabilir miyim?" "Hayır, sadece şaka yapıyordum."

Olive yine de ona sarıldı. Katie her zamanki gibi buna katlandı, elleri yanlarındaydı ama gülümsüyordu.

Joe hâlâ Noah'ya sıkıca tutunuyordu. "Eğer sarılmanın çok uzun sürdüğünü düşünüyorsan, bunun nedeni bacaklarımın kestirmeye karar vermiş olmasıdır."

Noah onu nazıkçe bir sandalyeye itti. Joe kolunu ıslak gözlerine siper etti ve Noah da aynısını yapmaktan gurur duymadı. "Dostum, seni görmek çok güzel."

"Adil görünüyor," dedi Joe. "Çünkü sahip olduğum *her şey* ağrıyor. Ve bilirsin, acı çeken tek kişi olmaktan hoşlanmam."

Katie boğazının derinliklerinden komik bir ses çıkardı ve herkes dönüp ona baktı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Olive ona soluk soluğa baktı. "Sen . . . ağlıyor musun?"

"Hayır, *sen ağlıyorsun*." Gözyaşlarını silip süpürmeye gitti.

"Dur!" Olive bağırdı. "Özür dilerim. Sadece on dört yaşımızdan beri bu an için hazırlanıyorum, o yüzden kıpırdama!" Elindeki mendilleri

cebinde, hafifçe sarılmıştı. "Bunlar uzun zamandır bende." "İğrenç," dedi Katie.

"Ama iyi 'ew,' değil mi?" Olive sordu.

"Hayır, seni ucube." Ama mendilleri aldı, burnunu sildi ve sonra Olive'e mendilleri geri verdi. Ya da vermeye çalıştı.

Olive ellerini arkasına koydu.

"Yani sarılmak istiyorsun ama sümüklerimi tutmak istemiyorsun öyle mi?" "İstemiyorum," dedi Olive. "Ve sen de bunu tuhaflaştırdın."

Katie iç çekti. "Biliyorum." Kendini utandırdıktan sonra her zaman yaptığı gibi dikkatlerini dağıtacak bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. "Noah ve Olive etrafta gizlice dolaşıyorlar."

"Hayır," dedi Noah. "Yapmıyoruz."

Olive kıpırdamadan durdu, şaşırmış görünüyordu.

Joe karısına baktı. "Doğrusu bundan daha iyi bir oyunu olduğunu düşünmüştüm."

"Gizlice dolaşmıyoruz," dedi Noah odadakilere, bir yandan da Olive'in bakışlarını tutarak. "Her şey ortada. Birbirimizi görüyoruz ve bu ciddi bir şey."

Merdivenlerden yeni inmiş olan annesi sevinçten nefesi kesilmişti ama O konuşmadan Katie bir adım öne çıktı. "Bekle!" dedi. "Yani, evet, bu ikisinin kafalarını kışlarından çıkarmış olmaları harika, ama daha büyük haberlerim var!"

"Kocanızın hastaneden eve dönmesinden daha mı büyük?" Noah sordu. "Bu arada, bana söyleyebilirdin. Buraya daha erken gelirdik."

"Seni on kere falan aradım! Ve şimdi bunu boş ver.

Tahmin et ne oldu?" Kocaman gülümsedi. "Joe işe geri dönmeyecek! Tamamen iyileşmek için biraz zaman ayıracak ve sonra dükkânı işletecek, böylece annem emekli olup arkadaşlarıyla seyahat edebilecek."

Olive ona gülümsedi. "Bu inanılmaz! Sizin adınıza, hepiniz adına çok mutluyum."

"Ben de." Noah Joe'yu işaret etti. "Ama dükkânda sana yardım edeceğimi sanma."

"Çok meşgul olacaksın," dedi Joe. "Neil'in işini devralacağını duydum. iş."

"Yanlış duymuşsun." Noah Olive'e baktı. "İşime devam edeceğim ülkenin bu tarafında. En azından şimdilik."

Joe onun Olive'i nasıl sıkı sıkı tuttuğuna baktı ve gülümsedi. "Güzel."

Annesi sessizdi. Gülümsüyordu ama sessizdi. Konuşma kesilince, Noah'nın hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi düşündüğü kadına doğru yürüdü.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Olive'e. "Asla yapmamalıydım-"

Olive ona sarıldı, sonra geri çekildi. "Sen yapman gerekeni yaptın, ben de öyle. Şimdi önümüze bakalım."

Noah'nın annesi umutlu görünüyordu. "Peki sizi neler bekliyor? Bir evlilik mi? Çocuk mu?"

Noah yüzünü buruşturdu. "*Anne*."

Olive onu başından savdı. "Biliyor musun? İfademi değiştireceğim. Kendimizi çok fazla kaptırmadan önce biraz daha anı yaşayalım."

Noah ona sırtıttı, onu hiçbir zaman o anda sevdiği kadar sevmemişti. "Katılıyorum," dedi. "Ama açık olmak gerekirse, bu anı ve gelecek tüm anları dört gözle bekliyorum. Seninle, bana sahip olduğun sürece."

"Bu uzun bir süre olabilir."

Başını salladı, gözleri gezegendeki tüm kitaplardan daha büyüleyici olan yüzünü okuyordu. "Sonsuza dek güveniyorum."

Sonsöz

Bir yıl sonra

Olive, ikinci el mağazasının 1960'lar koleksiyonu gibi görünen üçüncü koridoruna yöneldi. Noah hemen arkasındaydı, Katie ve Joe ikisinin de önünde, sırtarak geriye doğru yürüyorlardı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Noah kulağına.

Olive güldü. "Büyük, kötü federal ajan Goodwill'den mi korkuyor?"

"Hayır, Goodwill'i seviyorum. Ben kötü kız kardeşimden korkuyorum-"

"Dur!" diye bağırdı Katie.

Olive o kadar hızlı durdu ki, Noah neredeyse onu eziyordu.

"Gecenin kurallarını biliyorsunuz," dedi Joe, neredeyse neşeyle kıkırdayarak. "Her biriniz koridorun kendi tarafınızdan önünüze bir şey seçip gecenin geri kalanında giymek zorundasınız, nereye varırsak varalım."

Onun için söylemesi kolaydı. Kendi sırası geldiğinde, *Baba*'dan fırlamış bir takım elbise giymişti. Katie ise içinde dönmekten kendini alamadığı altın saçaklı, daracık bir kokteyl elbisesi almıştı ve ikisi de harika görünüyordu.

Olive iç çekerek koridorun kendi tarafına dönmeye başladı ve istemeden de olsa çantasını omzundan yere düşürerek içindekilerin dökülmesine neden oldu.

Etrafında fiyonkla bağlanmış mavi-pembe bir kurdele bulunan rulo haline getirilmiş bir kağıt mendil parçası da buna dahildi. Kalbi küt küt atarken dizlerinin üzerine çöktü ve olabildiğince hızlı bir şekilde onu aldı, kurdele için kendini tekmeledi.

çok açık olabilirdi.

Ama üç sevgilisi de şaşkın görünüyordu. Noah onun önünde çömeldi. "O da ne?"

Kalbi yeniden yerinden fırladı ve kelimeler kifayetsiz kaldı. Kâğıdı uzattı ve adam dikkatle açtı.

"Sağlık grubunuzdan, bir kan testinin sonuçları." Adam onun gözlerinin içine baktı. "Senin."

"Evet. Ben-"

"Sorun nedir?"

"Şey ..." Titrek bir gülümsemeye idare etti. "Tamam, bu çok saçma. Ben yapmadım

yüksek sesle söylemenin çok zor olacağını fark ettim. Yani, bunun hakkında konuştuk ama ikimizin de acelesi yoktu ve-"

Katie'nin ağzı açık kaldı. "Ohmigod! *Evet!*"

Noah kız kardeşini görmezden gelerek raporu taradı, zorlukla yutkundu ve Olive'e baktı. "Sen ..."

"Evet." Adamın büyük, sıcak ellerinden birini avuçlarının içine alarak karnının üzerine koydu. "Evet. Ben ..."

"Hamileyim!" Katie, dükkândaki herkesin dönüp onlara bakmasına yetecek kadar yüksek sesle söyledi. "Özür dilerim!" Onlara el salladı. "Burada görülecek bir şey yok!"

Noah tek bir kafa salladı, gözleri hâlâ Olive'deydi ve "Sen ... ?"

Kadın sırtıttı. "Sence ikimizden biri bunu söyleyebilecek mi?"

Adam sırtıtarak ayağa fırladı, Olive'i kendine çekti ve tek bir yumuşak hareketle dar koridorda döndürdü. Sonra onu nazikçe ayağa kaldırdı ve alnını onunkine koydu. "Bu işte iyi olacağız."

Kadın gülümsedi. "Evet, sanırım öyle."

"Tombullaştığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Katie. "Oh! Ve senin göğüsler büyüyecek! Bu eğlenceliydi. Ama büyük, sevimli haberlerin seni randevu gecesinden kurtaracağını sanma." İki yanlarındaki giysileri işaret etti. "Devam edin çocuklar."

"Bana sarılana kadar olmaz," dedi Olive.

"Tamam, ama sadece bir tane," dedi Katie. "Ve miyavından bir bebek çıkarana kadar bir tane daha almayacaksın." Olive'i içeri çekti, sırtını iki kez sıvazladı ve sonra hızla geri çekti. "İşte oldu."

"*Miyavım* mı?" Olive kaşlarını kaldırarak sordu.

"Oyalanıyorsun." Katie ikisini de işaret etti. "Kıyafetlerinizi alın." Noah sahte bıyıkla tamamlanmış bir *Top Gun* uçuş kıyafeti çıkardı. raftan. "Hey, bu o kadar da kötü değil."

Olive önündeki şeye bakakaldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı ve bir mayo, tayt ve hepsinin üzerine giyilen, her santimi parlak turuncu olan devasa bir balkabağından oluşan balkabağı kostümünü çıkardı.

Katie sevinçle ellerini ırttı. "İyi haber şu ki, bunu bu yıl Cadılar Bayramı'nda giyebilirsin. Ve inan bana, o zamana kadar kocaman göbeğın için balkabağı kısmına ihtiyacın olacak."

Olive neredeyse dilini yutacaktı. Bu gerçektı. Bir bebeğı olacaktı.

Noah'nın kolu arkadan beline dolandı. "Nefes al," dedi usulca, Olive nefes nefese kaldığında kıkırdadı.

"Nasıl panikle miyorsun?" diye sordu.

"Gerek yok." Onu yüzüne doğru çevirdi ve kocaman bir ayı sarılması için kendine çekti. "Bu iş bizde, Oli."

Elini gömleğinin içine soktu ve onun gülümseyen gözlerine baktı. "Emin misin?"

"Hem de çok. Ama bir de sürprizim var, tam da doğru an için sakladığım bir sürpriz." Ve cebinden küçük kadife bir kutu çıkardı.

"Ve *bu* doğru an mı?" Katie sordu. "Goodwill mağazasında mı?" "Boş ver onu," dedi Noah, Olive ona elini uzattığında gülerek sonunda kutuyu kendisi için aldı ve içindeki güzel elmas yüzüğe bakarak nefesi kesildi.

"Evet!" diye bağırdı.

"Bekle, sana daha teklif etmedi," diye yakındı Katie. "Onun süründüğünü ve sana evlenmek için yalvardığını görmek istedim."

"Joe mu?" Noah gözlerini Olive'den ayırmadan söyledi.

"Anladım." Joe bir kolunu nazikçe Katie'nin boynuna doladı ve eliyle ağzını kapattı.

"Seni seviyorum," dedi Noah Olive'e. "Biz on dört yaşındayken ortaya çıktığından beri seni seviyorum. Seni ve bu bebeğı seveceğim-"

"Ya da bebekler," dedi Katie'nin sesi Joe'nun elinden boğuk bir şekilde. "Günlerimin geri kalanında," dedi Noah Olive'e.

Olive ona sulu bir gülümseme verdi. "Ben de seni seviyorum. Dizlerim de ağrıyor."

"Oturmalısın."

Kadın güldü. "Sanırım önümüzdeki aylarda bunun için bolca zamanım olacak."

Noah sırttı. "Çocuğumuzun ele avuca sığmaz biri olacağını mı söylüyorsun?" Katie Joe'nun elinin etrafında, "Ah, kesinlikle," diye mırıldandı.

"Ne zamandır biliyorsun?" Noah Olive'e sordu.

"Yaklaşık yarım saattir." Ve onun tepkisini görene kadar bu konuda nasıl hissettiğini bilmiyordu. "Bir sonraki randevumda kalp atışlarını duyabiliriz."

"Ya da iki," dedi Katie, hâlâ ağzı kapalıydı ama bu onu durdurmuyordu.

"Ne?

İkiz olur."

"Belki de ben oturmalıyım," dedi Noah.

Ve sonunda, ikisi de koridorda oturdular, önce Noah, Olive onun kucağında, kollarında ... tam da sonsuza dek olmak istediği yerde.

Duyuru

Ve işte Jill Shalvis'in Sunrise Cove serisinin 2025 Yazında çıkacak olan bir sonraki kitabına bir ön bakış.

Bölüm 1

Ölmek için berbat, iyi olmayan, korkunç bir gündü. Bir kere, Lexi Clark çantasındaki çifte şekerlemeli kurabiyeleri henüz yememişti. Ve bir diğeri, aylar önce kovulduktan ve terk edildikten sonra tüm varlığı hâlâ boşa akıyordu. Hayatını düzeltmeden önce ayaklarını yukarı kaldırmak berbat olurdu.

"Bayanlar ve baylar, kaptanınız konuşuyor," diye seslendi baş üstü hoparlörlerinden. "Greensboro'dan ayrıldığımızda Reno'daki hava durumu güzel bir gün vaat ediyordu, ancak yaklaşırken şiddetli rüzgârlar ve düşen bir sıcaklık var. Kemerlerinizi bağlayın Buttercups, biraz sarsıntılı olacak." Kapattı ve sonra tekrar açtı, hoparlörler cızırdayarak herkesin inlemesine neden oldu. "Neredeyse iyi tarafı unutuyordum.

Sol tarafta, Empire State Binası'nı kaplayacak kadar derin olan Tahoe Gölü'nün muhteşem bir manzarası var. Aslında gölün tamamı dökülse, Kaliforniya eyaletini on dört inç su altında bırakır. Ama endişelenmeyin, o da iki milyon yaşında olduğu için bunun olma ihtimali oldukça düşük." O küçük bir kahkaha attı. "Pekâlâ çocuklar, sıkı tutunun. Sıcak geliyoruz."

Müthişti ve sonra uçak midesiyle birlikte alçalırken bir şok çığılığı attı. Tüm vücudu soğuk terler dökerken ciğerleri aniden hava emmeyi reddetti.

"Bir şeyler atıştırmam lazım," diye fısıldadı solundaki kadın, gözlerini sınımsıkı yummuş, kolçağı sıkıca kavramıştı. "Tüm o lanet ülkeyi bir şeyler atıştırmadan uçtuk ve şimdi açlıktan öleceğim. Neden yiyecek bir şeyler almadım ki?"

"Çünkü bir paket cips yedi dolar," diye homurdandı Lexi, kolçağı da sıkıca kavırıyordu ama gözlerini dört açmıştı çünkü ölümün ona doğru geldiğini görmek gibi çarpık bir ihtiyacı vardı.

"Ah, doğru ya." Kadın nefes nefese bir kahkaha attı ve uçak tekrar alçaldığında çığlığa dönüştü, eşyalar kabinde uçuşurken diğer yolculardan bağırışlar, soluklar ve Hail Mary'ler yükseldi.

Lexi de kadınla aynı anda uzandı, elleri körü körüne birbirine sıkıca kenetlendi. Kabin etraflarında bir kasırğa varmış gibi hissediyordu, hava uçuşan enkaz ve daha fazla çığlıkla doluydu. Uçağa bindiğinde birinci sınıfın önünden kıskançlıkla geçmişti ama şimdi içkileri ve Gökyüzünden düşerken tepsiler etrafında dönerken midesi yön değiştirdi, boğazına takıldı ve yemek yemediğine memnun oldu.

Tekrar alçaldılar, o kadar sertti ki vücudu havaya uçu ve ona iptes asılı bir balon olduğu hissini verdi - ta ki emniyet kemeri onu geri çekene kadar.

Yanındaki kadın fısıldadı: "Evren bizi güvende tutacak. Evren bizi güvende tutacak. Evren bizi güvende tutacak ..." Lexi'nin elini kemiklerini çatlatarak kadar sıktı. "Benimle birlikte söyle."

Lexi küfretmek istemiyordu ama evrenin onu önemsedidine aşka inandığı kadar inanıyordu. "Evrenle benim için bir şey yapması için konuşmak beni aşar." Hem de çok fazla.

"Değil," dedi kadın tatlı bir içtenlikle. "Evren, derdini ortaya koyan herkese yardım eder."

Uçak düzleşti ve kadın dönüp Lexi'ye bakarken herkes rahat bir nefes aldı. "Gördünüz mü?" dedi. "Sadece sorman gerekiyor."

Tamam, denemeye değeri. Lexi gözlerini kapattı. *Yeni bir iş bulabilir miyim? Hayatıma girmesine izin verecek kadar aptal olduğum biri tarafından ihanete uğramanın öfkesinden nasıl kurtulabilirim? Ya da ben mükemmelin tam tersiyken, mükemmel üvey kardeşimi ziyaret etmek için yaptığım bu yolculuğun duygusal darbesini nasıl yumuşatabilirim?*

Uçak derhal Lexi'nin dişlerini takırdatacak ve neredeyse takla attırarak kadar sert bir şekilde sağa yattı.

Kadın Lexi'nin elini sıkarak, "Sadece kelimeleri ağzında geveliyor olabilirsin," dedi. "Durdurulamaz olmak için seni hiçbir şeyin durduramayacağına gerçekten inanman gerekir."

"Tamam, o zaman, kaza yapmayacağımıza ve ateşli bir ölümle ölmeyeceğimize inanıyorum."

Kadının kahkahası nefes kesiciydi. "Senden hoşlanıyorum-" O bitirdi uçağın burnu alçalırken ve ardından serbest düşüşe geçerken nefes nefese bir çığlık attı.

Daha fazla dehşet çığlığı Lexi'nin kulaklarını deldi. Kendi çığlıkları. Etrafındaki herkes. Aşağıya, aşağıya, aşağıya, dibe doğru gidiyorlardı,

hayatının hala durduğu yerde.

"Ölmeyeceğiz," diye bağırdı komşusu. "Ölmeyeceğiz. Ben profesyonel bir manifestocuyum, bu yüzden bunu anladım. Ölmeyeceğiz-"

Bir başka korkunç düşünüş ve daha fazla feryat.

Kadın tekrar tekrar "Ölmeyeceğim," dedi. "Ölmeyeceğiz. Yapamayız, çünkü en az bir aydır insan yapımı bir orgazm yaşamadım."

Bir ay hiçbir şeydi. Lexi en son ne zaman orgazm olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Uçak Lexi'nin organlarıyla birlikte tekrar düştü. ..tam da uçak piste inerken.

Sert bir şekilde.

Birkaç kez zıpladılar, kabin artık tamamen sessizdi, pistin en sonunda durmak için gıcırdarken yerçekimine karşı mücadele ediyorlardı.

Hala Lexi'nin elini sıkın kadın titrek bir nefes verdi, sonra başını çevirdi ve ona kocaman bir gülümseme verdi. "Vay be. Gördün mü? Hepimiz için ölümsüzlük olayını tezahür ettirdim."

"Um . . . Teşekkür ederim?"

Gülümsedi. "Ben Summer, bu arada." Cebini karıştırdı ve bir kartvizit çıkardı.

Summer Roberts, CPO Baş
Profesyonel Manifestocu

"Arkadaşlar ve aile için yüzde on beş indirim," dedi Summer. "İstedığınız zaman bana ulaşın. Ne iş yapıyorsun?"

Şu anda mı? Bir sürü sızlanma, hiçbir yere varmayacak gibi görünen başvurular doldurma ve daha fazla sızlanma. Ama altı ay öncesine kadar aşırı başarılı, naif bir sanat eseri değerlendirme uzmanıydı ve kapatılan mülklerle ilgilenen bir şirkette çalışıyordu. Bulduğu hazineleri, her bir parçanın geçmişini seviyordu ama işini yapmak için, biri öldükten sonra, insanların yas tuttuğu evlere girip eşyalarına fiyat etiketleri koyuyordu. Bunu etkili bir şekilde yapabilmek için duygusal olarak kendini soyutlamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Anlaşılan o ki, bu kolayca açıp kapatabileceği bir düğme değildi.

İş kaybettiğinden beri bunun bir önemi kalmamıştı.

Lexi Summer'ın kartına bakarken pilot konuşuyor, sert iniş için öbür diliyor ve onun kendisi için daha iyi bir hayat kurabileceğine inanacak kadar çaresiz olup olmadığını merak ediyordu.

"Sen iyi misin?" Summer sordu. Lexi başını salladı. "Evet."

Summer Lexi'nin ötesini işaret etti. Uçağın kapısı açılmıştı ve insanlar inmek için çabalıyordu. Koridor tarafındaki koltukta oturan Lexi, Summer'ın inmesine engel oluyordu. Nefesini bırakarak el çantasını aldı ve sürüye katıldı. Kendini kalabalık bir terminalde ayakta dururken buldu, kalbi hâlâ gözlerinin arkasındaki baş ağrısıyla uyum içinde çarpıyordu. İnsan kalabalığının arasından geçip havaalanından çıkmak için yürüyen merdivene doğru ilerlerken bir an için neden burada olduğunu bile unutmuştu.

Aşağı doğru inmeye başladığında, hâlâ sarsılmış ve kaybolmuş hissederek başını salladı. Hayatını. Bugün onu kaybedebilirdi ve her ne kadar berbat bir halde olsa da ölmek istemiyordu. İsteddiği . . .

Ne istiyordu? Ne istiyordu? Üzücü küçük gerçeği, artık bilmediği idi. Her şey, dünyasının her bir köşesi alt üst olmuş ve ters yüz olmuştu. Elbette kendi hatasıydı. Kendini hayal kırıklığına uğratmış, yüzüstü bırakmıştı ve bu affedilemez bir şeydi.

Yürüyen merdiven iki tam kat aşağıya, zemin seviyesine doğru sürünüyor gibiydi ve o bunu umursamıyordu bile, bir kez olsun sabırsızlığı gitmiş, uçuştan kalan sinirlerine yenik düşmüştü. Korkunç bir gerginlik yaşıyordu. Uzuvarları çok fazla kafein tüketmiş gibi titriyordu.

Gelmemesi gerekirdi. Ama Lexi'nin yirmi sekiz yaşına karşılık yirmi üç yaşında olan üvey kardeşi Ashley durup dururken onu aramış ve gelmesini istemişti. Hayır, yalvarmıştı. Ona gelmesi için yalvarmıştı.

Ve Lexi'nin çok fazla düşünmek istemediği nedenlerden dolayı, o da kabul etmişti.

On yaşından beri çocukluğunun geçtiği eve dönmemişti. Peki Ashley'i tanıyabilecek miydi? Her ay hiç aksatmadan telefonda konuşuyor ve arada mesajlaşıyorlardı ama yıllar boyunca birbirlerini sadece birkaç kez görmüşlerdi, sonuncusu en az beş yıl önceydi. Uber uygulamasına erişmek için telefonunu çıkardı ve endişenin göğsünü sıkıldığını hissetti.

Aşağıda, zemin katta, elinde kocaman bir buket çiçek ve üzerinde "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN" yazan balonlar tutan bir kadın gördü, STAN!" Lexi, zavallı Stan için duyduğu ikinci el utançla yüzünü buruşturdu ve kimsenin Lexi'yi çiçek ya da balon gibi bir kızla karıştırmayacağına şükretti. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi-

"Lexi! Lexi, buraya gel!" kocaman çiçeklerin ve balonların arkasındaki kadın bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evine hoş geldin!"

Yüce Tanrım. Hayır. Hayır, olamaz. Çünkü beyaz atletli ve çiçekli eteği olan minyon kıvıllı saçlı kadın sadece üvey kardeşi Ashley değildi, aynı zamanda hem videoya çekiyor hem de anlatıyor gibi görünüyordu-

"İşte geliyor çocuklar, ablam Lexi! Hepiniz onunla tanışana kadar bekleyin, o harika biri!" Ashley öyle mutlu görünüyordu ki, onu içine almak acı veriyordu.

Lexi yürüyen merdivenden tökezleyerek indi, elini uzatıp onu sabitleyen adama bakmadı bile. "Ash? Burada ne işin var?"

"Seni almaya geldim, şapşal! Buna gelince" -başını hâlâ Lexi'nin yüzünde duran telefonuna doğru eğdi- "Seni tüm arkadaşlarımla tanıştıyorum."

Oh, ... için. Lexi uzandı ve durdurma düğmesine bastı.

"Hey, canlı yayındaydım."

Lexi balonlara baktı. Ne doğum günüydü ne de adı Stan'di. "Onları sen mi çaldın?"

"Çalmak zorunda değildim. Bakkal onları bana bedavaya verdi. Tezgâhtar bana kadının bunları kocası için sipariş ettiğini ama onu aldatırken yakaladığını söyledi. Penisi olan biriyle çıkmamam için bir neden daha." Ashley sırtıttı ve kendini Lexi'ye attı, ona sıkıca sarıldı, pamuk şeker gibi kokuyordu ve unutulmuştu

onları ileri geri sallarken mutlu sesler çıkararak hayallere daldı. "Merhaba! Gerçekten sensin! Buradasın, bunca yıldan sonra nihayet Sunrise Cove'a döndün!"

Kalbini yıllar ve yıllar önce yerin altı metre altına gömen Lexi, kendi kendine hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Görünüşe göre bu bir yalandı çünkü kolları yukarı kalktı ve sarılmaya karşılık verdi. Kendini tutarak geri adım atmaya çalıştı ama Ashley başını salladı ve elini sıktı. "Henüz değil."

Lexi dramatik bir iç geçirdi, ama gerçek şu ki, beklenmedik insan teması ona uzun zamandır hissetmediği bir şey getirdi - rahatlık. Hissetmek başını kaldırdı ve Ashley'nin yanında duran, onu yürüyen merdivenden indiren, bakışları sakın, sessizce değerlendiren ve ... eğlenmiş gibi görünen adama baktı. Uzun boyluydu. Belli ki Levi's pantolon giymiş, koyu mavi düğmeli bir bluz ve altında *Fixologist* yazan beyaz bir tişört giymişti.

Bu ne anlama geliyorsa artık. Dalgalı koyu kahverengi saçları vardı, yüzünde birkaç günlük yara izi vardı. Gözleri şok edici mavi gri-

Hayır. Hayır.

Hayatta olmaz.

Ama bu kadar yakıcı gözleri sadece bir kişide görmüştü. Heath Bowman, ilkokuldaki rakibi ve baş düşmanı. Ama bu olamazdı. Nasıl olmuştu da on yaşındaki o çok çetrefilli, kavgacı, düzenbaz çocuk *bu* hale gelmişti?

"Kız morarmaya başladı Ash," dedi hafifçe. "Tutmayı bırakmak isteyebilirsin."

Kız kardeşinin adını kısaltarak söylemesi ve ses tonundaki şefkat, ikisinin yakın olduğunu ima ediyordu. Kız kardeşi, Lexi'nin hayatını cehenneme çeviren çocukla yakındı.

Kızın yüz ifadesinde ne gördüyse, ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve yanından geçen iki kadının birbirlerine çelme takmasına neden olacak kadar silahsızlandı. Ama bakışları Lexi'den hiç ayrılmadı. "Uzun zaman oldu Lex."

Başka hiç kimsenin ona takmadığı bu lakap için ona hırlamak istedi. Bu lakabı ilk kullandığında çocuktular; ikinci sınıftaki kayak yarışında, üçüncü sınıftaki tiyatro oyununda, dördüncü sınıftaki heceleme arısı turnuvasında ve beşinci sınıftaki yarışta onu yenen çocuk. oy için şeker dağıtarak hile yaptığı sınıf başkanlığı.

Aralarındaki rekabet bir aşktan doğmamıştı. Hayır, onlar çocukluktan ölümcül düşmanlardı. Bunun bir önemi yoktu çünkü o yaz ülkenin diğer ucundaki babasının yanına gitmiş ve annesi Daisy kumar bağımlılığının hayatını mahvetmesine izin verince orada kalmaya başlamıştı.

O zaman çok daha büyük hayalleri olduğunu fark etmişti. bir Heath Bowman'dan daha fazla sorun var. "Peki sen neden buradasın?" diye sordu ona.

Ashley'nin gülümsemesi biraz soldu. "O benim duygusal desteğim."

Lexi kız kardeşine dönerken kalbi duracak gibi oldu. "Neden? Sorun ne?"

Ashley ifadesini toparladı ve başını salladı. "Bir şey yok."

Tamam. Lexi bunu ondan daha sonra öğrenecekti. Özel olarak. Ama eğer biri Ashley'in yıllardır kurtulduğu zayıflatıcı panik ataklarını yeniden başlattıysa, Lexi onlara karşı savaşmaya hazırdı. "Sen yapmadın gelmek zorundayım," dedi bugünlerde pek kullanmadığı en yumuşak sesiyle. "Uber'e gidecektim. İkinizin de işinizden zaman ayırmanıza gerek yoktu."

"Gerekmiyordu," dedi Ashley. "Okullar yaz tatiline girdi. Yaz okulunda öğretmenlik yapmayı çok isterdim ama anaokulunda böyle bir imkan yok."

Lexi, tembel bir omuz kaldıran Heath'e döndü. "Dokuzdan beşe kadar çalışmak bana göre değil."

Ashley ona bir bakış attı ve o da gülümsedi. Gözleriyle ve her şeyiyle buluşan gerçek bir tane - kabul etmeyi reddettiği. Bir zamanlar ona her şey kolay gelmişti, arkadaş edinmek, öğretmenlerin kalbini eritmek,

Okul ödevleri, her şey... Belli ki cazibesi ve karizmasıyla yetişkinliğe adım atmıştı.

"Ve seni almak istedim," dedi Ashley. "Geldiğinde seni seven insanlarla çevrili büyük bir karşılama komitesi olsun istedim."

Lexi burada sadece iki kişi olduklarını söyleme isteğini bastırdı, özellikle de uzun boylu olanın buraya zorla getirildiğine dair son dolarına bahse girdiğinden beri.

"Geldiğiniz için gerçekten minnettarım," diye devam etti Ashley. "Ziyaret için çok meşgul olduğumu biliyorum, ama ..." Heath'e baktı. "Şey, bazı Seni bilgilendirmemiz gereken şeyler var."

"Biz" kelimesi son derece rahatsız ediciydi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Onlar konuşurken ağır spor çantasını düşürmüştü, ama şimdi ona uzandı ve Heath ile bir halat çekme savaşına girdi.

Ashley güldü. "Annem bir keresinde ikinizin gökyüzünün rengi konusunda tartışabileceğinizi söylemişti. Ona inanmamıştım."

Lexi'nin, Daisy'nin yeni kocasının kızı olan ve Daisy'ye "anne" diyen beş yaş küçük Ashley'e kızacak kadar çürümüş olduğu zamanlar olmuştu. Ama bu Lexi'nin karmaşık hayatının bir yansımasıydı.

Daisy söz konusu olduğunda duygular, en iyi anne olmamış bir kadın- ve gerçek tatlılığı ve şefkati Lexi'nin duvarlarını kolayca yıkmış olan Ashley'e karşı kesinlikle hiçbir şey. "Bunların hepsi uzun zaman önceydi."

Kız kardeşi gülümsedi ve onu Heath'e yaklaştırdı. "Geçmiş geçmişte kaldıysa, seni tekrar görmek güzel kucaklaşma nerede?"

Lexi hayır demek için ağzını açtı ama Heath'in bakışlarını yakaladı. Onun *eğlenen* bakışlarını. Kahretsin. Sonra Ashley onu tekrar dürttü ve o da adama çarptı. Bunun gerçekten iğrenç olmasını istiyordu, ama adama sürtünmek Onun sıcak ve sağlam bedeniyle birlikte, kızın içinde de aynı derecede sıcak bir şey ortaya çıktı. Aralarında canlı bir tel varmış gibi hissetti ve aylardır ilk kez, bir

kabul etmek istemediği bir şeyin karıncalanması.

Cazibe.

İçinden ihanet eden bir çarpıntı geçerken şok ve kızgınlık. Ve onu daha iyi hissettiren tek şey neydi? Heath ona bakıyordu, neşesi çoktan gitmişti, şimdi bakışlarında dalgın bir şey vardı.

Ha! Eğer acı çekmesi gerekiyorsa, o zaman onun da çekmesinden memnundu.

Ashley onları izliyordu, bakışlarında şaşkınlık vardı. "Huh," diye mırıldandı. "İlginç."

Heath hâlâ Lexi'ye bakıyordu. "Seni görmek şaşırtıcı derecede güzel."

Lexi bu sözler karşısında gözlerini kırıştırdı, bu şaşırtıcı derecede samimi ton onu hazırlıksız yakalamıştı. Onu yanlış mı değerlendirmişti? Çocuğun olduğundan daha iyi bir adam olarak mı büyümüştü? Bu kesinlikle ilk olmazdı. içgüdüleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu ister şu anda boş olan güven deposundan ister yorgunluktan kaynaklansın, bunu bir kenara bırakması gerekiyordu. Özellikle de iyi davranacaksa.

Yaklaştığında, kendini uçağın sert inişinin neden olduğundan daha nefessiz buldu, hiç olmadığı yerde tüyleri diken diken oldu. tüyleri diken diken oldu. Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, başı dönüyordu. Vay canına, o gözler. Sıcak ve naziktiler ve "*Shotgun*" diye fısıldadığında gülümsemesi hiç beklenmedik bir şekilde geldi.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü romanlarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitaplarının tam listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için jillshalvis.com web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jill Shalvis için Övgüler

"Bestseller Shalvis (*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*) Sunrise Cove serisini, okuyucuların kısa sürede eski dostlar olarak göreceği bir oyuncu kadrosuyla büyüleyici, duygusal bir romantizmle başlatıyor."

The Family You Make hakkında -*Publishers Weekly*

"*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*, mizahı ve sıcaklığıyla tam Shalvis'e göre (vay be, Emma ve Simon bizi ateşliyor) ve son sayfayı çevirdiğinizde geride bırakmaktan nefret edeceğiniz bir karakter kadrosu. Ama yine de, bu kitabı içiniz ısınarak bitireceğinize söz veriyoruz - ve belki de dışınız da ısınacak. Bu yazın mükemmel plaj kitabı."

-Christina Lauren, *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis, karakterleriyle hemen vakit geçirmek istemenizi sağlama konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip."

-Kristen Ashley, *New York Times* çoksatan yazarı "Bu son derece sürükleyici romanda kız kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis, alametifarikası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz gerçek hayat dramlarıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Lemon Sisters* hakkında

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan yazarı

Diğer yazar: Jill Shalvis

Sunrise Cove Romanları

- [Arkadaslık Anlaşması](#)
- [Yaptığınız Aile Yedek](#)
- [Plan](#)
- [Sevgililer Listesi](#)
- [Parlak Nokta](#)
- *Yaz Kaçamağı*
- *Arkadaşlardan Daha İyi*

Wildstone Romanları

- [Yeni Başlayanlar İçin Aşk](#)
- [Cennette Ökseotu](#) (novella)
- [Sonsuz Kız Yaz](#)
- [Anlaşması Neredeyse](#)
- [Sadece Arkadaş](#)
- [Limon Kardeşler](#)
- [Yağmurlu Gün](#)
- [Arkadaşları](#)
- [İyi Sans Kardeşi](#) (novella)

•

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

Heartbreaker Bay Romanları

•

Sana Sarılıp

•

Oynamak Sıcak Kış

•

Gecelerini O Öpücük

•

Hakkında Tutmak

İçin

•

Noel Arifesinin Pesinde

•

Yanlışlıkla Bilerek

•

Ökseotu ile Bas Belası Tatlı

•

Küçük Yalanlar

Şanslı Liman Romanları

•

Milyonda Bir O

•

Kadar İyi ki

•

Öpücüğünde

•

Hayatta Bir Kez Hep

•

Aklımda Sen

•

Olmalısın

•

Sonsuza Kadar ve

•

Sonunda Bir Gün

•

Lucky in Love

•

Head Over Heels

•

En Tatlı Şey Karşı

•

Konulmaz

Hayvan Manyetizması Romanları

- *Hala Tek*
- *İstediğim*
- *Sonra Sen*
- *Geldin Söylenti*
- *Var*
- *Kalbimi Kurtar*
- *Hayvan Cazibesi*
- *Hayvan*
- *Manyetizması*

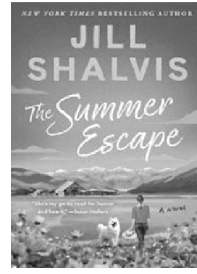
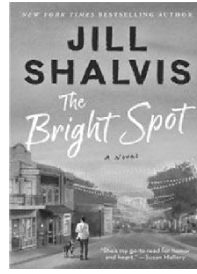
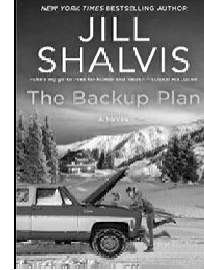
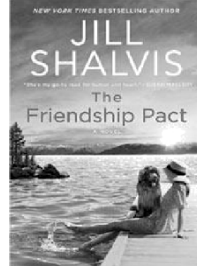
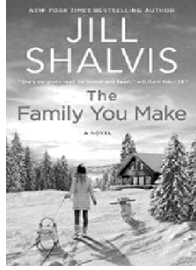
Bookperk

[Bookperk'e kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

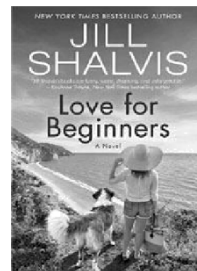
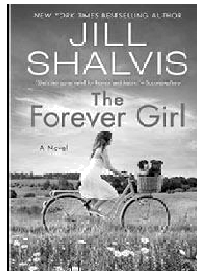
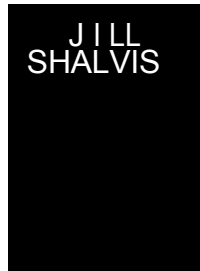
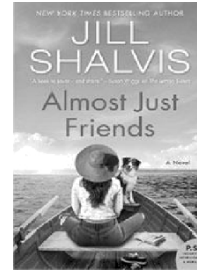
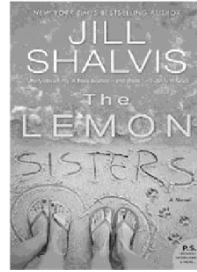
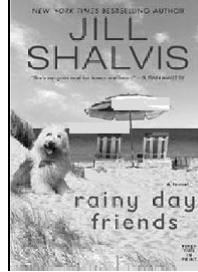
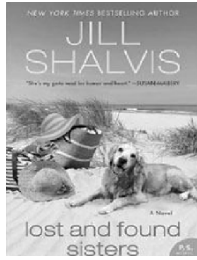
ŞİMDİ KAYDOLUN

Tarafından Daha Fazla Oku

TFE SUNRISE COVE SERİSİ

WILDSTONE SERİSİ

HC.COM'DA HARİKA YAZARLARI, ÖZEL TEKLİFLERİ VE DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN.

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ARKADAŞTAN DAHA İYİ. Telif hakkı © 2025 Jill Shalvis'e aittir. THE LOVE FIX'ten alıntı © 2025 Jill Shalvis. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Başlık resmi © Danussa / Shutterstock

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Alan Dingman Kapak

görseli © Keith Levit/Alamy Stock Photo

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.
Dijital Baskı OCAK 2025 ISBN: 978-0-06-335339-8

Baskı ISBN: 978-0-06-335338-1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay

Adelaide Centre, East Tower 22

Adelaide Street West, 41. Kat

Toronto, Ontario, M5H 4E3

www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India

A 75, Sektör 57

Noida

Uttar Pradesh 201 301

www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit

D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632 Auckland,

Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF,

Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

